

Η Μυστική Διδασκαλία

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Η Μυστική Διδασκαλία

ΕΚΔΟΣΙΣ 2016

Παύλου Πισσάνου

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Η Μυστική Διδασκαλία

ΑΘΗΝΑΙ 2016

Copyright © PAUL PISSANOS 2016

Εκδοτικός Οίκος

PISSANOS INT/

David Bowles Μονοπρόσωπη Ε.Π.Ε.

Τίτλος

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Η Μυστική Διδασκαλία

Συγγραφέας του έργου

ΠΑΥΛΟΣ ΠΙΣΣΑΝΟΣ

Μετάφραση στα Αγγλικά

Dr. STANLEY SFEKAS

Καθηγητής Φιλοσοφίας

Δημιουργικό Layout

«ΚΙΝΗΤΡΟ»

Δέσποινα Γεωργίου

info@kinitro.gr

Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία

OPEN LINE

info@openline.gr

ISBN: 978-960-88309-6-7

Πρώτη έκδοση: 2016

Website: www.pissanos.gr

Email: info@pissanos.gr

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή ή εκμετάλλευση του με τρόπο μηχανικό ή ηλεκτρονικό ή οποιονδήποτε άλλο, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης της Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν.100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξώφυλλου και γενικότερα της εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993 χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο τρόπος δια του οποίου είναι γραμμένο το παρόν πόνημα, αποδεικνύει την βαθύτατη γνώσιν του συγγραφέως εις τον «τρόπον σκέψις» του Μεγάλου Αριστοτέλους.

Η «Φιλοσοφική συνέχεια» των «περί την Φύσιν και τας Επιστήμας» απόψεων του Σταγειρίτη μεγιστάνα της Ανθρωπίνης Διανοήσεως και ο τρόπος μετά του οποίου η μαθητεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου καθίσταται εξόχως ενεργητική και παιδευτική, μέσω του συγγραφέως, εις ουδέν ελλείπουσα του αποδεδειγμένου στοχασμού του Αριστοτέλους, αποτελούν την σημαντικότεραν πτυχήν του έργου.

Η θέσις του συγγραφέως να καταστήση τον Αλέξανδρο «Μέγα», πριν έτι ενπλικιωθεί, πριν έτι λάβει εις χείρας του «ασπίδα και δόρυ» και η αποδεικτική μέθοδος των Αριστοτελικών επιταγών και νομοθετημάτων περί του ηθικού νοήματος του «Μέγα», τροποποιούν τας μέχρι σήμερα πεποιθήσεις περί των κατακτητικών ιδιοτήτων του υιού του Φιλίππου, καθιστώντας ταυτοχρόνως την Διδασκαλίαν του Αριστοτέλους «περί Παιδείας», εσαεί επίκαιρον.

Το μέγεθος των χρησίμων, δια λογαριασμόν της μαθητειώσεως νεολαίας πληροφοριών και η ασκούμενη «μαιευτική» του Αριστοτέλους δια την επιτυχή εξωτερίκευσιν των ιδεοληπιών ή νοητικών θέσεων των εφήβων μαθητών της Πέλλης, ιδία δε, του υιού του Φιλίππου Αλεξάνδρου, καθιστούν το παρόν βιβλίον του Παύλου Πισσάνου, εξόχως χρήσιμον δια τους σημερινούς και αυριανούς εκπαιδευμένους άμα δε, και τους εν Αριστοτέλη ασχολουμένους επιστήμονας, ερευνητάς, καθηγητάς και διανοητάς.

Αθήναι, Απρίλιος 2005

*ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ακαδημαϊκός Ομότιμος Καθηγητής Φιλοσοφίας
Πανεπιστημίου Αθηνών*

Ο Ανθρώπινος Πολιτισμός

Οι φιλοσοφικές κατευθύνσεις πολλές μαρτυρούν ότι η φιλοσοφία είναι κάτι πολύμορφο. Τα αντικείμενα με τα οποία ασχολείται είναι πολλά και το κάθε ένα χωριστά χαρακτηρίζει τη συνθετική φιλοσοφία και την κατά μία έννοια μορφολογία τους.

Γενικά, μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι η φιλοσοφία είναι η επιστήμη του “όντως όντος” ή αναλυτικότερα της ουσίας των πραγμάτων.

Έτσι, λοιπόν, και επειδή η ουσία των πραγμάτων και του κόσμου βρίσκεται πολύ πέρα από όσα βλέπουμε, ανακαλύπτουμε τη μεταφυσική φιλοσοφία που αγκαλιάζει και ερευνά όλα όσα βρίσκονται μετά την εμπειρία.

Έργο της φιλοσοφίας γίνεται η Γνωσιολογία που ερευνά τις γνώσεις των ορίων της γνώσεως και των προϋποθέσεων της, καθώς επίσης η Αισθητική και η Ηθική και η Αξιολογία.

Ο φιλόσοφος απορεί, γι' αυτό ερευνά, και, όπως λέει ο Αριστοτέλης, ερευνά τα “άπειρα” παράδοξα φαινόμενα, πριν τη δημιουργία του κόσμου.

Ερευνά την απορία και πραγματεύεται την ένταξη του “μερικού” στο “γενικό” καθώς επίσης την “πνευματική γνησιότητα” και την επιστήμη.

Ο συνδυασμός αυτός, διάθεσης και διδασκαλίας περί την αγωγή, την φιλοσοφία, πραγματεύεται το παρόν πόνημα, “Αλέξανδρος και Αριστοτέλης”.

Ο τρόπος με τον οποίον ο μεγάλος Σταγειρίτης δίνει στο νεαρό Αλέξανδρο τη θέση του ανθρώπου μέσα στον κόσμο και εν αυτώ η εξέταση της ύπαρξης και της θέσης αυτής που υπερβαίνει τα ανθρώπινα όρια στην αναζήτηση και σύλληψη της ουσίας των φαινομένων.

Οι διάλογοι Αριστοτέλη - Φιλίππου - Αλέξανδρου με αναγωγή των φυσικών φαινομένων και πρωταρχικών ουσιών που οδηγούν πέρα από την επιστήμη, αναδεικνύουν τη γενική εικόνα του νεαρού Αλέξανδρου στον μεγάλο άνδρα που θα γίνει.

Ο Φίλιππος μένει άναυδος από τις μεγάλες πνευματικές δυνατότητες του νεαρού Αλέξανδρου, στο τι μπορεί, στο τι πρέπει και στο τι θέλει.

Το “προδιδασθείναι” και το “εκλογίζεσθαι” η έγκαιρη ενημέρωση και ο στοχασμός, τον πείθουν για το πόσο απαραίτητες προϋποθέσεις είναι για τις μελλοντικές επιλογές και πράξεις του για κάθε επιτυχημένη ενέργεια.

Τι διδάσκει ο μεγάλος Δάσκαλος στο νεαρό μαθητή: Να μάθει να σκέπτεται. Αυτό το Μάθημα, το διακρίνουμε σε όλα τα ιστορικά βήματα και τις επιτυχίες του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Η παρούσα πραγματεία χωρίς να έχει το χαρακτήρα της “Ιστορικής και Επιστημονικής έρευνας” πραγματεύεται με καθαρό πνεύμα το τι θέλει ο Δάσκαλος και τι μπορεί ο Μαθητής. Φαίνεται απλό, αλλά δεν είναι.

Αυτό σημαίνει ότι ο Δάσκαλος συνειδητοποιεί το πρόβλημα, εξετάζοντας λεπτομερώς και με επίγνωση των διαστάσεων και προεκτάσεων του σε συγκριτική αναγωγή με το “βούλεσθαι” του μαθητή ήδη στρατευμένου να υπηρε-

τήση τις ανάγκες της ζωής, τις επιθυμίες των άλλων και τις δικές του φιλοδοξίες.

Ο Αλέξανδρος, όντας και ζώντας στις ηθικές επιταγές του κοινωνικού περιβάλλοντός του και τηρώντας τους νόμους της πολιτείας που χτίζει τη ζωή του, αναρωτιέται ποιό είναι το κύρος των ηθικών αξιών και οι δικές του ευθύνες και υποχρεώσεις ως πολίτης έναντι πολιτών και ως ηγέτης έναντι της πατρίδος και της Μεγάλης Ελλάδος.

Η Διδασκαλία του Μεγάλου Δασκάλου περί παιδείας, Λόγου και Γραφής και η απόλυτη κατανόηση που γίνεται στάση ζωής στην πορεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου διασφάλισε και διασφαλίζει τη διαχωροχρονική μεταφορά εκείνου του συνόλου των πληροφοριών που χαρακτηρίζει και στηρίζει σε κάθε του βήμα τον "ανθρώπινο πολιτισμό" που αφηγείται τόσο γλαφυρά ο Παύλος Πισσάνος.

Τον ανθρώπινο πολιτισμό που δίδαξε ο Πανεπιστήμων των Επιστημών Αριστοτέλης κι έκανε πράξη ζωής που μεταλαμπαδεύτηκε μέχρι σήμερα.

Ο σπουδαιότερος άνθρωπος που γεννήθηκε ποτέ.

Ο Μέγας Αλέξανδρος!..

ΜΙΧΑΗΛΗΣ-ΘΑΛΗΣ ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ

Ομότιμος Καθηγητής

Φιλοσοφίας - Κοινωνιολογίας

Κ. Πανεπιστημίου Ρώμης

Το ζην και το ευ ζην

Η μελέτη αυτή του Παύλου Πισσάνου είναι σημαντική για όσους δεν γνωρίζουν τα ιστορικά δεδομένα των δύο προσωπικοτήτων, του Αλεξάνδρου και του Αριστοτέλους, των οποίων η "ζεύξη" δεν ήταν τυχαία, αλλά προκαθορισμένη από τις Κοσμικές Δυνάμεις.

Οι ιστορικοί δεν αναφέρουν τίποτα για το πρόγραμμα Διδασκαλίας, αλλά ο εφευρετικός νους του συγγραφέα παραθέτει διεξοδικά το τι πρέπει να δίδαξε ο Αριστοτέλης στον Αλέξανδρο.

Ο σκοπός του Αριστοτέλους ήταν να λαξεύση δια της γνώσεως και του μέτρου, τον ακατέργαστο λίθο των ελαττωμάτων και των παθών του Αλεξάνδρου.

Ο Αλέξανδρος συνήθιζε να λέγη ότι στον Πατέρα του όφειλε το ζην και στον Διδάσκαλό του το ευ ζην (Πλούτ. Αλεξ. VIII, 3).

Όποιος μελετήσει προσεκτικά το πνευματικό αυτό πόνημα του συγγραφέως θα ωφεληθή τα μέγιστα.

ΛΙΑΝΑ ΣΟΥΒΑΛΤΖΗ

*Αρχαιολόγος - Ανασκαφεύς
του τάφου του Μ. Αλεξάνδρου*

Μάθημα Ζωής!

Το παρόν πόνημα του συγγραφέα Παύλου Πισσάνου, αποτελεί εξαιρετικά επίκαιρη εκδοτική επιλογή.

Αυτό συμβαίνει όχι μόνο για τις ουσιαστικές φιλοσοφικές, κοινωνικές και πολιτικές αλήθειες του αξιακού συστήματος της Ελληνικής Αρχαιότητας, τις οποίες εμπεριέχει, αλλά πολύ περισσότερο για έναν ακόμη, κρίσιμότερο στην εποχή μας, λόγο: την παιδαγωγική του αξία.

Η εμπειριστατωμένη παρουσίαση της αριστοτελικής διδασκαλίας με τη μορφή “μαθημάτων ζωής” του Φιλοσόφου προς τον νεαρό Αλέξανδρο, προτού ακόμη η Ιστορία τον κατατάξει στους μεγάλους της, καθιστά το έργο αυτό του Παύλου Πισσάνου επίκαιρο και διαχρονικό παιδαγωγικό εργαλείο προς την νεολαία τόσο της Ελλάδος, όσο και ολοκλήρου του πολιτισμένου κόσμου.

Αν ο οικουμένη σήμερα μαστίζεται από κάθε είδους κρίσεις, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι -πολύ πριν τον παρόντα αιώνα- έχει πληγεί ανεπανόρθωτα στο αξιακό της σύστημα.

Θεωρώ ότι ο μοναδικός τρόπος να μην επιστρέψουν οι επερχόμενες γενεές σε έναν σκοτεινό “Τεχνολογικό” Μεσαίωνα είναι η αναγωγή της Παιδείας στο πρώτιστο μέλημα των κοινωνιών.

Με σταθερή την πεποίθηση αυτή, ο Παύλος Πισσάνος, δημιούργησε ένα παιδαγωγικής αξίας έργο, μέσα από το οποίο “οι μεγαλύτεροι μπορούν να ενθυμθούν και οι νέοι να μάθουν” με γνώμονα τη μεθοδική, οργανωτική και τελεολογική αριστοτελική προσέγγιση του πραγματικού.

Την πορεία αυτή, από τον πραγματικό κόσμο των αισθητών, του Σύμπαντος και των Πολιτικών αξιών, μέχρι τη γνωσιακή προσέγγιση του Θεού, μπορεί να χαρή ο αναγνώστης του βιβλίου αυτού μέσα από το πυκνό σε νοήματα, αλλά προσίτο σε ύφος γράψιμο του Παύλου Πισσάνου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΠΑΛΑΜΙΩΤΟΥ
Δρ. Φιλοσοφίας ΕΚ.Παν/μίου Αθηνών

Ο Άνθρωπος του Πεπρωμένου

Σε αυτό, το καλά μελετημένο και τεκμηριωμένο, ιστορικό ανάγνωσμα, ο Παύλος Πισσάνος εμφανίζει όχι μόνο τη λογοτεχνική φαντασία του ως συγγραφέας, αλλά και μια ολοκληρωμένη «θεώρηση σχέσης» μεταξύ του Αλεξάνδρου ως Μαθητού και του Αριστοτέλους ως Παιδαγωγού.

Είναι αυτονόητο ότι ο Αλέξανδρος, σε παγκόσμια ομολογία, αναγνωρίζεται ως ο μεγαλύτερος στρατηλάτης όλων των εποχών και ότι, ο δάσκαλός του Αριστοτέλης, είναι ο πατέρας της Λογικής.

Ο Αριστοτέλης κλήθηκε από τον Δάντη: «Maestro de color che sanno." "Μαέστρος αυτών που γνωρίζουν".

Και ο Άγιος Θωμάς Ακινάτης αναφέρει τον Αλέξανδρο «Ο Φιλόσοφος».

Ο Παύλος Πισσάνος αναλύει ερευνητικά και με επιστημονική δεοντολογία την διαλεκτική εκπαίδευση του Αλεξάνδρου και αποδεικνύει πως ο μεγάλος Αριστοτέλης χρησιμοποιεί παιδαγωγικά «Σωκρατική μαιευτική» για να αναβιβάσει το πνευματικό κύρος του Αλεξάνδρου στο επίπεδο του «μεγαλοπρεπούς ανθρώπου».

Ο μαθητής Αλέξανδρος αφομοιώνει σε ολόκληρη την περίοδο διδασκαλίας την Αριστοτελική κοσμοθεωρία της συνάφειας, της Λογικής, της Ηθικής, της Πολιτικής και της Μεταφυσικής, σε ένα τελεολογικό Σύμπαν και συνειδητά μετατρέπεται σε «Άνθρωπο του Πεπρωμένου».

*Δρ ΣΤΑΝΛΕΪ ΣΦΗΚΑΣ,
Ομότιμος Καθηγητής Φιλοσοφίας
Πανεπιστημίου Indianapolis USA*

... λατρεύτηκε ως “θεός”...

Το βιβλίο, βασισμένο στις επίσημες αναφορές της Ιστορίας και ιδιαίτερα στις επιστημονικές και φιλοσοφικές αναζητήσεις του Αριστοτέλη, αναδεικνύει και μεταλαμπαδεύει το Μεγαλείο της Ελληνικής Ψυχής και της Ελληνικής Διάνοξης στο πέρασμα των αιώνων.

... αποτελεί ένα Φιλοσοφικό, Ηθολογικό και Εκπαιδευτικό πόνημα, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί μια “κραυγή αλήθειας” στους γείτονες παραχαράκτες της επίσημης Ελληνικής Ιστορίας που τόσο τεκμηριωμένα, το βιβλίο αυτό, αναφέρεται στην Οικουμενική προσωπικότητα του Έλληνα Εκπολιτιστή «Μεγάλου Αλεξάνδρου».

Ο Μέγας Αλέξανδρος και ο Αριστοτέλης, μέσα από την μεταφυσική επικοινωνία του νου και των ψυχών τους, διαμόρφωσαν μία Ελληνική κοσμοθεώρηση της κατάκτησης των λαών της Γης μέσω της Ειρήνης, της Φιλαλληλίας και της αγαστής επικοινωνίας του Ελληνικού Πνεύματος με το πνεύμα των ξένων λαών.

Η, μέχρι και σήμερα, προσήλωση των λαών της Γης στο πρόσωπο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που λατρεύτηκε ως «θεός», και στην επιστημονική καταξίωση του Αριστοτέλους, ως παγκόσμιου ηγέτου του Νου, σφραγίζει ως Μοναδικό και Αθάνατο το Ελληνικό Πνεύμα.

Το παρόν βιβλίο μέσα από τους χαρακτηριστικούς και ταυτόχρονα επιστημονικούς διαλόγους του, θα παραμείνι χαραγμένο στη μνήμη του αναγνώστη.

*ΔΑΝΙΗΛ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
Dr ιατρός Πνευμονολόγος -
Φυματιολόγος.*

Κόσμημα για κάθε Ελληνική βιβλιοθήκη

Σπάνια οι ιστορικές συγκυρίες επέφεραν την πνευματική συνοδοιπορία δύο μεγιστάνων της ανθρώπινης ευφυΐας, όπως ο στρατηλάτης-εκπολιτιστής Μ. Αλέξανδρος και ο φιλόσοφος Αριστοτέλης.

Ο δεύτερος υπήρξε ο δάσκαλος και μέντορας του πρώτου, ο οποίος διοχετεύοντας στην πράξη το εξαιρετο αμάλγαμα εγγενούς στρατιωτικής μεγαλοφυΐας και υπερβατικού οραματισμού με την, στέρα διαλεκτικής θεώρησης, κοσμοθεωρία και ηθική που του ενέπνευσε ο δάσκαλός του, ο μεγαλύτερος διαχρονικά θεμελιωτής της σχέσης Επιστήμης-Φιλοσοφίας, πέτυχε την πρώτη χρονικά πολιτιστική παγκοσμιοποίηση στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Το βιβλίο του Παύλου Πισάνου, επιχειρεί ν' αποκρυπτογραφήσει τους κώδικες επικοινωνίας αυτού του προικισμένου ζεύγους μαθητή-δάσκαλου και να αναλύσει την κοσμοθεωριακή προσέγγιση που μετάγγισε ο δεύτερος στον πρώτο, επιζητώντας παράλληλα ν' απαντήσει στο ερώτημα, *εάν υπήρξε κάποια επέκταση νομοτέλεια που υπαγόρευσε αυτή την εντυχή για την ανθρωπότητα συνεργασία.*

Η αποστολή είναι δύσκολη, αφού απαιτεί εξονυχιστική και συνδυαστική ανάλυση των πρωτογενών πηγών, αλλά και βαθειά φιλοσοφική παιδεία και ανάλογο υπαρξιακό και κοσμολογικό προβληματισμό.

Ο συγγραφέας ωστόσο πετυχαίνει μέσω μιας αριστοτεχνικής εξισορρόπησης ενδελεχούς φιλοσοφικής-επιστημονικής ανάλυσης και θεατρικής κινηματογραφικής αφήγησης, να δώσει πειστικές απαντήσεις στα θέματα που θέτει προς εξέταση, αποκωδικοποιώντας σε μεγάλο βαθμό την υπαρξιακή κοσμολογία που διείπτε την φιλοσοφία του μεγάλου Σταγειρίτη και την μέθοδο με την οποία την μεταλαμπάδευσε στον προικισμένο μαθητή του.

Θέματα όπως η ερμηνεία της Αλληλεξάρτησης Μορφής-Ύλης, δυνατότητας-πραγματικότητας, Αγαθού-Ηθικής, Πλατωνικών Ιδεών, κοσμικών αντιγράφων τους, Κίνησης-Γίνεσθαι, Κίνησης-Ακίνησας, Είναι-Γίνεσθαι, εσωτερικού Εγώ-Συμπαντικού Εγώ, θετικού-αρνητικού Εαυτού, αξιών-υλικών μορφών Αιθέρος-απόλυτης Ουσίας του Σύμπαντος, καθώς και όλων των συναφών με αυτά τα θέματα εννοιών, συζητούνται μ' εντυπωσιακή ενάργεια, αναλύονται και τεκμηριώνονται με μία ευέλικτη αλληλουχία επιχειρημάτων, χωρίς ποτέ να χάνεται για τον αναγνώστη η γλαφυρή εικονικότητα της σκηνικής αφήγησης.

Ο Παύλος Πισάνος, δεν παραλείπει να εκθέσει και τα σημεία, όπου ο Αριστοτέλης αποστασιοποιείται απ' τον διδάσκαλό του Πλάτωνα, που πιστεύει σ' ένα *επέκταση της ανθρώπινης εμπειρίας απόλυτο Αγαθό*, σε αντίθεση με τον Αριστοτέλη που το ανάγει σε νοησιαρχικές-εμπειρικές σφαίρες, με τη μορφή ενός συνολικού αθροίσματος όλων των ανθρωπίνων θεωρήσεων και αντιλήψεων των εννοιών του Απολύτου Αγαθού - Όντος.

Η διαφορά κοσμοθεωρίας Αριστοτέλη-Πυθαγόρα, συζητείται επίσης, δίνοντας στον συγγραφέα το έναυσμα να επιχειρηματολογήσει με εύγλωττο ρασιοναλισμό υπέρ της θεωρίας ενός ατελευτήτου, άνευ αρχής και τέλους Σύμπαντος, σαν προϊόν ενός εξίσου αιωνίου, παντοδυνάμου Όντος – Διαχειριστού επίσης αιωνίων νόμων δημιουργίας, στη βάση του ότι, οι Συμπαντικοί Νόμοι, δεν μπορεί να υπάρχουν χωρίς πεδία εφαρμογής τους, δηλαδή απότοκα δημιουργίας, ούτε είναι δυνατόν να αναμένουν την ώρα που θα αναλάβουν δράση, ως εάν να αμφιβάλλουν για τις άπειρες δυνατότητες δημιουργίας που διαθέτουν.

Στα πλαίσια της παιδαγωγικής συζήτησης που θυμίζει αρκετά το σκηνικό των Πλατωνικών διαλόγων, αναφέρονται επίσης υποδείξεις από τον Αριστοτέλη προς τον Αλέξανδρο και τους λοιπούς νεαρούς μαθητάς, σε θέματα πολιτειακής οργάνωσης, στρατηγικών για πολεμικές συρράξεις, διάγνωσης ψυχολογίας του εχθρού, τακτικών ασφάλειας και αιφνιδιασμού και άλλων συναφών, με κατάλληλη στρατηγική στο πεδίο της μάχης.

Αυτό που κάνει το συγκεκριμένο βιβλίο πραγματικά να ξεχωρίζει, είναι η αριστοτεχνική διαλεκτική αλληλεξάρτηση των φιλοσοφικών αναλύσεων, με πρακτικές συμβουλές, τόσο για την εφαρμογή τους στην καθημερινότητα ενός εφήβου, όσο και για την επιτυχή διαχείριση νευραλγικών θεμάτων αφορώντων στην διακυβέρνηση μιας πολιτείας και την επιτυχή διαχείριση στρατιωτικών προβλημάτων.

Ο συγγραφέας δεν παραλείπει να φέρει σε ρεαλιστική, κινηματογραφική θα έλεγε κάποιος, αντιπαράθεση τον νεαρό Αλέξανδρο με τον πατέρα του Φίλιππο, καθώς επίσης και τον Φίλιππο με τον Αριστοτέλη, σε κάθε περίπτωση σκιαγραφώντας με την, πειστικά εικονική γραφή του, τις αντιθέσεις, αλλά και τα κοινά σημεία των χαρακτήρων, επιδεικνύοντας μία άκρως εντυπωσιακή γνώση των ιστορικών δεδομένων αλλά και αποκαλύπτοντας ένα σπάνιο ταλέντο θεατρικής πλοκής και ρεαλιστικής εικονικότητας στην αφήγησή του.

Το όλο κείμενο διέπεται από μία εμβριθέστατη επιχειρηματολογία και γνώση πάνω στις αλληπάλληλες φάσεις προβληματισμού της εξαιρετικά πλούσιας αρχαίας Ελληνικής φιλοσοφίας, ενώ ο όλος αφηγηματικός ιστός πλέκεται με μεγάλη δεξιοτεχνία από τον Παύλο Πισσάνο με το υφάδι μίας εξαιρετικά εύελκτης διαλεκτικής διαχείρισης με αποτέλεσμα οι έννοιες να ρέουν αβίαστα η μία κατόπιν της άλλης, σαν απολύτως αναμενόμενα δρώμενα στην αλληλουχία σκηνών, σε ταινία ενός βιρτουόζου σκηνοθέτη.

Το βιβλίο συμπληρώνεται από υποβλητική εικονογράφηση που συμβάλλει στο συναισθηματικό και αισθητικό αποτέλεσμα και, συνολικά, μπορεί άνετα να προβληθεί ο ισχυρισμός ότι αποτελεί κόσμημα για κάθε Ελληνική βιβλιοθήκη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΟΓΑΖΙΑΝΟΣ ΡΟΥΪ
Διδάκτωρ Συγκριτικής Εθνολογίας
Παν/μίου Γλασκόβης Μ. Βρετανίας,

Αντιπρόεδρος Παγκόσμιου - Φιλοσοφικού Φόρουμ

Περί των Ελλήνων και των Βαρβάρων

Ο Παύλος Πισσάνος, ο δημοφιλής σύγχρονος Έλληνας φιλόσοφος και παραγωγός πολιτιστικών ντοκιμαντέρ, με το βιβλίο αυτό εξηγεί πλήρως τη σχέση του Αλεξάνδρου με τον Αριστοτέλη.

Θα ήθελα να συστήσω ολοψύχως το εκπαιδευτικό αυτό πόνημα στους ανθρώπους όλων των ηλικιών.

Όταν ο Αλέξανδρος ήταν δεκατριών ετών, ο Φίλιππος αποφάσισε να επιλέξει ως δάσκαλο του γιου του, τον Αριστοτέλη.

Το αποτέλεσμα που προκύπτει από την ένωση Διδασκάλου-Μαθητού, θα επηρεάσει με μοναδικό τρόπο την πνευματική ανάπτυξη, όχι μόνων των πολιτών, και των ηγετών του κόσμου αλλά και το μέλλον της ίδιας Ιστορίας.

Ο Παύλος Πισσάνος θεωρεί ως απαραίτητη και αρχική προτεραιότητα του Αριστοτέλη στην εκπαίδευση του Αλέξανδρου, την “αναγνώριση των προτύπων”, που μπορούν να καταστήσουν έναν μαθητή Αθάνατο.

Ο Αριστοτέλης πίστευε, ότι η δουλεία σε ορισμένους ανθρώπους αποτελούσε είδος φυσικής επιλογής, και ότι *οι βάρβαροι ήταν από τη φύση τους προορισμένοι να είναι σκλάβοι*.

Ο Παύλος Πισσάνος αναφέρεται διεξοδικά στις απόψεις του Αριστοτέλους περί των βαρβάρων ως “σκλάβων” και των Ελλήνων, ως “ηγετών”...

... αποκαλύπτει ότι ο Αριστοτέλης γνώριζε βαρβάρους που ζούσαν μόνο για λογαριασμό των αισθήσεων, χωρίς την ικανότητα να ξεφύγουν από τον ηδονισμό και να αντιληφθούν το μεγαλείο του Ουρανού.

Το βιβλίο είναι απαραίτητο να διαβαστεί από κάθε μαθητή, από κάθε σπουδαστή, από κάθε επιστήμονα που επιθυμεί να γίνει κοινωνός του πνευματικού μεγαλείου τον δύο μεγαλύτερων προσωπικοτήτων του Πλανήτη στην Ιστορία του Κόσμου. Του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Αριστοτέλη!

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ BENITHS

*Καθηγητής Πυρηνικής Φυσικής Υψηλών Ενεργειών
National University of Ohio- USA*

Μια αξεπέραστη δημιουργία του

Ο Αριστοτέλης, ο γίγαντας του Πνεύματος και ο μαθητής του Αλέξανδρος, εκπολιτιστής της Οικουμένης, θα αποτελούν στο πέρασμα των αιώνων θέμα παγκόσμιου και αδιάκοπτου ενδιαφέροντος.

Τούτο αριστοτεχνικά και σε γλώσσα γλαφυρή και ευκατάλυπτη, παρουσιάζει στο νέο του βιβλίο ο εμπνευσμένος οραματιστής Παύλος Πισσάνος - Ιδρυτής και Πρόεδρος του Παγκόσμιου Πνευματικού Κέντρου «ΟΛΥΜΠΙΟΣ» και της προγραμματισμένης οικοδόμησης της «Διεθνούς Πράσινης Πόλις HEP-TAPOLIS».

Έχουμε φωτισθεί από το περιεχόμενο και παράλληλα έχουμε απολαύσει την πνευματική συγγραφή και άλλων φιλοσοφικών βιβλίων του συγγραφέα. Όμως, κατά την προσωπική μου γνώμη, το ανά χείρας βιβλίο του, αποτελεί μια αξεπέραστη δημιουργία του.

Η τόλμη να επιχειρήσει να «καλύψει το κενό» μιας διδασκαλίας του Αριστοτέλη προς τον Αλέξανδρο, η οποία δεν υπάρχει στις υπάρχουσες βιβλιοθήκες και να ακολουθήσει το πνεύμα του γίγαντα της Φιλοσοφίας, καθώς και τα επιστημονικά του επιχειρήματα με «φυσική τάξη» που σε πείθει ότι «τα έγραψε» ο ίδιος ο Αριστοτέλης, αποτελούν τη σημαντικότερη πτυχή του έργου.

ANDREW G. KAMPIZIONES
Instructor of Philosophy
Francis Marion University &
Florence-Darlington Technical College

Ένα Ιστορικό-Φιλοσοφικό δημιούργημα

Ο Παύλος Πισσάνος, μέσα από το παρόν πόνημά του, προβάλλει διαχρονικά ερωτήματα που απασχολούν τον σύγχρονο άνθρωπο, παρά το γεγονός ότι το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτύσσεται η πλοκή του έργου του ανάγεται στην εποχή της Κλασικής Αρχαιότητας.

Είναι ένα «Έπος Ψυχών» καθώς δυο μέγιστα αναστήματα της παγκόσμιας Ιστορίας, ο μέγας Φιλόσοφος Αριστοτέλης ως Διδάσκαλος και ο έφηβος Αλέξανδρος ο Μακεδών, ο μελλοντικός Μέγας της Ιστορίας, ως μαθητής του, συνδιαλέγονται.

Μέσα από το βιβλίο του ο συγγραφέας φέρνει τις δύο αυτές παγκόσμιες προσωπικότητες κοντά στον αναγνώστη, ο οποίος παρακολουθεί με ενδιαφέρον τις συζητήσεις τους και, με τρόπο κατανοητό, παρακολουθεί τη διαμόρφωση της σκέψης του Αλεξάνδρου, όπως πλάθεται από τον Αριστοτέλη.

Το βιβλίο, το οποίο μπορεί να χαρακτηριστεί και ως ιστορικό δημιούργημα, είναι κατά βάθος φιλοσοφικό.

Η Φιλοσοφική Σκέψη αποτελεί τον άξονα γύρω από τον οποίο περιστρέφεται το κείμενο και το βαθύτερο νόημα του βιβλίου που επικεντρώνεται στη συνταύτιση της λειτουργίας του ανθρωπίνου νου, της ψυχής και του σύμπαντος και μάλιστα, κατά την ανάγνωση, τίθενται ερωτήματα που βοηθούν την ανάπτυξη της σκέψης του ιδίου του αναγνώστη.

Το βιβλίο διαθέτει μια γνωσιολογική, παιδευτική δυναμική, μέσα από την ανάλυση νοημάτων, όπως η Νόηση, η Ύλη, η Μορφή, οι Ιδιότητες κ.τ.λ.

Εντυπωσιάζει η απλότητα με την οποία ο συγγραφέας αναλύει «δια στόματος Αριστοτέλους» περίπλοκα φιλοσοφικά και επιστημονικά ζητήματα.

Θέτει επίσης προβληματισμούς «δια στόματος Αλεξάνδρου», όπως περιίπο-

λιτεύματος και ηθικών αξιών, που θα πρέπει να διέπουν τις ανθρώπινες κοινωνίες, όπως επίσης και με έννοιες πολιτικές, περί υποστάσεως του κράτους και της συμμετοχής των πολιτών σε αυτό ...

Μέσα από το βιβλίο του ο Παύλος Πισσάνος αναδεικνύει την παιδαγωγική του δεινότητα.

Ο συγγραφέας μέσα από τη μοναδικότητα των φιλοσοφικών στοχασμών του και επιστημονικών μελετών και πολυετών εργασιών του παρουσιάζει τον Αλέξανδρο ως το Τέλειο Ανθρώπινο Ον, έχοντας κατάλληλα μυσταγωγηθεί προς αυτή την κατεύθυνση μέσα από την αριστοτελική σοφία. Παραθέτοντας τους κανόνες των Αναλογιών, όπως για παράδειγμα της Αναλογίας της Φύσης, καλύπτει όλα τα φάσματα της πλάσης, Γήινης και Συμπαντικής.

Το σκηνικό της υπόθεσης είναι τοποθετημένο στο ειδυλλιακό φυσικό τοπίο της Μακεδονίας, την Πέλλα.

Με το σκηνοθετικό του ταλέντο ο συγγραφέας δημιουργεί δεκάδες εικόνες του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο αναπτύσσει τη διήγησή του.

Ο αναγνώστης μπορεί να ακούση το κελάρυσμα των γάργαρων νερών, το θρόισμα των φύλλων, το κελάπδισμα των πουλιών, το ποδοβολητό των ελαφιών· να νιώσει την υγρασία των σπηλαίων, το ψύχος της χιονισμένης υπαίθρου, τη ζεστασιά της φωτιάς· να μυρίσει τις ανθισμένες ελιές, το χορτάρι του λιβαδιού· νιώθει την τραχύτητα των Μακεδόνων πολεμιστών· περιφέρεται στα ανάκτορα τις Πέλλας και σε άλλους χώρους της εποχής.

Ο συγγραφέας αναπτύσσοντας τη Φιλοσοφία του Πολέμου και της Ειρήνης, εντυπωσιάζει και με τις γνώσεις του περί στρατηγικής και πολεμικής τακτικής. Καθότι διευκρινίζει πως, ειρήνη δεν πρόκειται να υπάρξει ποτέ ανάμεσα στις ανθρώπινες κοινωνίες, φροντίζει να εφοδιάση τον αναγνώστη με τρόπους προφύλαξής του, μέσω για παράδειγμα της Αρχής της Ασφαλείας, του Αιφνιδιασμού κ.τ.λ...

Εξηγεί πως, η Πειθαρχία επιβάλλει την ειρηνική διαβίωση ανάμεσα στους λαούς μα πάνω απ' όλα εξηγεί, πώς πρέπει να σκέφτεται και να δρα ο μελλοντικός ηγέτης.

Μέσω του παρόντος πονήματός του, δια του οποίου ο Μέγας φιλόσοφος διδάσκει τον μελλοντικό ηγέτη και Μέγα της Ιστορίας, ο Παύλος Πισσάνος διδάσκει και τον κάθε ένα εραστή της Γνώσης.

TONI BREIDEL XATZHΔHMHTPIOY
Ιστορικός - Συγγραφέας
Επιστημονικός συνεργάτης Παν/μίου
Ανθρωπιστικών Σπουδών και Τεχνολογίας Λισσαβόνας

... κορύφωση Εκπαιδευτικής Αγωγής!

Ο συγγραφέας του βιβλίου Μέγας Αλέξανδρος και Αριστοτέλης - Η Μυστική Διδασκαλία, από την έναρξη της συγγραφής του έργου, μου δημιούργησε ένα τεράστιο ερώτημα:

«Πως μπορεί να υποκαταστήσει ένας σύγχρονος μελετητής ή συγγραφέας, ή φιλόσοφος τα χαμένα κείμενα του Μεγάλου Αριστοτέλη που απετέλεσαν τις βάσεις της μαθητείας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, με μια καινούργια θεώρηση ιδεών».

Η Μαθητεία του 5ου και 4ου αιώνα π.Χ. αποτελεί κορύφωση Εκπαιδευτικής Αγωγής, η οποία μέχρι σήμερα ποτέ και από κανέναν δεν ξεπεράστηκε.

Διαβάζοντας το βιβλίο τούτο ομολόγησα ότι η πληρότητά του με εξέπληξε.

Θεωρώντας ότι, μόνον έτσι όπως ρέουν τα κείμενα της εκπαίδευσης του Αλέξανδρου στο βιβλίο αυτό, πρέπει να έρρεαν και οι λόγοι του μεγάλου Διδασκάλου την περίοδο του 4ου αιώνα στην άσκηση των καθηκόντων του στην αυλή του Φιλίππου, ως διδάσκαλος του γιου του Αλεξάνδρου, εκτιμώ ιδιαίτερος το περιεχόμενο αυτού του πονήματος που το συνιστώ ανεπιφύλακτα να μην λείψει από καμμία βιβλιοθήκη.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Βιομήχανος - Μηχανολόγος

Εμείς οι Έλληνες

Ο Παύλος Πισσάνος για μια ακόμα φορά έδειξε το μέγεθος των γνώσεών του πάνω στην ιερή υπόθεση της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας και ιδιαίτερος στο Επιστημονικό - Εκπαιδευτικό έργο του Αριστοτέλους, γράφοντας τις σελίδες του νέου του βιβλίου, εξόχως χρυσίμου για διδασκάλους, εκπαιδευτικούς, μαθητές και καθηγητές σχολείων και πανεπιστημίων.

Εμείς οι Έλληνες, που πιστεύουμε στους μεγάλους της Ιστορίας μας, ας σταθούμε με προσήλωσι μπροστά στις προσωπικότητες του Αριστοτέλη και του Μεγάλου Αλεξάνδρου και ας σκύψουμε το κεφάλι στην ανάγνωση των κειμένων της εξαιρετικής αυτής πραγματείας και της ζωντανής εκπαίδευσης, που τόσο πολύ τα χρειαζόμαστε, στους δύσκολους και απνευμάτιστους καιρούς που βιώνουμε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Επιχειρηματίας - Ερευνητής

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Tο βιβλίο τούτο δεν αποτελεί ιστορικό ανάγνωσμα, ούτε βιογραφία, αλλά «έπος ψυχών» δύο ανθρώπων, που η Μοίρα τους επεφύλαξε εξέχουσα θέση στο «λίκνο των Μεγάλων» της Ανθρωπότητας.

Τα μαθήματα και οι προτροπές του Αριστοτέλους προς τον Αλέξανδρο και ενίοτε στους παιδικούς φίλους του, αποτελούν, σε ένα μεγάλο μέρος τους, αποσπασματικές αναφορές από το γενικότερο συγγραφικό-φιλοσοφικό έργο που προσέφερε στις κοινωνίες του κόσμου ο κορυφαίος των επιστημόνων της Γης.

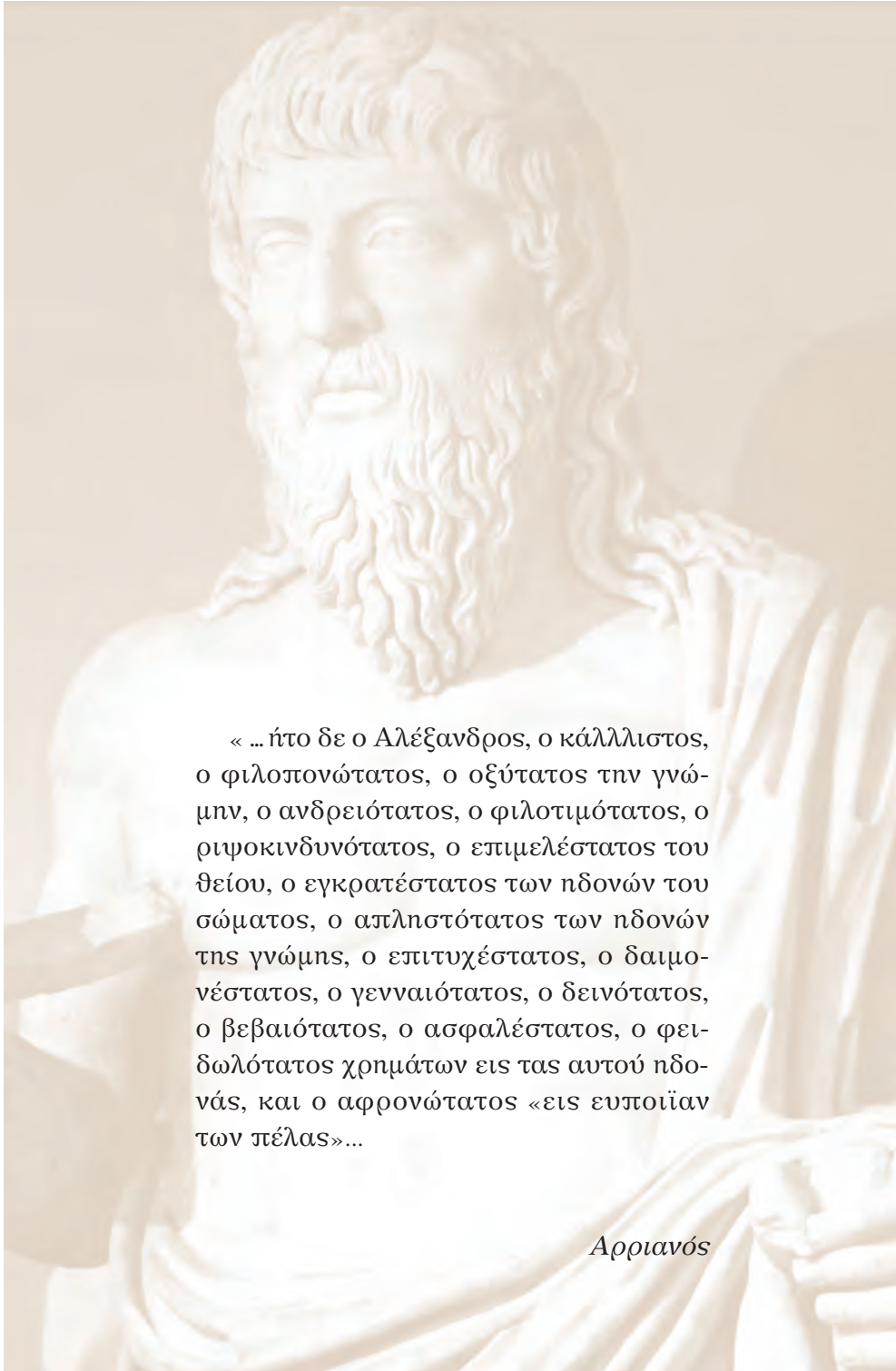
Μέσα από τις προτροπές, τις συμβουλές και τα διδάγματα του Μεγάλου Διδασκάλου προς τον επιμελέστερο και πιστότερο Μαθητή στην Ιστορία της παγκόσμιας Εκπαίδευσης, αναδύεται αποκωδικοποιημένη η προσωπικότης του Αριστοτέλους, όχι μόνον ως φιλοσόφου επιστήμονος, αλλά, προ πάντων ως ενός τρυφερού, φιλόστοργου ανθρώπου με ευαίσθητη ψυχή, που μπορεί και διαχωρίζει, λόγω θείας χάριτος, το καλό από το κακό, το χρήσιμο από το άχρηστο, το γαιώδες από το ουράνιο.

Δίπλα στην ψυχή του Αριστοτέλους, η ψυχή του Αλέξανδρου αναπαρίσταται με την πλέον εξέχουσα μορφή της.

Επίλθε το πλήρωμα του χρόνου που απαιτείται, ώστε να μπορέσει ο ιστορικός να αισθάνεται και ως ψυχολόγος, ψυχαναλυτής, κοινωνικός ερευνητής, να εισέλθει στα άδυτα του ναού της ανθρώπινης ψυχής των δύο Μεγάλων της παγκόσμιας Ιστορίας, του Αριστοτέλους και του Αλεξάνδρου, να γευθεί το αγίασμα του Άρτου και του Οίνου, όπως οι ίδιες οι ψυχές τους το γέννησαν και το γαλούχησαν στην υψηλότερη κλίμακα του Ήθους, της Γενναιότητας και επιβολής του Δικαίου, να το παραδώσουν στις επόμενες γεννές, αιώνιο γλύκασμα από το Άγιο Δισκοπότηρο των θειοτήτων της Ανθρώπινης Σοφίας!

Ο Συγγραφέας

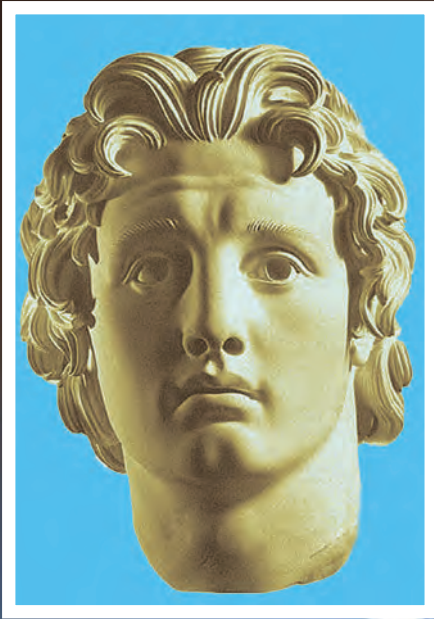

« ...ήτο δε ο Αλέξανδρος, ο κάλλιστος, ο φιλοπονώτατος, ο οξύτατος την γνώμην, ο ανδρειότατος, ο φιλοτιμότατος, ο ριποκινδυνώτατος, ο επιμελέστατος του θείου, ο εγκρατέστατος των ηδονών του σώματος, ο απληστότατος των ηδονών της γνώμης, ο επιτυχέστατος, ο δαιμονέστατος, ο γενναιότατος, ο δεινότατος, ο βεβαιοτάτος, ο ασφαλέςτατος, ο φειδωλότατος χρημάτων εις τας αυτού ηδονάς, και ο αφρονώτατος «εις ευποιϊαν των πέλας»...

Αρριανός

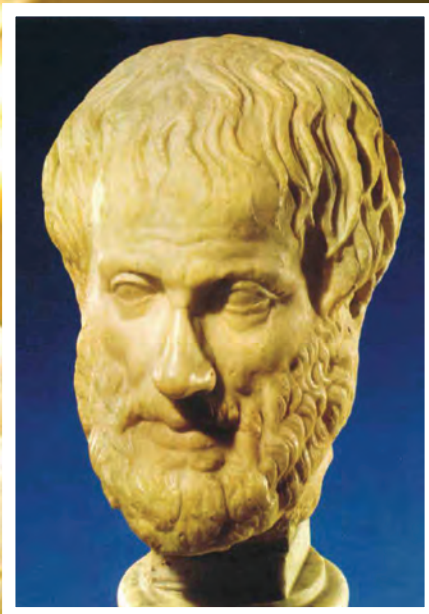
... τότε θα νικήσης ...

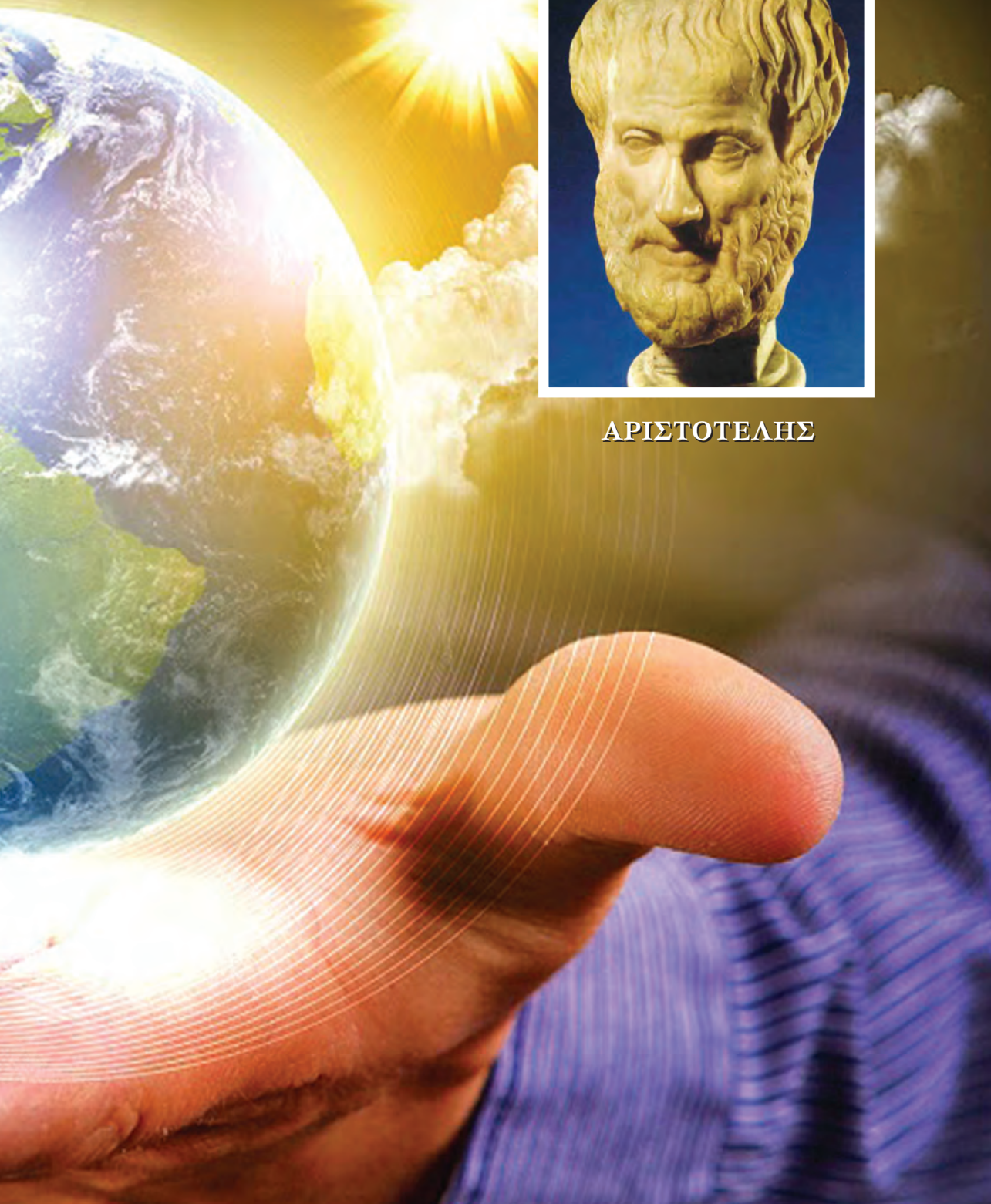
ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

... η Γη θα σου ανήκει!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

*Ζωγραφικός πίνακας του John William Waterhouse
«A Sick Child Brought into the Temple of Aescu-
lapius», την περίοδο του Μεγάλου Αλεξάνδρου*

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ και ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Η Μυστική Διδασκαλία

Εισαγωγή

 Για να μπορέσει ο σύγχρονος επιστήμων-μελετητής να αναλύσει την σκέψη του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Έλληνα Μακεδόνα που μπόρεσε και κατέκτησε ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο και τη σκέψη του Αριστοτέλη, του Έλληνα Σταγειρίτη, που μπόρεσε και κατέκτησε την κορυφή της επιστημονικής ερμηνείας όλων των φαινομένων της φύσεως, πρέπει απαραίτητα να γνωρίζει τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί ο ανθρώπινος εγκέφαλος, η ψυχή και το Σύμπαν.

Ζούμε σε έναν κόσμο που οι επιστήμες και οι τεχνολογίες κυριολεκτικά καλπάζουν, η μία θεωρία διαδέχεται την άλλη για τον Μικρόκοσμο, το Μεγάλοκοσμο, την ύλη, το φως, την αλληλεξάρτηση των πάντων, τις σχέσεις της ανθρώπινης φύσης με τη φύση του κόσμου, την εξέλιξη και την ανέλιξη του Σύμπαντος.

Είναι όμως βέβαιον ότι, κάθε μορφής επιστήμη, έχει χαράξει την πορεία της στις γραμμές του στίβου της αρχαίας Ελληνικής Φιλοσοφίας. Ό,τι καινούργιο προκύπτει σαν επιστημονική απόδειξη, έχει γίνει αντικείμενο διαλόγου πριν από δυόμιση χιλιάδες χρόνια σε κάποια φιλοσοφική σχολή της μεγάλης Ελλάδος.

Είναι απίστευτη η προβλεψιμότητα της αρχαίας Ελληνικής σκέψης, που μπόρεσε μέσα στο ελάχιστο χρονικό όριο μερικών αιώνων να καλύψει όλο το φάσμα των επιστημονικών ανακαλύψεων, όχι μόνον μέχρι τη δική μας εποχή, αλλά και ως μακρινό μέλλον.

Οι προσωπικότητες του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Αριστοτέλη, μέσα από αυτό το πόνημα, θα μπουν στο μικροσκόπιο της Κβαντικής υπόστασής τους, για να «εισέλθουμε» σε μία καινούργια λογική θεώρηση που να μπορή να μας απαντήση στο μεγάλο ερώτημα: «γιατί με το πέρασμα του χρόνου οι τιμές της διαχρονικότητάς τους διαρκώς αυξάνονται!»

Αυτό που συμβαίνει παγκοσμίως, με τις δύο αυτές κορυφαίες προσωπικότητες που έφυγαν πριν από δυόμιση περίπου χιλιετίες είναι απερίγραπτο, αλλά ταυτόχρονα είναι και αναγκαίο να περιγραφή με την, κατά το δυνατόν, φιλοσοφικότερη διείσδυση.

Χιλιάδες βιβλία, εκατοντάδες πίνακες ζωγραφικής, εκατοντάδες συγγραφείς μυθιστορημάτων ή ιστοριών ή επιστημονικών αναζητήσεων, αρχαιολόγοι μελετητές, διανοούμενοι, από έδρας καθηγητές, προγραμματιστές ηλεκτρονικών υπολογιστών σε χιλιάδες ιστοσελίδες, λευκοί και έγχρωμοι, ανατολικοί και δυτικοί, οπαδοί κάθε θρησκείας και κάθε αίρέσεως κι όσους ακόμα βάλει ο νους του ανθρώπου, ασχολούνται μέχρι σήμερα και όσο θα διαρκή αυτός ο κόσμος με τον Μέγα Αλέξανδρο και τον Αριστοτέλη, τους δύο κορυφαίους Έλληνες κατακτητές του παγκόσμιου πολιτισμού και της παγκόσμιας σοφίας.

Από όπου πέρασε ο Μέγας Αλέξανδρος, όπου κι αν πάτησαν τα πόδια του, σ' οποιαδήποτε ξένη χώρα της θρυλικής πορείας του, σήμερα αυτή η χώρα θεωρεί τιμή της το πέρασμά του απ' τα χώματά της και αναφέρει με ευλάβεια και άκρατο σεβασμό το όνομα του μεγάλου αυτού Έλληνα, προσπαθώντας να ταυτισθή μαζί του με οποιοδήποτε τρόπο.

Από την άλλη πλευρά, σε όλα τα σχολεία του Δυτικού και του Ανατολικού κόσμου, σε όλα τα Πανεπιστήμια και τις Φιλοσοφικές Σχολές, μαθητές και καθηγητές είναι σκυμμένοι πάνω από τα κείμενα του Αριστοτέλη προσπαθώντας, μέσω αυτών των κειμένων, να ερμηνεύσουν τον άνθρωπο, τη φύση και τον κόσμο.

Είναι άραγε τυχαία η «ζεύξη» αυτών των δύο προσωπικοτήτων στη ροή της ιστορίας; Είναι άραγε, σύμπτωση που ο μεγαλύτερος φιλόσοφος όλων των εποχών, υπήρξε ο διδάσκαλος του μεγαλύτερου «πολιτισμικού κατακτητή» όλων των εποχών;

Μήπως απόκρυφες κοσμικές δυνάμεις που λειτουργούν μέσα και έξω από το νου μας, από τη φύση τη δική μας και του κόσμου ταυτόχρονα, τις οποίες σήμερα προσπαθεί με πάθος η Κβαντική Φυσική να τις αποκωδικοποιήσει και η Αστροφυσική να τις ενοποιήσει με εκκολλημένες θεωρίες για την ταχύτητα του φωτός μέσα στο χώρο και το χρόνο, το μηδενικό αποτέλεσμα που προσδίδουν οι αντίθετες φυσικές δυνάμεις σε κάθε εκδήλωση της ύλης και της δομής του Σύμπαντος, με αποτέλεσμα όλοι να είμαστε «ένα» με όλα, μήπως, όλα αυτά, κάτω από την επιστημονική-φιλοσοφική σκέψη αποδώσουν μία καινούργια εικόνα για τα κυρίαρχα πρόσωπα της παγκόσμιας ιστορίας;

Μήπως ο Μέγας Αλέξανδρος και ο Αριστοτέλης είναι κοσμικές δυνάμεις και όχι απλές ανθρώπινες μορφές, που έπαιξαν ενεργό ρόλο στη διαμόρφωση της δομής της Ανθρωπότητας με «άνωθεν εντολή;»

Το έργο αυτό είναι αφιερωμένο στις πιθανές απαντήσεις όλων τούτων των ερωτημάτων.

*Χιλιάδες βιβλία, εκατοντάδες
πίνακες ζωγραφικής,
εκατοντάδες συγγραφείς
μυθιστορημάτων ή ιστοριών
ή επιστημονικών αναζητήσεων
ασχολούνται μέχρι σήμερα
και όσο θα διαρκέ αυτός
ο κόσμος με τον
Μέγα Αλέξανδρο
και τον Αριστοτέλη ...*

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Την 6η του Εκατομβαιώνος μηνός, τον οποίο οι Μακεδόνες αποκαλούσαν Λών, ημέρα που πυρπολήθηκε ένας από τους ωραιότερους ναούς του αρχαίου Ελληνικού κόσμου, ο ναός της Εφεσσίας Αρτέμιδος, άνοιξε τα μάτια του ο Αλέξανδρος στο φως του κόσμου.

Τότε, ο Ηγεσίας από τη Μαγνησία, είπε το ιστορικό ευφυολόγημα ότι, ο ναός πυρπολήθηκε, διότι η θεά Άρτεμις, λησμόνησε τις καθημερινές υποχρεώσεις της και ασχολήθηκε μόνον με την γέννηση του Αλεξάνδρου, με αποτέλεσμα ο ναός να εγκαταληφθή στην πυρά!

Οι μάγοι, τότε στην Έφεσο, έτρεχαν στους δρόμους πανικόβλητοι, θρηνολογώντας ότι, η ημέρα εκείνη γέννησε τη συμφορά και τη δυστυχία για ολόκληρη την Ασία, γιατί προμάντευαν ότι η πυρπόληση του ναού αποτελούσε «οιωνό και έτέρου κακού».

Ο Φίλιππος έλαβε την είδηση της γέννησης του Αλέξανδρου την ημέρα που κυριεύσε την Ποτίδαια, ενώ ταυτόχρονα έλαβε και άλλες δύο θριαμβικές ειδήσεις.

Η πρώτη, ότι ο στρατηγός του ο Παρμενίων κατενίκησε σε σκληρή μάχη τους Ιλλυρίους και, η δεύτερη ότι, στους Ολυμπιακούς αγώνες της Αρχαίας Ολυμπίας, στο Αρματοδρόμιο, το άλογό του είχε βγει νικητής.

Οι μάντεις που ρώτησε ο Φίλιππος, τον πληροφορήσαν ότι, το παιδί που γεννήθηκε ανάμεσα σε τρεις νίκες, θα ήταν αήττητο.

Στο πέρασμα του χρόνου, κι ενώ ο Αλέξανδρος είχε ήδη διαμορφώσει ένα θαυμάσιο, καλογυμνασμένο σώμα, ο προσωπικός του γλύπτης, ο Λύσιππος, δημιούργησε απaráμιλλα γλυπτά σε μάρμαρο με τις εξελίξεις του προσώπου και του κορμιού του, τα οποία, σε συνέχεια, οι γλύπτες των επόμενων εποχών εμιμούντο, δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στην ανάταση του αυχένα του που έκλινε ελαφρά προς τα αριστερά, καθώς και την υγρότητα που ανεδύετο από τα μάτια του.

Ο μεγάλος ζωγράφος της εποχής αυτής, ο Απελλής, που ζωγράφιζε τον Αλέξανδρο «κεραυνοφόρο», δεν απέδωσε το φυσικό χρώμα του προσώπου του, αλλά το απεικόνισε περισσότερο σκιώδες και σκοτεινό!

Οι πηγές μας πληροφορούν ότι, το σώμα του γιου του Φιλίππου ήταν λευκό, ενώ αυτή η λαμπρύνουσα λευκότης, ρόδιζε τριγύρω απ' το στήθος του και, κυρίως, στο στιλπνό πρόσωπό του.

Ο Αριστοτέλης επίσης, μας πληροφορεί, ότι, το ροδαλό δέρμα του μύριζε γλυκύτητα, μέσα δε από το στόμα του αλλά και το υπόλοιπο σώμα του ανεδύετο τόση ευωδία, ώστε να ευωδιάζη και ο ίδιος ο χιτώνας του.

Ο Θεόφραστος, ισχυρίζεται ότι, η εξάισια αυτή ευωδία αναδυόταν λόγω της συγχώνευσης των υγρών του σώματός του από την θερμότητα.

Η σωφροσύνη του Αλεξάνδρου εκδηλώθηκε από την νεανική του ηλικία. Ενώ, στις καθημερινές του εκδηλώσεις φαινόταν δυναμικός, ακράτητος και λίαν οξυδερκής στην αντιμετώπιση των κινδύνων, και στις ηδονές του σώματος είχε πλήρη αυτοσυγκράτηση και ήταν απόλυτα μετρημένος προ των απολαύσεων, παρά το νεαρόν της ηλικίας του.

Πρέπει να θεωρηθεί, ως λίαν βέβαιον, ότι ο νεαρός Αλέξανδρος δεν έτεινε προς την εν γένει, τυχαία δόξα, αντιθέτως προς τον Φίλιππον, ο οποίος πολλάκις επαίρετο για την σοφιστική ικανότητα των ρητορικών λόγων του καθώς και τις νίκες των αρμάτων του στην Ολυμπία, τις οποίες και εχάρασε στα νομίσματα που εξέδιδε.

Κάποτε που, ο Φίλιππος απουσίασε από το βασίλειο της Πέλλας, ο Αλέξανδρος φιλοξενούσε τους πρέσβεις του βασιλέα των Περσών, στο παλάτι, με τους οποίους, μετ' ολίγον, απέκτησε εξαιρετική οικειότητα.

Οι πρέσβεις εθαύμασαν τον σεβασμό, την μεγαλοφροσύνη και την αποφυγή των παιδαριωδών ερωτημάτων από τον νεαρό γιό του Φίλιππου, ο οποίος, μεταξύ άλλων ζητούσε να πληροφορηθεί για τα οδικά δίκτυα και τις συγκοινωνίες στην Άνω Ασία, καθώς επίσης και απόψεις για το χαρακτήρα του Βασιλέως των Περσών και τις αποδεδειγμένες ικανότητές του.

Ερωτηθέντες περί τούτου οι πρέσβεις, θεώρησαν ως ευγενικόν να μη συγκρίνουν την θρυλούμενη ικανότητα του Φίλιππου με την μεγαλοσύνη και την θεληματικότητα του υιού του, παρά το νεαρόν της ηλικίας του.

Ο Αλέξανδρος, κάθε φορά που ο Φίλιππος κατελάμβανε με την ισχυρή πολεμική μηχανή του μια πόλη, αντί χαράς για το γεγονός, έλεγε με περίσκεψη στους συνομηλίκους του: «Παιδιά, ο πατέρας μου θα κυριεύσει τα πάντα και δεν θα αφήσει κανένα μεγάλο κατόρθωμα να επιτύχουμε εμείς...»

Μετά την ηλικία των 8 ετών, ο Φίλιππος καλούσε πολλούς παιδαγωγούς, διδασκάλους και επιτηρητές για την παιδαγωγική διαμόρφωση του Αλεξάνδρου, αναθέτοντας την επιστασία της αγωγής στον συγγενή της συζύγου του Ολυμπιάδας, τον Λεωνίδα,* άνδρα αυστηρό, δίκαιο και αφοσιωμένο στην αποστολή του, ως καθηγητής και επιμελητής του γιού του Φίλιππου.

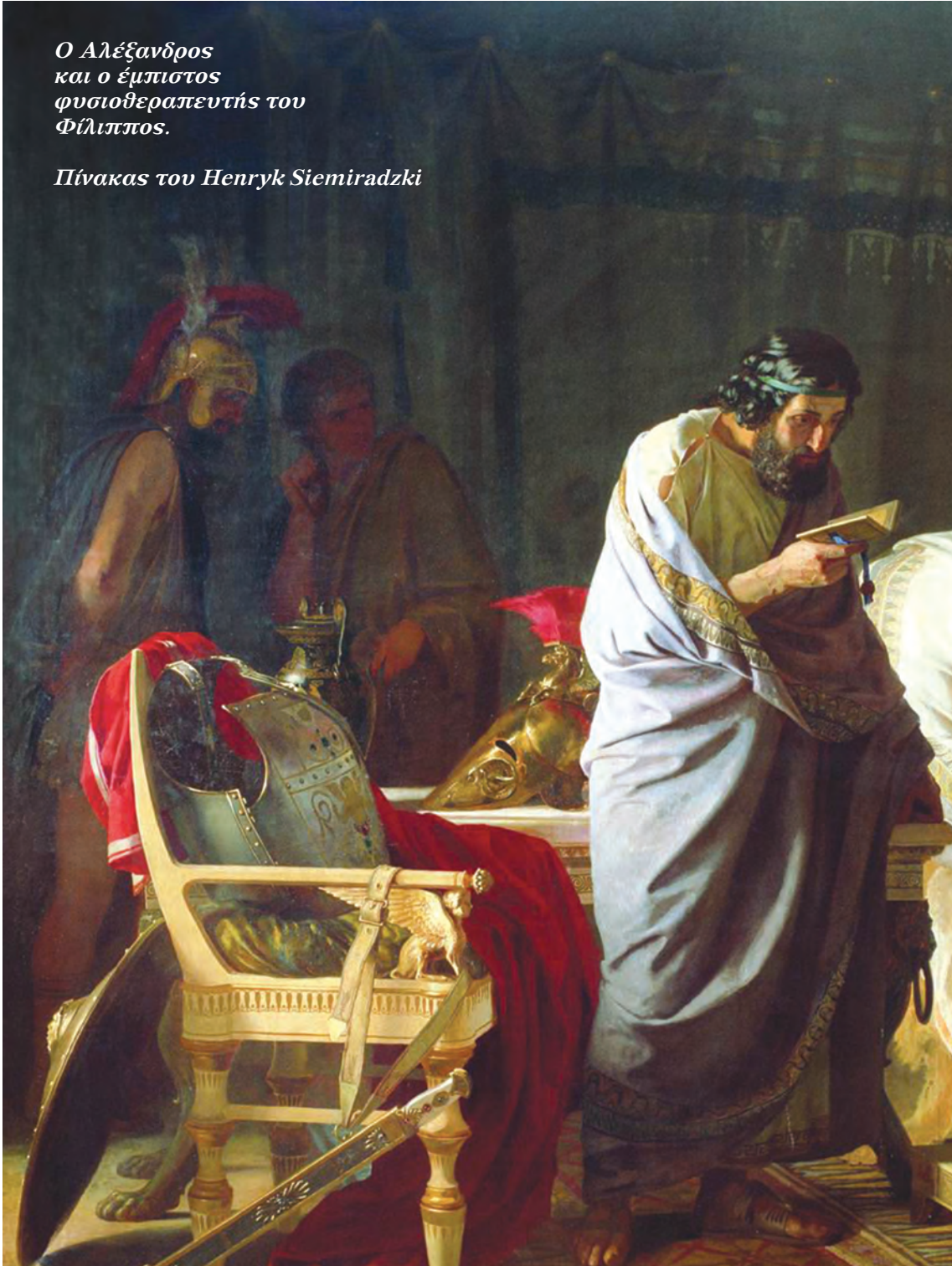
Τον, παρά το πρόωρον της ηλικίας του, οργανωμένο χαρακτήρα που είχε αναπτύξει ο Αλέξανδρος, ο οποίος δεν υπέκυπτε στην βία, μέσω φιλονικιών ή διενέξεων, είχε διαπιστώσει ο ίδιος ο Φίλιππος, ο οποίος απέφευγε να τον διατάσσει αλλά, αντίθετα, να τον πείθει με επιχειρήματα για τα θέματα που απασχολούσαν την Πόλιν.

Και, επειδή ο βασιλεύς δεν είχε μεγάλη εμπιστοσύνη στους εκπαιδευτές της Μουσικής και των εκγυκλίων μαθημάτων για να προσφέρουν την, κατά το δυνατόν, αρτιωτέρα μόρφωση στον, υψηλής νοημοσύνης,

* Λέγεται ότι ήτο Ηπειρώτης. Υπήρξε πιστός στη Βασιλική οικογένεια, στην οποία εργάσθηκε ως "Παιδαγωγός", "Τροφεύς", "Ανατροφεύς" και "Καθηγητής" του Μ. Αλεξάνδρου.

*Ο Αλέξανδρος
και ο έμπιστος
φυσιοθεραπευτής του
Φίλιππος.*

Πίνακας του Henryk Siemiradzki

γυιό του, έλαβε την απόφαση να καλέση τον παλαιό του φίλο, τον Αριστοτέλη, τον μέγιστο και ενδοξότατο όλων των φιλοσόφων, με υψηλό τίμημα αμοιβής.

Ο Αριστοτέλης δέχτηκε την πρόταση του παιδικού του φίλου, για τον επί πρόσθετο λόγο ότι, το πατρίο έδαφος της πόλεως των Σταγείρων, η οποία είχε καταστραφεί από τους Μακεδόνες, την ανοικοδόμησε ο Φίλιππος και τους κατοίκους της, που τους είχε εξορίσει ή καταστήσει δούλους, τους απεκατέστησε πλήρως.

Κι έτσι μέσα από την συναίνεση των ουρανίων δυνάμεων πραγματοποιήθηκε η ζεύξη των δύο μεγιστάνων του πνεύματος και της ανδρείας, που θα τους υμνούν εσαεί, οι αιώνες.

Του Αριστοτέλη και του Αλέξανδρου.

*Ο Μέγας
Αλέξανδρος
κόβει τον
Γόρδιο Δεσμό.*

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Ο Αριστοτέλης γεννήθηκε στη Στάγειρα της Χαλκιδικής το 384 π.Χ. Η σκιά του Σωκράτη, που είχε πεθάνει πριν 15 χρόνια, πλανιόταν ακόμα στον ορίζοντα της Αθήνας, ενώ η Ακαδημία του Πλάτωνα βρισκόταν στην τρίτη χρονιά από την ίδρυσή της. Ο πατέρας του Αριστοτέλη, ο *Νικόμαχος* * είχε βαθιά φιλία με τον *Αμύντα τον 2^ο* * βασιλέα της Μακεδονίας.

Το 367 π.Χ., ο νεαρός φιλόσοφος, σε ηλικία μόλις 17 χρόνων ήλθε στην Αθήνα και μπήκε στην Ακαδημία του εξηντάχρονου τότε ιδρυτού της, του Πλάτωνα.

Είκοσι ολόκληρα χρόνια θήτευσε ο Αριστοτέλης δίπλα στον μεγάλο του Δάσκαλο και μόνον μετά το θάνατό του, σε ηλικία 80 περίπου ετών, αποφάσισε να φύγει από την Ακαδημία.

Την ίδια περίοδο δέχθηκε την πρόσκληση του Ερμεία που ήταν ηγεμόνας του Αταρνέα και της Άσσου, στην περιοχή της Τρωάδας. Ο Ερμείας υπήρξε μαθητής της Ακαδημίας, είχε αναπτύξει φιλικές σχέσεις με τον Αριστοτέλη που παρέμεινε μαζί του στην Άσσο για 3 χρόνια (347-344 π.Χ.)

* Ο *Νικόμαχος* ήταν γιατρός του βασιλιά της Μακεδονίας *Αμύντα Γ΄*, τον οποίο είχε πατέρα ο *Φίλιππος*.

* Ο *Αμύντας* γεννήθηκε στη *Μίεζα*, ήταν αδελφός του *Πευκέστα* "δορυφόρος" του *Αλεξάνδρου* στις εκστρατείες του. Όταν ο *Αλέξανδρος* έχασε τη μάχη με τη ζωή, ο *Αμύντας* εμφανίζεται ως σωματοφύλακας του ετεροθαλούς αδελφού του *Αλεξάνδρου*, του *Αρριδαίου*, γιου του *Φιλίππου*.

και απετέλεσε την κεντρική προσωπικότητα ανάμεσα σ' ένα κύκλο από έγκυρους Ακαδημαϊκούς.

Τότε αποφάσισε ο Αριστοτέλης να κάνει και τις πρώτες παραδόσεις του.

Μετά την Άσσο, εγκαταστάθηκε στη Μυτιλήνη της Λέσβου όπου και παντρεύτηκε την Πυθιάδα, ανιψιά του Ερμεία.

Ξαφνικά, μεσολαβεί μία πρόσκληση του Φιλίππου της Μακεδονίας προς τον Αριστοτέλη, που έμελλε το αποτέλεσμα της ν' αλλάξει τη ροή της ιστορίας του κόσμου.

Ο βασιλεύς της Μακεδονίας καλούσε τον παλλό του φίλο και μεγάλο σοφό σε μία θέση διδασκάλου του υιού του Αλεξάνδρου, που την περίοδο εκείνη (343 π.Χ.) ήταν μόλις 13 ετών.

Ο Αριστοτέλης δέχθηκε την πρόσκληση, μετέβη στην Πέλλα της Μακεδονίας για ν' αναλάβη την διαπαιδαγώγηση του νεαρού υιού του Φιλίππου μέχρι το έτος 340 π.Χ.

Η μυητική σχέση Διδασκάλου και Μαθητού καθώς και η αποκρυπτογράφηση στους κώδικες λειτουργίας της Σκέψης, της Αντίληψης και της Γνώσης, όπως τα μετέδωσε ο Αριστοτέλης στον πνευματικό υιό του, τον Αλέξανδρο, απετέλεσαν το «κλειδί» για ν' ανοίξει τις πύλες του Νου, του μεγαλύτερου εκπολιτιστή στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Το έτος 335 π.Χ. ο Αριστοτέλης κατεβαίνει στην Αθήνα και ιδρύει μία δική του Σχολή, στο γυμνάσιο «Λυκείου» που την ονόμασε Περίπατο.

Υπήρξε αρχηγός και μέγας Διδάσκαλος της σχολής για 13 ολόκληρα χρόνια, μέχρι το έτος 322 π.Χ. που άφησε την τελευταία πνοή του.

Ανάμεσα στις σχολές του αρχαίου Ελληνικού κόσμου, ο Περίπατος έλαμψε πάνω απ' όλες, αστράφτοντας από την λάμψη του ίδιου του δημιουργού της.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

Τα έργα του Αριστοτέλη χωρίζονται σε πέντε ομάδες: Τα Λογικά, τα Μεταφυσικά, τα Φυσικά, τα Ηθικά και τα Πολιτικά! Ο Αριστοτέλης παρά τον μεγάλο θαυμασμό που έτρεφε για τον μεγάλο του δάσκαλο, τον Πλάτωνα, είχε σε ορισμένες περιπτώσεις διαφορετικές απόψεις για τις μεθόδους και τις εφαρμογές της Φιλοσοφίας και τις σχέσεις της με την Επιστήμη.

Από τη μία πλευρά είναι Διαλεκτική, στην πιο υψηλή εκδήλωση, γιατί επιδιώκει την σαφή ανάλυση των εννοιών, ενώ από την άλλη πλευρά είναι Εμπειρική, γιατί επιδιώκει με την παρατήρηση να δημιουργήσει ένα ισχυρό βάθρο για την οικοδόμηση της Φιλοσοφίας.

Ταυτόχρονα, η σκέψη του Αριστοτέλη είναι προσανατολισμένη στην Ιστορική γνώση.

Αυτός πρώτος αντιλαμβάνεται ότι η ιστορική γνώση στον ανθρώπινο νοου, σε άμεση σχέση με τη φιλοσοφική θεώρηση των πραγμάτων, έχει μπροστά της ένα εξελικτικό πεδίο κι ότι, ο ίδιος ο άνθρωπος –φιλόσοφος βρίσκεται στο μέσον αυτού του πεδίου.

Μέσα σε αυτόν τον κύκλο των ιδεών, ο Αριστοτέλης συνυπολογίζει και τις απόψεις, μελέτες και συμπεράσματα όλων των προηγούμενων φιλοσόφων του αρχαίου κόσμου και τα επεξεργάζεται με κριτική ευθύνη, ώστε η διδασκαλία του και οι θεωρίες του να έχουν αρμονική συνέχεια με τα προβλήματα των καιρών και τις ζητούμενες απαντήσεις.

Αυτή η σταθερή στάση του Έλληνα στοχαστή τον καθιστά πατέρα της Ιστορίας των Επιστημών, κάτι που του αναγνωρίζεται μέχρι σήμερα ολοτελώς, από την κοινότητα των επιστημόνων και των στοχαστών.

*Με αυτή την απλή
παρατήρηση
ο Αριστοτέλης
απέδειξε ότι η Γη
είναι σφαιρική.*

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Το έτος 340 π.Χ. ο Αριστοτέλης στο σύγγραμμά του «περί Ουρανού» αναλύει τους λόγους και τις αιτίες που συνιστούν μία Γη σφαιρική και όχι επίπεδη, όπως υπήρχε ο ισχυρισμός από άλλους ερευνητές της εποχής του.

Το άγρυπνο μάτι του εμπνευσμένου επιστήμονα ήταν διαρκώς καρφωμένο στις εκλείψεις της σελήνης και το σταθερό φαινόμενο των φάσεων του γειτονικού μας δορυφόρου, του εμπέδωσαν την πεποίθηση και την κατανόηση ότι οι εκλείψεις προκαλούνται από τις ενδιάμεσες παρεμβολές της μεταξύ Ηλίου και Σελήνης με αποτέλεσμα η σκιά του δικού μας πλανήτη να έχει κυκλικό σχήμα στην σεληνιακή σφαίρα.

Με αυτή την απλή παρατήρηση ο Αριστοτέλης απέδειξε ότι η Γη είναι σφαιρική.

Αν η Γη ήταν επίπεδη με κυκλικά όρια, όπως υπήρχε μέχρι τότε ο ισχυρισμός, η σκιά της Σελήνης θα ήταν ελλειψοειδής και όχι κυκλική.

Η μοναδική περίπτωση να συμβή κάτι τέτοιο θα ήταν να υπάρχει ο ήλιος κάτω ακριβώς από το κέντρο της Γης.

Το συγκεκριμένο αυτό επιχείρημα βασιζόταν στην παρατήρηση των Ελλήνων θαλασσοπόρων που έβλεπαν τον Πολικό Αστέρα να φαίνεται πιο χαμηλά στο στερέωμα, όταν ταξίδευαν στις νοτιότερες περιοχές της Γης και υψηλότερα όταν ταξίδευαν στις βορειότερες.

Μελετώντας τα βράδια τα άστρα του ουρανού, ο Αριστοτέλης, σκέφθηκε ότι η Γη πρέπει να είναι ακίνητη στο κέντρο του Σύμπαντος,

ενώ ο Ήλιος, η Σελήνη οι πλανήτες και τα άστρα στο κοσμικό στερέωμα πρέπει να κινούνται γύρω της σε κυκλικές τροχιές.

Για λόγους καθαρά μεταφυσικούς, ο μεγάλος φιλόσοφος, πίστευε ότι η Γη πρέπει ν' αποτελέσει το κέντρο του Σύμπαντος, ενώ γύρω της όλες οι κυκλικές τροχιές των άστρων και των πλανητών ήταν οι τελειότερες, αφού ο κύκλος αποτελεί το τέλειο σχήμα.

Ανεξάρτητα από το ότι η σημερινή επιστήμη πιστοποιεί την κίνηση της Γης και των πλανητών γύρω από τον Ήλιο, θεωρείται σκόπιμο να παραμείνουμε στην άποψη του Αριστοτέλη, ότι η Γη αποτελεί το κέντρον του Σύμπαντος, δηλαδή του Απειρού.

Και επειδή το Άπειρον δεν επηρεάζεται από τον όγκο του πλιακού μας συστήματος σε σύγκριση μεγεθών, ας παραμείνουμε σταθεροί ανιχνευτές και παρατηρητές του πλανήτη μας και ας προσπαθήσουμε να εισέλθουμε στον νου του Αριστοτέλη, για να δούμε πως σκέφτηκε σαν γεωκεντρικό το συμπαντικό σύστημα και ποιες απόκρυφες ερμηνείες θα μπορούσε να υπάρχουν στο περιεχόμενο αυτής της θεωρίας.

Το πρώτο ερώτημα που προκύπτει, είναι αν αποδεχόμαστε την άποψη ότι, ζούμε σ' ένα Σύμπαν «Σκέψης».

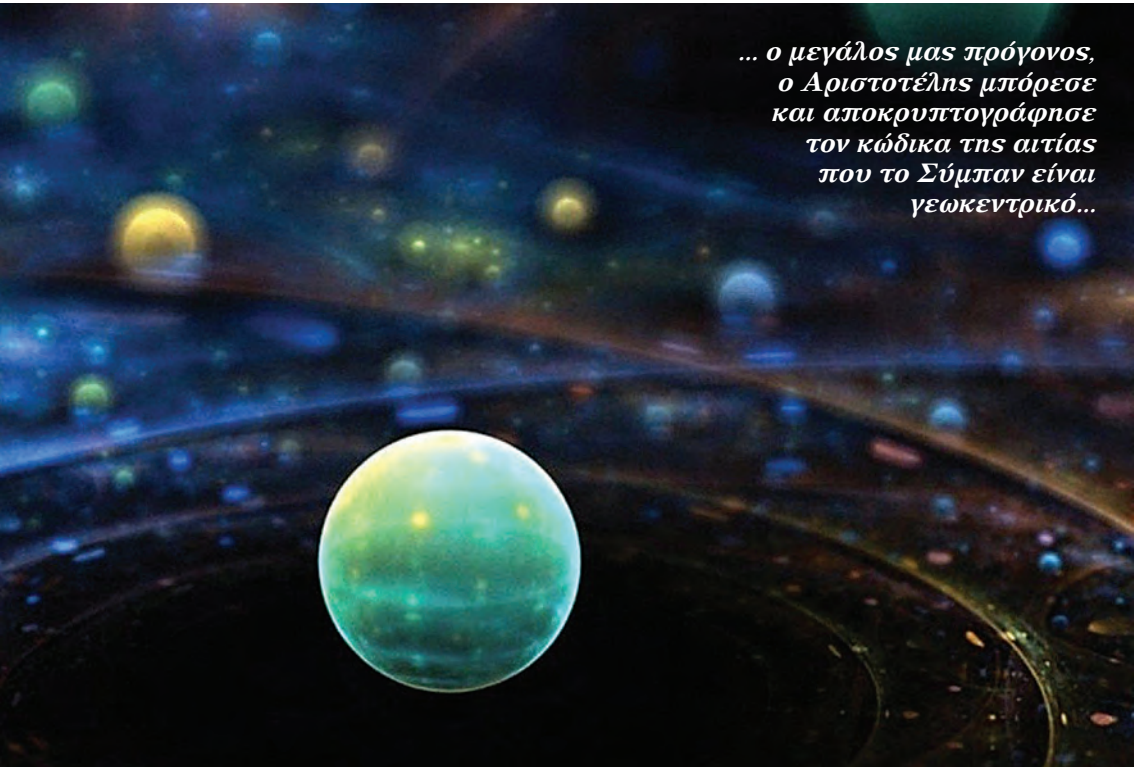
Ο Αϊνστάιν ονόμαζε τους συμπαντικούς Νόμους «σκέψεις του Θεού».

Η σύγχρονη Φυσική και η Κβαντομηχανική ασχολούνται με πάθος με την καινούργια ταυτότητα της ύλης ως «νοητικό υλικό» (mind-stuff)

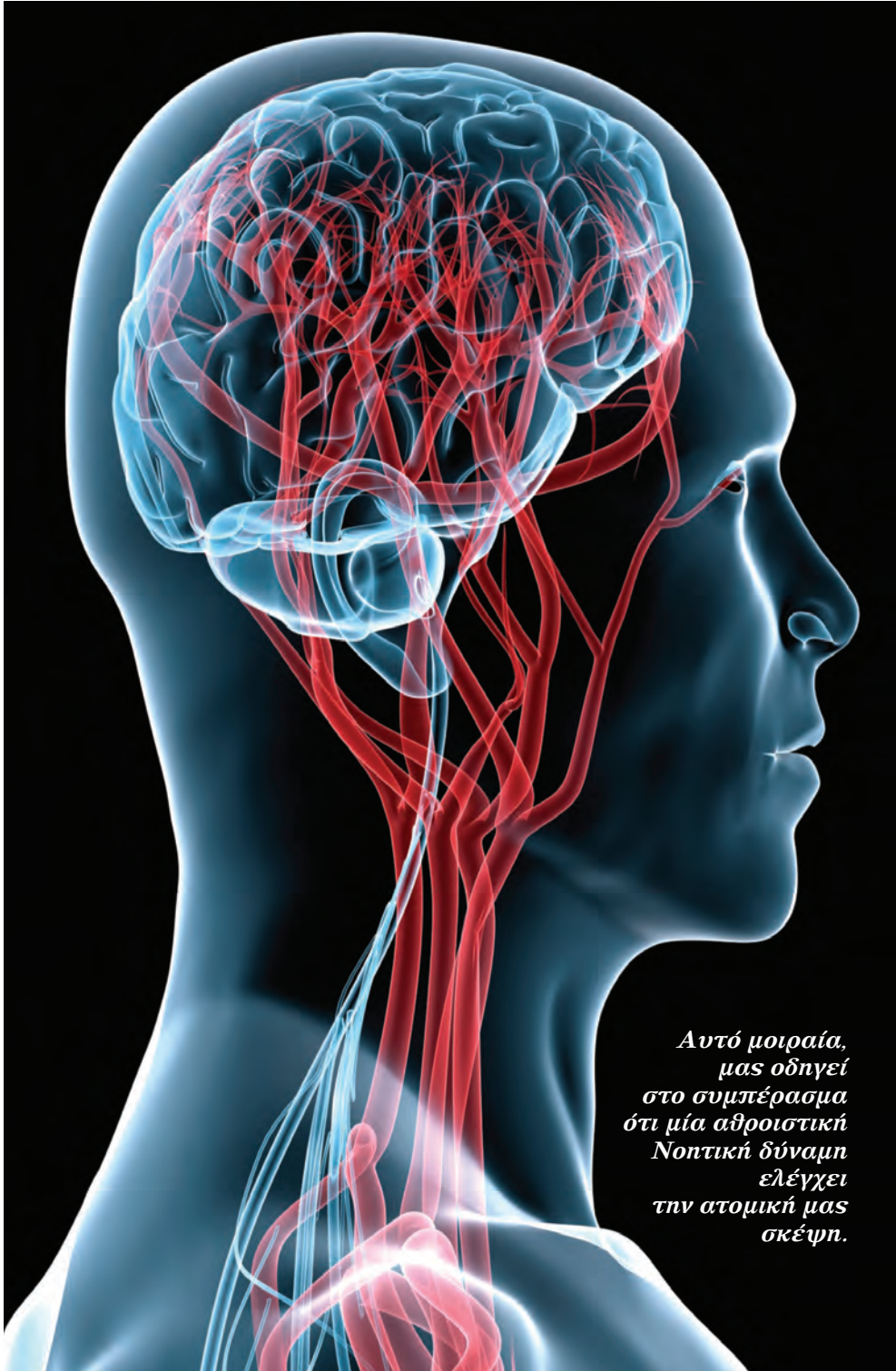
Αν πραγματικά ο άνθρωπος «είναι αυτό που σκέφτεται» και αν όλα τα δομικά στοιχεία που συνιστούν την συμπαντική ολότητα είναι οντότητες, δηλαδή σκεπτόμενες μονάδες, ή υπάρξεις, ή σύνολα, τότε βρισκόμαστε μπροστά στο εν αποκαλύψει φαινόμενο ότι «η Σκέψις είναι το σύνολο του κόσμου» και μόνον αυτή συνιστά αυτό που λέμε ύλη.

Κι αν πράγματι έτσι συμβαίνει, που μάλλον συμβαίνει, ο μεγάλος μας πρόγονος, ο Αριστοτέλης μπόρεσε και αποκρυπτογράφησε τον κώδικα της αιτίας που το Σύμπαν είναι γεωκεντρικό, δηλαδή πιστοποίησε την πανταχόθεν κοσμική ουσία από την ίδια την ύπαρξη των ευφυϊών όντων, των ανθρώπων, που κατακλύζουν την Γη και μελετούν το σύνολο της Δημιουργίας.

Ας δούμε τώρα τις καινούργιες δομές που λαμβάνει η σκέψη μας, αν την ταυτίσουμε με τη σκέψη του Σύμπαντος κόσμου, όπως ο σοφός Σταγειρίτης την συνέλαβε.

*... ο μεγάλος μας πρόγονος,
ο Αριστοτέλης μπόρεσε
και αποκρυπτογράφησε
τον κώδικα της αιτίας
που το Σύμπαν είναι
γεωκεντρικό...*

*Αυτό μοιραία,
μας οδηγεί
στο συμπέρασμα
ότι μία αθροιστική
Νοητική δύναμη
ελέγχει
την ατομική μας
σκέψη.*

ΟΙ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Εμάς τους ανθρώπους μας συνδέει το Συμφέρον, η Τεχνολογία, ο Πολιτισμός μας, οι Επιστήμες, ο Κοινωνικός ιστός και άλλα πολλά που γίνονται κατόπιν σκέψεως.

Η μορφοποίησή τους, σε υλικό επίπεδο, είναι η ίδια η σκέψη.

Αντίθετα μας χωρίζουν τα μίση, οι κακίες, οι κακοδαιμονίες, οι πόλεμοι, οι αρπαγές, οι δολοφονίες και άλλα πολλά, που γίνονται και αυτά κατόπιν σκέψεως, όμως και εδώ η μορφοποίησή τους, σε υλικό επίπεδο είναι και πάλι η σκέψη.

Αποτέλεσμα: Όλες οι ανθρώπινες αποφάσεις για ό,τι σκεφτόμαστε και κάνουμε στη ζωή μας, διαμορφώνουν το νοητικό υλικό που συνιστά τα δομικά υλικά του Σύμπαντος, που προκύπτουν από τις αποφάσεις μας.

Αυτό μοιραία, μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι μία αθροιστική Νοητική δύναμη ελέγχει την ατομική μας σκέψη.

Αυτό που λέμε πραγματικότητα είναι αυτό που μία Ανώτερη Δύναμη κάνει για λογαριασμό μας.

Το βασικό ερώτημα που προκύπτει είναι:

«Μπορούμε να ασκήσουμε έλεγχο στην προσωπική μας σκέψη;»

Ο Αριστοτέλης λέει «ναι» και το στηρίζει στη σωστή Παιδεία και στη Λογική.

Όποιος ελέγχει τη σκέψη του, διαμορφώνει τη δική του πραγματικότητα, δηλαδή αυτοκυριαρχείται.

Μέσα από την ελεγχόμενη από το Νου δόμηση της πραγματικότητας, ο Αριστοτέλης διακρίνει τον ορίζοντα του εφικτού.

Ο Σταγειρίτης πιστεύει ότι όλα μπορούν να συμβούν, αρκεί να τα σκεφθούμε, να τα αποφασίσουμε και να μορφοποιήσουμε με τη θέλησή μας το αποτέλεσμα τους.

Αυτό είναι το βασικό μήνυμα που λαμβάνει ο μαθητής Αλέξανδρος από τον Διδάσκαλό του σπλίζοντας τις σκέψεις του με τα υπερβατικά οράματά του και διαμορφώνοντας έτσι την μελλοντική του πραγματικότητα.

Ο Αλέξανδρος έγινε Μέγας, γιατί αυτό ήταν το αποτέλεσμα της υπέρτατης Γνώσης που του ενεφύτευσε ο Αριστοτέλης, στο πεδίο της πολιτισμικής κατάκτησης των λαών του κόσμου.

Ο Σταγειρίτης, ο μεγάλος αυτός δημιουργός της Λογικής, που διαχώρισε τη σκέψη που αφορά στην αρχική αντίληψη, από το περιεχόμενο της σκέψης, που αφορά στην δόμηση των πραγμάτων του κόσμου, μεταβίβασε στον Αλέξανδρο τον νοητικό τρόπο να κατακτά έναν λαό, όπως ο ίδιος με τη σκέψη του είχε διαμορφώσει στα οράματά του.

Η αντίληψη αυτού του γεγονότος έχει τις δυσκολίες της, όμως οι επιστήμες στην εξέλιξή τους συνηγορούν καθημερινά την αποδεικτική διαδικασία του.

Η σχέση του Αριστοτέλη με τον Μέγα Αλέξανδρο αποκτά ευρύτερη σημασία, αν σκεφθούμε τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν οι Συμπαντικοί νόμοι.

Όλοι οι νόμοι είναι απαραβίαστοι, και με την αέναη λειτουργία τους το Σύμπαν τελεί εν αρμονία.

Δεν έχουμε το δικαίωμα να σκεφτόμαστε μία Γη αποκομμένη από το σύνολο της Δημιουργίας ή έναν άνθρωπο απομονωμένο από τη Γη και

το Σύμπαν. Για λογαριασμό της παγκόσμιας αρμονίας, όλοι είμαστε «Ένα»!

Η Γη έχει μία «κυρίαρχη αιτία» να υπάρχει μέσα στο γνωστό μας Σύμπαν και γι αυτή την αιτία θα συνυπάρχει με το σύνολο του κόσμου, στο διηνεκές, τηρούσα τους Κανόνες και τους Νόμους αυτής της συνύπαρξης.

Και, βεβαίως, το μεγάλο ερώτημα που προκύπτει είναι: «πως μπορούμε να συγκροτήσουμε τη σκέψη μας» μέσα από ένα φάσμα εξωτερικών αλλά και εσωτερικών επηρεοών του εγκεφάλου μας και πως μπορούμε να οργανώσουμε τον έλεγχο της Λογικής, όταν τα συναισθήματά μας σε κάθε επόμενη στιγμή αλλάζουν, με αποτέλεσμα να διαφοροποιούν σε βάθος την ροή της σκέψεώς μας.

Όλα αυτά ο Αριστοτέλης τα ελέγχει απολύτως, σύμφωνα με την συλλογιστική που αναπτύσσει στα «Αναλυτικά Πρότερα» καθώς και την επιστημονική απόδειξη που αναπτύσσει στα «Αναλυτικά Ύστερα».

Συμπέρασμα είναι, για τον Αριστοτέλη, η πρόταση που προκύπτει από ορισμένες άλλες υπάρχουσες προτάσεις, σαν κάτι νέο, δεδομένο και υποχρεωτικό για την Νόηση, χωρίς αυτό το νέο να χρειάζεται καινούργια θεμελίωση.

Με την οξυδέρκεια που τον διακρίνει, ξεχωρίζει το σύνθηδες συμπέρασμα από την επιστημονική απόδειξη, η οποία από τη φύση της αποτελεί συνέχεια συμπερασμάτων από άλλες προτάσεις.

Ένα δικό μας συμπέρασμα, στη συγκεκριμένη εποχή που ζούμε αλλά και σε κάθε μελλοντική εποχή, είναι το ότι ο Αριστοτέλης έχει πηγαία την εσωτερική Γνώση για το «κοσμικό γίγνεσθαι» και αυτή μεταβιβάζει στον Αλέξανδρο κατά την περίοδο που έχει αναλάβει την διαπαιδαγώγησή του.

Αυτή η «εσωτερική Γνώση» που είναι η Γνώση των πραγματικών φιλοσόφων, αποτελεί την ενέσιμη εισροή της ιδέας του «Αγαθού» και του «Μεγάλου» στον εγκέφαλο του μαθητή του, για να τον οδηγήσει στο λυτρωτικό δρόμο που ήταν καθορισμένος από τα πεπρωμένα του.

Η συνηγορία της «Συμπαντικής Λογικής» στην φυσική επικοινωνία του «Μεγάλου Διδασκάλου και του Μεγάλου Μαθητή» είναι πέρα και μακράν από κάθε τυχαιότητα ή σύμπτωση.

Ένας υπέρτατος μαθηματικός-κοσμικός κανόνας λειτουργεί σαν άνωθεν εντολή στον Φίλιππο, ώστε να καλέσει τον Αριστοτέλη για να εκπαιδεύσει το νεαρό γιού του Αλέξανδρο.

Μέσα στις αστραφτερές λάμπεις του ήλιου που τυλίγουν το Ιερό των Νυμφών κοντά στη Μίεζα, εκεί που οι μυστικές φωνές του ουρανού ενώνονται με τη βαθειά φωνή του μεγάλου μύστη της Σοφίας, που ξεδιπλώνει μπροστά στα μάτια του έκπληκτου μαθητή του τον χάρτη λειτουργίας της ανθρώπινης ψυχής και την ενοποιεί με την ψυχή της φύσης και του κόσμου, σε αυτές τις ιερές στιγμές συντελείται το θαύμα ο κοινός να γίνει Μέγας, ο θνητός να γίνει Αθάνατος.

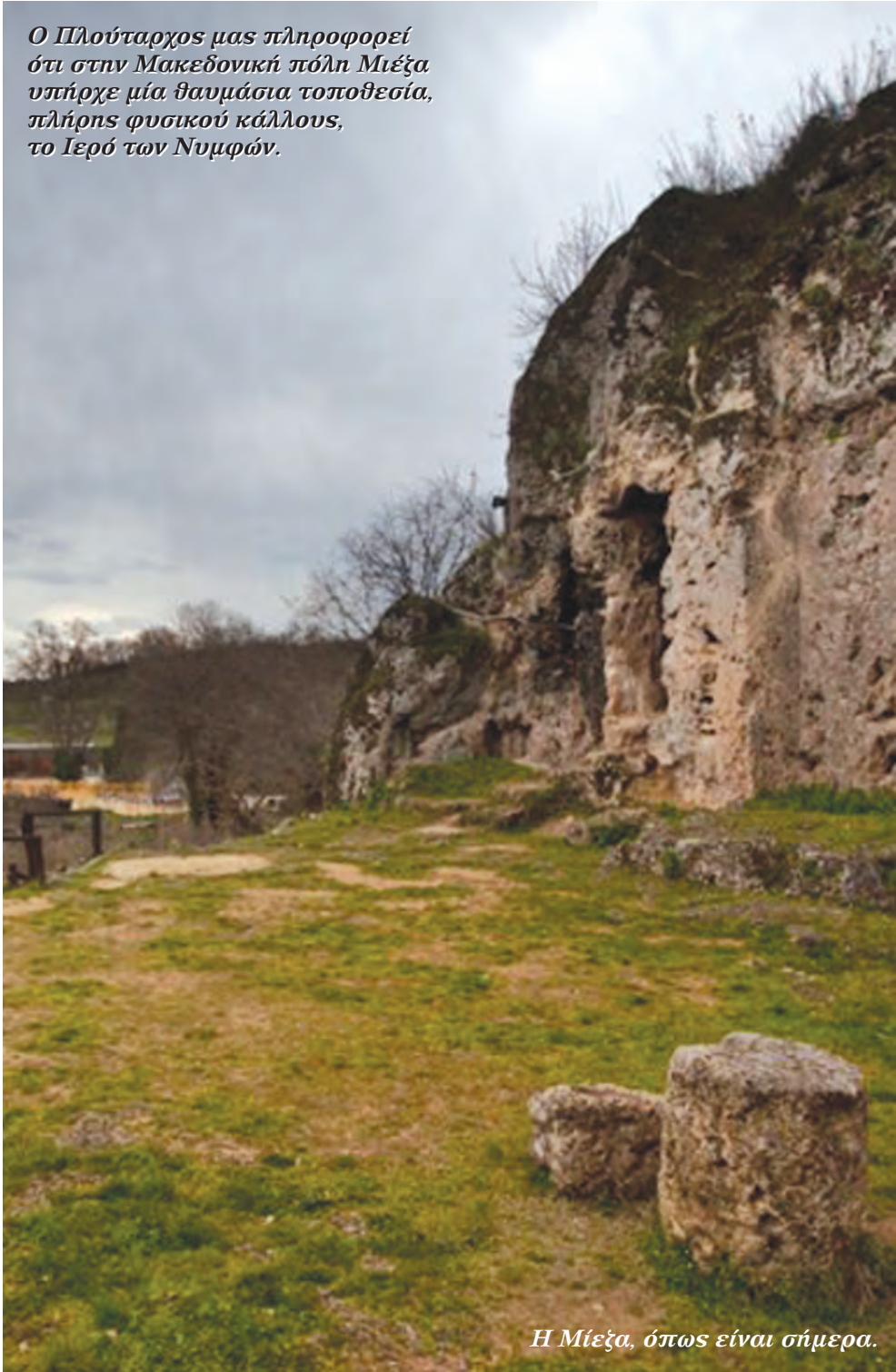
Η ουσία της Ιστορίας του κόσμου δεν γράφεται, μόνο με αριθμούς και εξισώσεις.

Ο σεπτός χώρος του Ιερού των Νυμφών, που είχε το χρίσμα από τον Θεό να αντιλαλή τη ζεστή ενεργητική φωνή του Αριστοτέλη, τις στιγμές της αποκαλυπτόμενης Αλήθειας, ήταν ο θυσιαστήριος χώρος της υψηλότερης Μύησης που γνώρισε ποτέ ο κόσμος.

Της Μύησης στα μυστικά της Φυσικής και της Μαθηματικής επιστήμης που συντελούν στην άσκηση της ψυχής.

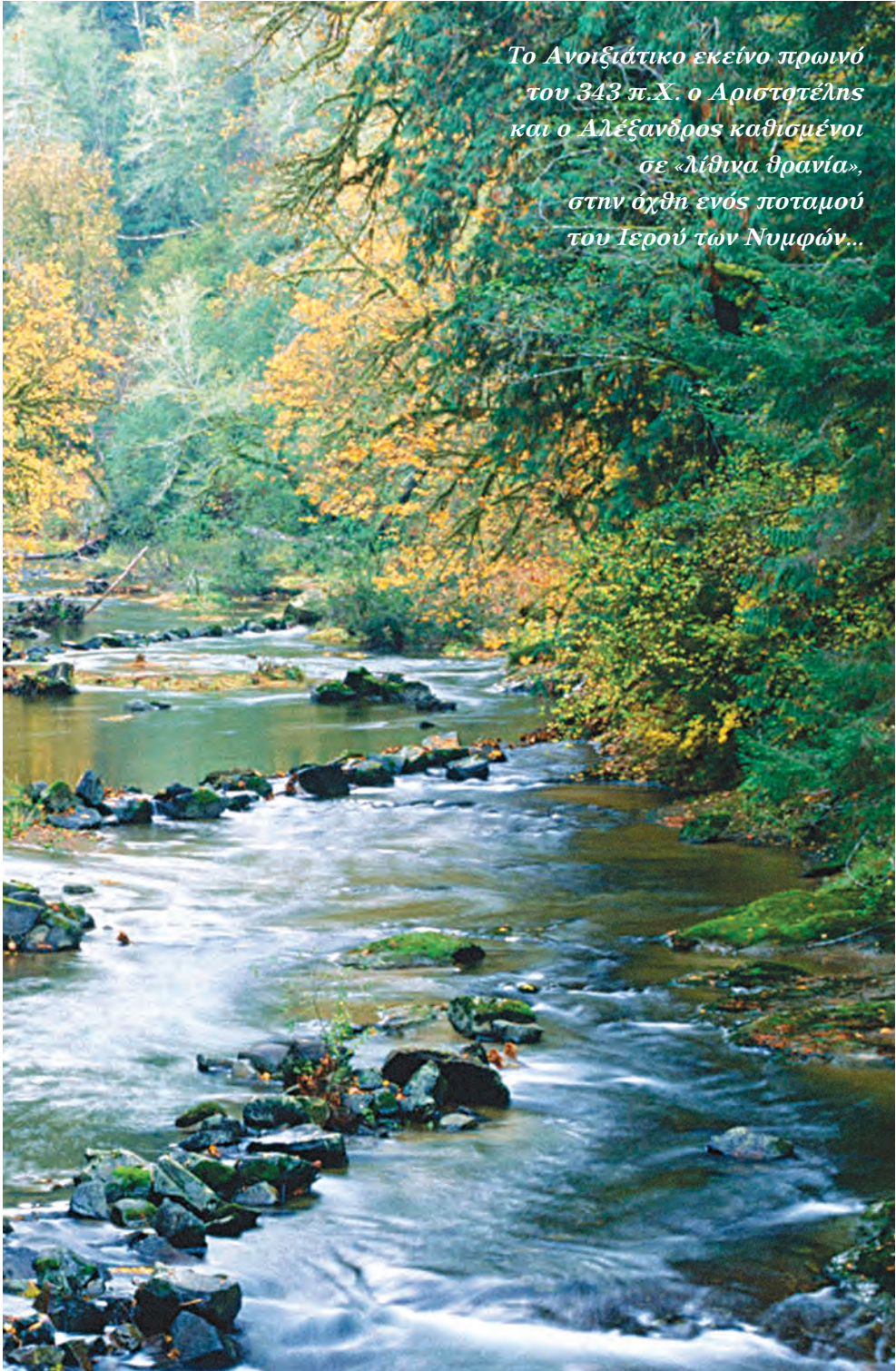

*Ο Πλούταρχος μας πληροφορεί
ότι στην Μακεδονική πόλη Μιέζα
υπήρχε μία θαυμάσια τοποθεσία,
πλήρης φυσικού κάλλους,
το Ιερό των Νυμφών.*

Η Μιέζα, όπως είναι σήμερα.

*Το Ανοιξιάτικο εκείνο πρωινό
του 343 π.Χ. ο Αριστοτέλης
και ο Αλέξανδρος καθισμένοι
σε «λίθια θρανία»,
στην όχθη ενός ποταμού
του Ιερού των Νυμφών...*

ΘΑ ΣΕ ΜΑΘΩ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ !

Ο Πλούταρχος μας πληροφορεί ότι στην Μακεδονική πόλη Μιέζα υπήρχε μία θαυμάσια τοποθεσία, πλήρης φυσικού κάλλους, το Ιερό των Νυμφών.

Σε συμφωνία με τον Φίλιππο, ο Αριστοτέλης ίδρυσε κάτω απ' τα βαθύσκια δένδρα, που νόμιζες ότι οι κορυφές τους χάιδευαν τον ουρανό, δίπλα στις κρυστάλλινες πηγές και τις βαθυπράσινες λίμνες την Νέα Σχολή του στην οποία θα φοιτούσε ο Αλέξανδρος αλλά και οι συνομήλικοί του, νεαροί Μακεδόνες.

Το Ανοιξιάτικο εκείνο πρωινό του 343 π.Χ. ο Αριστοτέλης και ο Αλέξανδρος καθισμένοι σε «λίθινα θρανία», στην όχθη ενός ποταμού του Ιερού των Νυμφών, εκμεταλλεύονται τον χρόνο, ώσπου να έρθουν και οι άλλοι μαθητές για ν' αρχίσει η ημερήσια εκπαίδευση.

– Σκεφτικό σε βλέπω σήμερα Αλέξανδρε. Τι κρύβει ο νους σου;
– Δεν ξέρω, αν πρέπει από τώρα να στο πω, Δάσκαλε.
– Αν είναι χρήσιμο, πρέπει να το μάθω για να ανακαλύψω τον τρόπο που σκέφτεσαι. Αν, πάλι, είναι άχρηστο, πάλι πρέπει να το μάθω, για σε οδηγήσω στο «ορθώς σκέπτεσθαι».

Ο Αλέξανδρος ανέβασε τα πόδια του, τα σταύρωσε κάτω από το σώμα του πάνω στο πέτρινο κάθισμα και κοίταξε κατάματα τον Αριστοτέλη

– Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ ενός ανθρώπου και ενός θεού; ρώτησε ξαφνικά ο νεαρός έφηβος.

– Εξαρτάται απ’ τον θεό που εννοείς, απάντησε ήρεμα ο Δάσκαλος.
– Ο Αχιλλέας! αυτός είναι ο θεός μέσα στο νου μου, συνέχισε αυθόρμητα ο Αλέξανδρος.

– Πριν σου μιλήσω για τη θεότητα του Αχιλλέα, πρέπει να σου μιλήσω προηγουμένως για τον νου σου, απάντησε πάλι γαλήνιος ο Δάσκαλος.

– Τί εννοείς;

– Εννοώ, ότι πρέπει να μάθης, τι θα πη νους και πως πρέπει να σκέφτεσαι.

Ο Αλέξανδρος συνέλαβε αυτοστιγμή αυτό που εννοούσε ο Δάσκαλός του.

– Μου είπες...πως πρέπει να σκέφτομαι...με ένα νου μέσα στο κεφάλι μου, που στην πραγματικότητα δεν ξέρω, ούτε τι είναι, ούτε από τι αποτελείται αυτός ο νους. Μιλώ σωστά Δάσκαλε;

– Απολύτως! Πρέπει όμως ...

Από μακριά ο θόρυβος από νέους που έρχονται διακόπτει τον Αριστοτέλη. Πίσω από τις φυλλωσιές, πρώτος ο *Ηφαιστίων** και πίσω του μία ομάδα, από εφήβους με επιτηρητή τους τον μεσήλικα γυμναστή *Νικία* * έρχονται με βήμα γοργό και πλησιάζουν τον Δάσκαλο και τον μαθητή.

– Έρρωσθε! Ημέραν καλήν και φωτεινήν, αναφώνησε ο Νικίας με την ομαδική συμφωνία των μαθητών που έπαιρναν τις θέσεις τους στα πέτρινα θρανία τους.

Ο Ηφαιστίων * χαιρέτησε με σεβασμό τον Αριστοτέλη και μπράτσο με μπράτσο τον Αλέξανδρο, παίρνοντας σε συνέχεια τη θέση του.

Ο Αριστοτέλης σηκώθηκε όρθιος κι έτσι μεγαλοπρεπής με γαλήνιο πρόσωπο, σπητός σαν άγαλμα σοφού, κοίταξε ψηλά τις κορυφωσιές των δένδρων.

* Ο Ηφαιστίων γεννήθηκε στην Πέλλα και υπήρξε αχώριστος σωματοφύλακας του Αλέξανδρου, με τον οποίο, πέρασε μαζί τα παιδικά χρόνια και τον ακολουθούσε παντού. Ο Αλέξανδρος συνήθιζε να τον παρομοιάζει με τον Πάτροκλο. Τιμήθηκε με όλα τα αξιώματα της στρατιωτικής Μακεδονικής Ιεραρχίας. Υπήρξε τριήραρχος στο στόλο του Ινδού ποταμού, και όταν επέστρεψε από την Ινδία τιμήθηκε με χρυσό στεφάνι. Λίγους μήνες προ του θανάτου του Μ. Αλεξάνδρου, πέθανε στα Εκβάτανα, το έτος 324 π.Χ.

* Ο Νικίας υπήρξε γυμναστής του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Το τιτίβισμα των πουλιών, το θρόισμα του ανέμου μέσα από τις φυλλωσιές και το γαργάρισμα από το νερό της κρήνης που κυλούσε στην λίμνη, δημιουργούσαν μία φυσική πανδαισία που μάγευε τις αισθήσεις.

– Σκέπτεσθε; ακούστηκε η φωνή του Δασκάλου διακόπτοντας τη σιωπή των μαθητών του.

Κανείς δεν απάντησε, κοιτώντας όλοι κατάματα το μεγάλο σοφό που πλησίασε αργά τον Αλέξανδρο και τον κάρφωσε βαθειά, μέσα στα μάτια, σκύβοντας ελαφρά μπροστά του.

– Δεν γνωρίζω τι σκέφτεσαι ακριβώς Αλέξανδρε. Γνωρίζω όμως καλά τι πρέπει να σκέφτεσαι...και τι, δεν πρέπει να σκέφτεσαι.

– Τι πρέπει να σκέφτομαι Δάσκαλε; ρώτησε με απλότητα ο Αλέξανδρος.

– Πρώτα απ’ όλα, πρέπει να σκέφτεσαι ότι, ανήκεις σε ένα κοινωνικό σύνολο που πρέπει να το υπηρετήσεις με σύνεση και αγάπη. Πρέπει όμως ταυτόχρονα να σκέφτεσαι ότι κι αυτό το σύνολο χρειάζεται να λειτουργήσει για σένα με σύνεση και αγάπη.

– Δίγο δύσκολο, Δάσκαλε...

Ο Αριστοτέλης άπλωσε τον δείκτη του χεριού προς το σώμα του μαθητή του επιβάλλοντας σιωπή.

– Το δύσκολο και το εύκολο είναι ο τρόπος με τον οποίο, εσύ σκέφτεσαι. Γι αυτόν τον τρόπο θα μιλήσουμε σήμερα.

Ο Αριστοτέλης αργά, απομακρύνθηκε απ’ τον Αλέξανδρο και γύρισε στην αρχική του θέση.

– Δεν υπάρχει εύκολο, δύσκολο ή αδύνατο καλά μου παιδιά, αναφώνησε ο σοφός με δυναμική φωνή, και συνέχισε: όλα μπορούμε να τα κάνουμε. Όλα είναι σκέψεις. Σκεφτόμαστε όλοι σ’ ένα κόσμο που ολόκληρος είναι ένα αποτέλεσμα σκέψης!

– Κι εμείς οι άνθρωποι, τι είμαστε; ρώτησε ο Ηφαιστίων.

– Σκέψις, απάντησε ο Αριστοτέλης.

– Δηλαδή εγώ, τα χέρια μου, τα πόδια μου, το κεφάλι μου...είμαι ολόκληρος μία σκέψις; ρώτησε με αφέλεια ένας μαθητής.

– Ακριβώς! Σκέψις εσύ, σκέψις εγώ, σκέψις όλοι και όλα τριγύρω.

Μπορεί να βλέπουμε τη φύση και τον εαυτό μας στην υλική τους υποσταση. Ποιός όμως είναι αυτός που προβληματίστηκε με ποιο πρωταρχικό υλικό δημιουργήθηκαν τα φαινόμενα της φύσεως κι εμείς οι άνθρωποι;

Ποιος, πίσω από κάθε τι που βλέπει ή ακούει ή αισθάνεται, αναρωτήθηκε για το νόημά του;

– Τι είναι νόημα Δάσκαλε; ρώτησε ο Αλέξανδρος.

– Νόημα, είναι αυτό που συμπεραίνουμε για τον σκοπό που υπηρετεί ένα φυσικό δημιούργημα. Εσύ Αλέξανδρε, «είσαι και φαίνεσαι» ένας άνθρωπος. Εσύ, σαν άνθρωπος σκέφτεσαι κι αποφασίζεις σύμφωνα με τα νοητικά και ψυχικά σου χαρίσματα. Αυτό αποτελεί το νόημά σου.

Όμως πρόσεξε.

Η πραγματικότητά σου είναι το νόημά σου, δηλαδή το σύνολο των νοητικών και ψυχικών σου ικανοτήτων και όχι το σώμα σου, τα χέρια και τα πόδια σου, αυτό δηλαδή που φαίνεται ότι είσαι.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε, προχώρησε λίγα βήματα στο πλάι του, χάιδεψε το γέني του και γύρισε πάλι γαλήνιος προς τους μαθητές του.

– Συμπέρασμα! Δεν είμαστε αυτό που φαινόμαστε! Είμαστε, αυτό που σκεφτόμαστε! Έγινα αντιληπτός;

– Ναι, ακούστηκε σαν βουή η φωνή των μαθητών.

Ο Αριστοτέλης, ήρεμος, γύρισε προς την πλευρά που καθόταν ο Αλέξανδρος

– Αλέξανδρε, κάθησε κοντά μου.

Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε με σεβασμό και πλησίασε τον Δάσκαλο.

Ο Αριστοτέλης στράφηκε προς τους μαθητές δείχνοντας τον Αλέξανδρο.

– Αυτός, είναι ο Αλέξανδρος, ο γιός του Φιλίππου και της Ολυμπιάδας, ο μελλοντικός βασιλιάς της Μακεδονίας.

Αυτά, γι' αυτόν, λέγονται ιδιότητες.

Ο Αλέξανδρος γυμνάζεται. Οι παιδαγωγοί του, όπως είναι ο Ανάξαρχος,* ο Αρίστανδρος,* ο Αριστόξενος* κι άλλοι πολλοί, διαμορφώνουν το σώμα του, επιδιώκοντας να το κάνουν άτρωτο.

* Ο Αλέξανδρος επέλεξε την παρουσία του Ανάξαρχου, ως Φιλοσόφου, στη συνοδεία του. Υιοθέτησε την "ευδαιμονία" που πρέπει ο άνθρωπος να επιδιώκει, υπήρξε όμως και "σκοπτικός". Υπήρξε μαθητής του φιλοσόφου Μητροδώρου ή Συμυρναίου.

* Ο Αρίστανδρος ξακουστός Μάντης, χρημάτισε στην Βασιλική Αυλή του Φιλίππου. Γνώρισε από κοντά από τη γέννηση του ως το θάνατό του τον Αλέξανδρο και, ιεραρχικά, υπήρξε ο πρώτος Μάντης του.

* Ο Αριστόξενος κατήγετο από τον Τάραντα. Στην Μουσική ιδιαίτερα στη Θεωρία ανεδείχθη ως μέγιστος διδάσκαλος. Υπήρξε μαθητής του Αριστοτέλους και, ως Φιλόσοφος, σε συνέχεια διδάσκαλος του Μ. Αλεξάνδρου.

Τον μαθαίνουν να αντέχνη στις δύσκολες καιρικές συνθήκες, να ιππεύη άγρια άλογα, να υπομένη τις δοκιμασίες όσο σκληρές κι αν είναι, να είναι γρήγορος, οξυδερκής, ν' αντέχνη γενικά σε κάθε μορφής δυσκολία για το σώμα του και τη συντήρησή του.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε και φάνηκε ότι πρόσεξε ένα κουνάβι που πέρασε δίπλα του κι ανέβηκε γρήγορα γρήγορα στο διπλανό δένδρο. Ξαφνικά αναφώνησε γυρνώντας προς τους μαθητές του.

– Κι αυτά λέγονται ιδιότητες. Ο Αλέξανδρος μελετά την Ιλιάδα και την Οδύσσεια, ακούει μουσική, μαθαίνει ποίηση του Πινδάρου, προάγει τις γνώσεις του σε ό,τι είναι ωραίο.

Όμως κι αυτά λέγονται ιδιότητες. Συμφωνείς Αλέξανδρε;

– Ναι Δάσκαλε, απάντησε με ελαφρύ δισταγμό ο Αλέξανδρος.

Ο Αριστοτέλης κατάλαβε ότι δεν έγινε απόλυτα αντιληπτός απ' τον Αλέξανδρο και τους εφήβους.

– Μου απάντησες «ναι» χωρίς όμως εγώ, για σένα και, ίσως για όλους τους μαθητές, να έχω γίνη απόλυτα αντιληπτός για το τι είναι ιδιότητα και τι είναι νόημα. Όμως, θα γίνω!

Ο Δάσκαλος παίρνει με το δεξί του χέρι το αριστερό χέρι του Αλέξανδρου, προχωρεί μπροστά, μαζί του και πλησιάζουν του μαθητές, σχεδόν εξ' επαφής.

Κανείς δεν μιλά. Ο Αλέξανδρος σιωπηλός.

Ο Αριστοτέλης σηκώνει ψηλά το χέρι του Αλέξανδρου και το δείχνει στους μαθητές.

– Τι είναι αυτό; ρωτά τους μαθητές.

– Χέρι! απαντούν όλοι μαζί.

Ο Αριστοτέλης χαμηλώνει αργά το χέρι του, αφήνει το χέρι του Αλέξανδρου και δείχνει το σώμα του μαθητού.

– Κι αυτό, ασφαλώς, είναι το σώμα του.

– Ναι, απαντούν μερικοί.

– Όπως είναι γνωστό, όλα τα σώματα των ανθρώπων του κόσμου έχουν δύο πόδια, δύο χέρια, ένα κεφάλι, με στόμα και μάτια και αυτιά, δάχτυλα, γόνατα και νύχια.

Άλλος είναι πιο ψηλός, άλλος πιο κοντός, άλλος αδύνατος και άλλος παχύς..., όλοι όμως διαθέτουν τις ίδιες αυτές ιδιότητες του σώματος.

*Συμπέρασμα!
Δεν είμαστε αυτό που φαινόμαστε!
Είμαστε, αυτό που σκεφτόμαστε!
Έγινα αντιληπτός,
είπε ο Αριστοτέλης.*

Το ίδιο συμβαίνει και στις γυναίκες, το ίδιο και στα ζώα, τα πουλιά και τα ψάρια. Οι ιδιότητες των υλικών αυτών σωμάτων χαρακτηρίζονται από δύο βασικά στοιχεία. Την ύλη τους και τη μορφή τους. Έγιναν αντιληπτός; με καταλάβατε όλοι;

– Ναι, ακούστηκε η απάντηση απ' όλους τους εφήβους.

– Θαυμάσια! απάντησε και συνέχισε γαλίνιος ο σοφός.

Δεν μπορούμε να φαντασθούμε ούτε ένα σώμα υλικό χωρίς μορφή, αλλά ούτε και μία μορφή χωρίς ύλη.

Πάντοτε αυτά τα δύο πράγματα, η ύλη και η μορφή, είναι αλληλένδετα έχοντας μία εσωτερική υποστασιακή σχέση μεταξύ τους.

Αυτή η σχέση λέγεται Νόημα.

Συμπέρασμα: Η Ύλη και η Μορφή δεν γεννήθηκαν ποτέ. Είναι αιώνια και τα δύο. Αυτό που γεννιέται, δημιουργείται από τον δεσμό της ύλης και της μορφής, δηλαδή το σώμα με την υπόσταση, τη θείασή του.

Αυτή η διεργασία λέγεται «γίνεσθαι».

Όλος ο κόσμος που βλέπουμε γύρω μας, μαζί με τον εαυτό μας, βρίσκεται σε ένα διαρκές «γίνεσθαι», που αποτελεί μετάβαση από μία δυνατότητα σε μία πραγματικότητα, από μία δύναμη σε μία ενέργεια.

Η Ύλη, έχει τη δύναμη, η Μορφή την ενέργεια.

Υπάρχει κάποιο ερώτημα;

– Ναι Δάσκαλε, είπε ο Ηφαιστίων. Τι είναι αυτό που κάνει την Ύλη και τη Μορφή να συνδέονται μεταξύ τους;

– Μπράβο για το ερώτημα! αναφώνησε ο Αριστοτέλης.

Η πραγματοποίηση, η ολοκλήρωση μιας Μορφής μέσα στην Ύλη, η μετάβαση δηλαδή από μία δυνατότητα σε μία πραγματικότητα, λέγεται κίνηση. Χωρίς την κίνηση δεν θα μπορούσε ποτέ η δυνατότητα να μεταβληθεί σε πραγματικότητα.

Προσοχή! Η κίνηση είναι αιώνια. Αιώνια είναι και η πρώτη Αιτία για την κίνηση. Κοιτάξτε γύρω σας το θαύμα της φύσης, τα δένδρα, τα πουλιά, τα νερά, τα ζώα, εμάς τους ανθρώπους. Όλα κινούνται και βέβαια κίνηση δεν είναι μόνον ό,τι βλέπουμε σαν κινητό. Κι αυτά που φαίνονται ακίνητα, ναι, είναι κι αυτά κινητά.

Με λίγα λόγια, ο Μεγάκοςμος και ο Μικρόκοσμος έχουν σαν βασική Αρχή τους την κίνηση.

– Και, από ποια αιτία προέρχεται η κίνηση; ρώτησε ο Αλέξανδρος.

– Η πρώτη Αιτία είναι ένας Νόμος, μία Αρχή και έχει σαν Ουσία της την καθαρή ενέργεια.

Αυτή η καθαρή ενέργεια «είναι», δηλαδή, υπάρχει αλλά δεν φαίνεται. Αποτελείται από το απόλυτο πνεύμα, είναι η ίδια η θεότητα.

Ο Αριστοτέλης κάτι θυμάται, σκύβει σκεφτικός κάτω το κεφάλι, μένει για μία στιγμή ακίνητος, ύστερα γυρνά και πλησιάζει τον Αλέξανδρο.

– Είπα θεότητα και θυμήθηκα τον Αχιλλέα!

Ο σοφός κοιτάζει με το βαθύ βλέμμα του τον μαθητή του, μ' έναν τρόπο παράξενο, λες και ανασκάπτει τον ορίζοντα της ψυχής του. Ανίκανος ν' αντιδράσει ο νεαρός Μακεδόνας, παρατηρεί με δέος το ερευνητικό βλέμμα του Δασκάλου του.

Ο Αριστοτέλης αργά, γεμάτος περισυλλογή σκέφτεται, κάνει μερικά βήματα πίσω, γυρνά και απευθύνεται στους μαθητές του.

– Ο Αλέξανδρος, πριν ακόμα έρθετε εδώ, μου έκανε ένα ερώτημα.

Αναρωτιέται, αν υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ ενός ανθρώπου και ενός θεού.

Τα μάτια του νεαρού Αλέξανδρου έλαμψαν.

– Ακριβώς! αυτό ρώτησα ... και περιμένω με αγωνία απάντηση.

– Ήρθε η ώρα, να λάβης την απάντηση. Πριν όμως σου τη δώσω, έχω εγώ για σένα δύο μικρές βασικές ερωτήσεις.

Απάντησέ μου, τι είναι ο άνθρωπος ... και τι είναι ο θεός, για σένα!

– Εγώ είμαι ο άνθρωπος ... ο Αχιλλέας είναι ο θεός ... απάντησε με ελαφρύ δισταγμό ο Αλέξανδρος.

– Ο Αχιλλέας, είναι ο θεός που έφτιαξε τον κόσμο; Είναι ο Δημιουργός; ρώτησε ο Αριστοτέλης.

– Όχι ... άλλος έφτιαξε τον κόσμο. Όμως, κι ο Αχιλλέας είναι θεός.

– Ποιος τον ανακήρυξε θεό;

Ο Αλέξανδρος σκεφτικός κοιτάζει προς το μέρος των μαθητών με αμφισβήτηση γι' αυτό που θέλει να πεί.

– Εμείς, οι άνθρωποι, απαντά δειλά στον Αριστοτέλη που τον πλησιάζει και πάλι κοντά και τον κοιτά μέσα στα μάτια γαλήνιος.

– Ακριβώς! Εμείς οι άνθρωποι, του απαντά ο σοφός και συνεχίζει.

Άρα, η θεότητα του Αχιλλέα είναι προϊόν ανθρώπινης σκέψης. Έχει κάποιος αμφιβολία γι' αυτό;

– Αν δηλαδή εγώ σκεφθώ πως ο πατέρας μου είναι θεός ... θα γίνη θεός; ρωτά μισοχαμογελώντας ο Ηφαιστίων.

– Κι αυτό σωστό ερώτημα, απαντά ο Αριστοτέλης.

Αν, όποιον σκεφτόμαστε τον κάνουμε θεό... τότε, τι ρόλο παίζει ο πραγματικός Θεός για 'μας;

Κι όταν βεβαίως ομιλώ περί Θεού, εννοώ τον Δημιουργό που έφτιαξε τον Κόσμο, τον εποπτεύει και γνωρίζει κάθε τι που συμβαίνει και στο μικρότερο ζώακι της Γης.

Όμως, έχω κάτι σημαντικό να σας πω. Εμείς οι άνθρωποι, είμαστε τα μοναδικά όντα μέσα στη φύση που έχουμε μέσα μας το σπέρμα της Δημιουργίας, που μπορούμε και σκεφτόμαστε τον Θεό, που σκεφτόμαστε τη Ζωή και τον Θάνατο, το Καλό και το Κακό.

Άρα, η σκέψις του Θεού υπάρχει μέσα μας.

Με πιο λίγα λόγια, όλοι εμείς οι άνθρωποι, είμαστε ο καθένας χωριστά, μέρος του Συμπαντικού Θεού, αφού μπορούμε να τον συλλαμβάνουμε με την σκέψη μας.

Ας μιλήσουμε λοιπόν, αναλύοντας τις "θεϊκές ιδιότητες" του Αχιλλέα τι είναι το Όν, ο Θεός και τι η Μεταφυσική Επιστήμη που καθορίζει τους τρόπους που μπορούμε να Τον σκεπτόμαστε.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε, συλλογίσθηκε, κι ύστερα στράφηκε δυναμικά προς τους μαθητές του.

– Πρώτα απ' όλα, ναι, πρώτα απ' όλα, θα σας μάθω να σκέπτεσθε! Αν μάθετε να σκέπτεσθαι το Όν, θα μπορείτε να σκέπτεσθε το Πάν!

*Εμείς οι άνθρωποι,
είμαστε τα μοναδικά όντα μέσα στη φύση που έχουμε μέσα μας
το σπέρμα της Δημιουργίας, που μπορούμε και σκεφτόμαστε τον Θεό.*

Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

Ο Αριστοτέλης πλησιάζει αργά, κάθεται στο λίθινο θρανίο του, πίνει λίγο νερό από την ξύλινη κούπα που βρίσκετε μπροστά του και με απόλυτη σιγουριά και ηρεμία στρέφεται στους μαθητές του.

– Μιλήσαμε για τον Θεό! ... για το Μέγα Ον!

Τον Παντεπότητα της παγκόσμιας φύσης, και της φύσης του ανθρώπου.

As προσπαθήσουμε να συλλάβουμε τις ιδιότητές Του, τις δυνάμεις που ενεργούν μέσα μας για λογαριασμό Του ... και αφού καταλάβουμε καλά τι είναι το Ον, θα μιλήσουμε σε συνέχεια για τον Αχιλλέα.

Ο Ηφαιστίων σηκώνει ψηλά το δεξί του χέρι.

Ο Αριστοτέλης του δίνει το λόγο.

– Με όλο το σεβασμό στο πρόσωπό σας αλλά και στις σκέψεις σας, Δάσκαλε, θεωρώ πολύ χρήσιμο, να ξεκινήσετε για το Ον από αυτά που πίστευε ο δικός σας Δάσκαλος, ο Πλάτων. Αν συμφωνείτε, με πολύ χαρά θα σας ακούσουμε.

– Ασφαλώς και συμφωνώ. Όχι μόνον συμφωνώ αλλά και υποχρεούμαι. Θα σας αναλύσω τις μεταφυσικές σκέψεις του μεγάλου Δασκάλου μου οι οποίες “άνοιξαν” κυριολεκτικά τις πόρτες του εγκεφάλου μου και ανεξάρτητα από το ότι, με άλλες συμφωνούσα και με άλλες διαφωνούσα, οι Πλατωνικοί στοχασμοί με οδήγησαν στην έδρα του Δασκάλου, γιατί έτσι άνοιξαν οι πόρτες του ψυχικού κόσμου μου.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε συγκινημένος και σκούπισε ένα δάκρυ που κύλησε απ’ το βλέφαρό του.

– Αφιερώνω την συγκίνηση της ψυχής μου και την ίδια μου την σκέψη στον μέντορά μου, που πριν από τρία περίπου χρόνια έκλεισε για πάντα τα μάτια του.

Μου είπε κάποτε ο Πλάτων όταν τον επισκέφθηκα στην Ακαδημία του, στην Αθήνα. Ήμουν, τότε, δεκαεπτά μόλις χρόνων, ενώ η Ακαδημία είχε περίπου 20 χρόνια ενεργούς ζωής, με πολύ δυνατούς δασκάλους και μαθητές.

– Εσύ, νεαρέ, θα ακούς, θα μελετάς και θα επεξεργάζεσαι τις δικές μου σκέψεις. Πρόσεξε όμως. Για κάθε τι που εγώ λέω, εσύ θα βγάζεις τα προσωπικά σου συμπεράσματα. Αυτό λέγεται υποκειμενισμός. Έχεις το δικαίωμα να εκφράζεις τις αντιρρήσεις σου απ' ευθείας σε 'μένα, για να καλλιεργής την προσωπικότητά σου. Συμφωνούμε από τώρα, ότι μπορούμε να διαφωνούμε. Η διαφωνία, όταν στηρίζεται σε τεκμήρια από αυτούς που διαφωνούν, αποτελεί το ύψιστο χάρισμα του διαλόγου.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε ... τα μάτια του είχαν βουρκώσει.

Έσκυψε το κεφάλι και έμεινε ακίνητος.

Οι νεαροί μαθητές, συγκινημένοι, έμειναν όλοι βουβοί χωρίς κανείς να κινείται από την θέση του.

Μόνον το νερό που έτρεχε απ' τις κρήνες και οι φωνές των πουλιών σπάζουν τη σιωπή του δάσους στο Ιερό των Νυμφών.

Ο Αριστοτέλης με βουρκωμένα μάτια φαίνεται να αναπολή το παρελθόν.

– Είκοσι ολόκληρα χρόνια υπηρέτησα τη Σχολή ενός από τους μεγαλύτερους σοφούς, του μεγαλύτερου σοφού της εποχής μας. Ήμουν ένας απ' αυτούς που του έκλεισαν για τελευταία φορά τα μάτια.

Ο Πλάτων, υπήρξε ένας πραγματικός γίγας της ανθρώπινης σκέψης. Ένας γίγας γεμάτος αγάπη για την Σοφία, ατρόμητος, άφοβος, οξυδερκής και πάνω απ' όλα, μεταφυσικός.

Το θείον, τον απασχολούσε καθημερινά. Το Ον, λειτουργούσε μέσα του.

Ο Πλάτων πίστευε απόλυτα ότι την Γνώση και τις έννοιες της Δικαιοσύνης του Αγαθού, της Ισότητας, της Γενναιότητας και της Αρετής, η ψυχή πρέπει να τις είχε δεχθή μέσα της πριν ακόμα συνδεθή και κατοικήση μέσα στο ανθρώπινο σώμα ... δηλαδή σε μια προ-κοσμική περιόδο της υπάρξεώς της.

Με αυτό τον τρόπο, μας περνούσε το μήνυμα ότι η Μάθηση είναι Ανάμνηση, από όσα η ψυχή μας απολαμβάνει πριν ακόμα επισκεφθή το σώμα μας.

Η ψυχή μας, θυμάται και πάλι, όσα είχε λησμονήσει όταν έκανε εισβολή μέσα στο σώμα μας.

Ο Αλέξανδρος σήκωσε ψηλά το χέρι του και ρώτησε.

– Μπορείτε Δάσκαλε να μας δώσετε ένα παράδειγμα, από αυτά που χρησιμοποιούσε ο Πλάτωνας, για να καταλάβουμε όλοι, καλλίτερα;

– Βεβαίως, απάντησε γλυκά ο Αριστοτέλης, με μάτια διαρκώς υγρά και συνέχισε:

Έλεγε ο Πλάτων ότι, όταν μια μορφή ωραία την βλέπουμε εμείς οι άνθρωποι, ξυπνά στην ψυχή μας η Ανάμνηση του Πρωταρχικού Ωραίου που κάποτε γνώριζε η μνήμη μας.

Έτσι ο Δάσκαλος εξηγεί την καταγωγή της αληθινής Αγάπης, της νοσταλγίας προς το Αιώνιο Αρχέτυπο.

– Αυτό είναι ο “Πλατωνικός Έρωτας” Δάσκαλε; ρώτησε ο Ηφαιστίων.

– Ακριβώς αυτό. Ο πόθος της ψυχής μας για το Αιώνιο Αρχέτυπο ... ο αγώνας του Φιλοσόφου για την αληθινή Γνώση των όντων που κάποτε είχε γνωρίσει στο βασίλειό της αληθινής πραγματικότητας.

Ο Αριστοτέλης σιώπησε για λίγο. Δάσκαλος και μαθητές έπεσαν σε περισυλλογή.

– Πρέπει τώρα, να σας μεταφέρω τις αντιρρήσεις μου με τον Πλάτωνα, στον τρόπο σκέψης της Μεταφυσικής γνώσης του ανθρώπου.

Οι μαθητές ανακάθησαν με την περιέργεια ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους.

Ο Πλάτων δίδασκε ότι, η Ιδέα του Αγαθού, εκπροσωπεί το σύνολο για όλες τις αιτίες υπάρξεως των πάντων μέσα στη φύση, αντλώντας έτσι τον απόλυτο σκοπό του κόσμου.

Η Ιδέα του απόλυτου Αγαθού, για τον Πλάτωνα αποτελεί την αιτία για την ύπαρξη των Ιδεών, αποτελεί δηλαδή το “επέκεινα του είναι”.

Αυτό αποτελεί βασικά τον Πλατωνικό Μεταφυσικό στοχασμό για το ίδιο το Ον.

Ο Αριστοτέλης σιώπησε, σκέφθηκε και μελέτησε τα επόμενα λόγια του.

Η προσωπική μου Μεταφυσική τοποθέτηση για την Γνώση του Όντος, ξεκινά βασικά από το ερώτημα: Τι είναι το Ον;

Η απάντηση που θα σας δώσω, δεν συμφωνεί με τις απαντήσεις του δικού μου Δασκάλου, του Πλάτωνα!

Πιστεύω ότι, την αναζήτηση του Όντος, του Δημιουργικού Πνεύματος που γεννά και οργανώνει τον κόσμο, πρέπει να την αναζητούμε μόνον εκεί που υπάρχουν συγκεκριμένες και αποδεδειγμένες εμπειρικές πραγματικότητες.

Ο κάθε ένας από εσάς, κι εγώ μαζί σας, προσπαθούμε να αντιληφθούμε το Ον, σύμφωνα με τον τρόπο που το σκεφτόμαστε.

Άρα το Ον, είναι υποκειμενικό, διαφορετικό για τον καθένα.

Με λίγα λόγια, το Ον είναι υποκείμενο και δεν γίνεται ποτέ κατηγορημα. Άρα, με τον τρόπο που σκεφτόμαστε το Ον, δημιουργούμε την αυθυπόστατη Ουσία του, αποκλειστικά ο κάθε ένας για λογαριασμό του.

Προσέξτε όμως.

Με αυτό το πνεύμα, Ουσία είναι μόνον τα αισθητά πράγματα, αυτά που τα βλέπουμε, τα ακούμε και τα αγγίζουμε.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε για λίγο και ταξινομήσε τις επόμενες σκέψεις του.

Στο σημείο αυτό, ζητώ την ιδιαίτερη προσοχή σας. Όλοι οι άνθρωποι της Γής σκέφτονται το Ον, ο καθένας με τον δικό του τρόπο. Το σύνολο όλων των σκέψεων, τώρα και πάντα, δημιουργεί την έννοια της θεοποιήσεως του Όντος, δηλαδή την Συνολικότητά του ως ενιαία και μοναδική Δύναμη.

Άρα το Όν αποτελεί και το Όλον αλλά και το Μέρος σε κάθε τι και σε όλα μαζί μέσα στο Σύμπαν,

Με αυτό τον τρόπο σκέψης, συμμετέχουμε όλοι στην ουσία Του.

Έρχομαι τώρα στο ερώτημα του Αλέξανδρου για την θεοπρέπεια του Αχιλλέα, αλλά και όλων των γενναίων του Ελληνικού πανθέου.

Ο Αλέξανδρος, ορμώμενος από τις παραινέσεις της μητέρας του Ολυμπιάδας, η οποία μυείται στα Καβείρια Μυστήρια, προσπαθεί να ταυτίση τις προσωπικές του ρίζες με τις ρίζες του Αχιλλέα με βαθειά την πίστη, ότι ο γενναίος Αχιλλέας είναι ημίθεος ή θεός.

Άρα, ο Αλέξανδρος ακολουθεί τις εντολές του εσώτερου εαυτού του. Αυτό, βεβαίως, δεν τον απομακρύνει από την προσωπική του πραγματικότητα. Διαβάζει συνεχώς και ρωτά για ό,τι αφορά στον Αχιλλέα.

Θέλει να του μοιάση.

Βαθειά πιστεύει ότι θέλει να μιμηθή την γενναιότητα, την δύναμη και την ανδρεία του, γιατί είναι γόνος του, δική του ρίζα.

*Αλέξανδρος
ο Μέγας*

Αποτέλεσμα.

Όσο πιο βαθειά Αλέξανδρε πιστεύεις ότι προέρχεσαι από τον δικό σου θεό, τον Αχιλλέα, τόσο περισσότερο ωφελείσαι εσύ που τον μιμείσαι, με την προσμονή να βιώσης τις ίδιες θεϊκές ρίζες μ' αυτόν και να κάνης, με τον τρόπο αυτό, τα δικά σου κατορθώματα σ' αυτή τη ζωή.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε, σηκώθηκε απ' το λίθινο θρανίο του και πλησίασε τον Αλέξανδρο.

- Συνέχισε να πιστεύς στην θεϊκότητά σου, έτσι όπως εσύ την διαμορφώνεις! Αυτό μεγαλώνει την θέληση σου να γίνης πιο σοφός και δυνατός στο σώμα, πιο ανδρείος, πιο πολεμιστής, αλλά και πιο δίκαιος και ειρηνικός.

Μη ξεχνάς ότι, η κυρίαρχη δύναμη των θεών που πιστεύουν οι Έλληνες λέγεται Σεβασμός και Δικαιοσύνη του ενός προς όλους, και όλων προς τον ένα.

Κρατήστε όλοι εσείς οι μαθητές που αποτελείτε τους βλαστούς του αυριανού κόσμου τους λόγους μου. Καλλιεργείστε τους στο μυαλό σας, σκεφθείτε τι είναι καλό και τι κακό για τον καθένα σας αλλά και για το σύνολο των ανθρώπων και ακολουθήστε το δρόμο που ορίζει η ίδια η ψυχή σας.

Ποτέ μην ξεχνάτε ότι, η καλλιεργημένη ψυχή, επιλέγει πάντα τον πιο σωστό δρόμο στους αγώνες υπέρ του καλού, υπέρ του αγαθού!

Του αναλύει το «γίγνεσθαι» μέσα από τους απόρρητους κώδικες της λειτουργίας του και φθάνει στο συμπέρασμα ότι αυτό το «Είναι» στην πρωταρχική του έννοια έχει δύο συστατικά στοιχεία: την ύλη ως υποκείμενο και την μορφή που το ορίζει.

Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ, Ο ΑΙΩΝΙΟΣ!

As δούμε όμως τους επιστημονικούς ορισμούς της διδασκαλίας του, κι' αυτά που πίστευε και δίδασκε ο κορυφαίος των Φιλοσόφων. Ο Αριστοτέλης πείθει τον Αλέξανδρο ότι είναι «το μοντέλο ενός προτύπου» που υπάγεται στους φυσικούς νόμους και τις εξισώσεις που λειτουργούν μέσα στην ίδια τη φύση.

Ενοποιεί τον μαθητή με το σύνολο του κόσμου και τον ταυτίζει με το Συμπαντικό «Είναι». Του αναλύει το «γίνεσθαι» μέσα από τους απόρρητους κώδικες της λειτουργίας του και φθάνει στο συμπέρασμα ότι αυτό το «Είναι» στην πρωταρχική του έννοια έχει δύο συστατικά στοιχεία: την ύλη ως υποκείμενο και την μορφή που το ορίζει.

Μόνον αυτός ο ακατάλυτος δεσμός της ύλης και της μορφής δημιουργεί το «Είναι», την πραγματική και αυθυπόστατη Ουσία.

Ποτέ δεν υπάρχει ύλη χωρίς μορφή και ποτέ μορφή χωρίς ύλη.

Σε καμία περίπτωση αυτά τα δύο δεν παρουσιάζονται χωρισμένα!

Με αυτόν τον τρόπο το «Είναι», «η Ουσία και το Πραγματικό» για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρώπινης γνώσης, εξηγείται ως μία σύνθετη ενότητα, ως ένα σύνολο που μορφοποιεί στην τελική του διάσταση μία μεταφυσική Ενότητα.

Αυτή η ενότητα κομματιάζεται μέσα στη νόηση, αλλά όχι στην πραγματικότητα.

Κι ενώ αυτά τα δύο έχουν μία ακατάλυτη υποστασιακή σχέση μεταξύ τους, πιστοποιούν ταυτόχρονα ότι, τόσο η Ύλη όσο και η Μορφή είναι αγέννητα, δηλαδή αιώνια. Η δύναμη βρίσκεται στην ύλη ενώ η ενέργεια βρίσκεται στη μορφή.

Μέσα απ' αυτή τη σχέση ύλης-μορφής, και την σχέση ύλης-νόησης ξεπηδά το μήνυμα της ανθρωπίνης θεοποίησης.

Ο Αλέξανδρος βλέπει ξαφνικά, μέσα από τις επιστημονικές αναλύσεις του Διδασκάλου του, να αναδιπλώνεται μέσα του η υπόσταση της Θεότητας.

Αισθάνεται και πιστεύει ότι ο ίδιος, σαν άτομο, είναι μέρος ενός Συνόλου που το ορίζει αλλά και που ορίζεται από αυτό.

Καταλαβαίνει ότι το Όν, ως παγκόσμια ενότητα, γίνεται όχι απλά κατανοητό, αλλά μπορεί να ενοποιηθεί μαζί Του, αρκεί να γίνει μέτοχος της υπόστασης του θείου μέσα από την πίστη του γι Αυτόν.

Πιστεύει ότι μέσα του, σύμφωνα με την Θεολογική προσέγγιση που του αναπτύσσει ο Διδάσκαλος για να τον οδηγήσει στην ενότητά του με το Όν, ότι είναι ο ίδιος ο Θεός, και Θεός ατομικός, μέρος του Συνολικού Θεού.

Ο Αριστοτέλης πείθει το μαθητή ότι «το γίνεσθαι» είναι η μετάβαση από μία δυνατότητα σε μία πραγματικότητα, από μία δύναμη σε μία ενέργεια.

Η πίστη του για θεοποίηση γίνεται δύναμη και η απόφασή του να εκπολιτίσει τους λαούς της Γης, γίνεται ενέργεια.

Οι επιστημονικοί κανόνες για τη λειτουργία της φύσης, όπως τους αναπτύσσει ο Αριστοτέλης, λαμβάνουν μέσα στην συνείδηση του μαθητού την δική τους διάσταση.

Η μετάβαση από την δυνατότητα στην πραγματικότητα, η πραγματοποίηση της μορφής μέσα στην ύλη, σημαίνει μία κίνηση, γιατί και τα δύο ακολουθούν τις επιταγές του Νόμου.

Κι ενώ η υπόσταση του Νόμου εκφράζεται με την Κίνηση, η ουσία του είναι αγέννητη και ασύλληπτη.

Η Κίνηση είναι αιώνια. Αιώνια είναι και η αρχική αιτία για την κίνηση.

Η πρώτη αιτία της Κινήσεως πρέπει να είναι μια Αρχή, που έχει ως ουσία της την καθαρή ενέργεια.

Αυτή η Αρχή είναι έξω από την ύλη, είναι διάφανη, αμόλυπτη, καθαρή.

Τίποτα το υλικό δεν την αγγίζει και δεν την επηρεάζει, γιατί είναι το απόλυτο πνεύμα, η θεότητα.

Όμως, ο Αλέξανδρος αναρωτιέται, πώς έρχεται η κίνηση μέσα από την πρώτη κινητική αιτία, μέσα από την ίδια την θεότητα που εποπτεύει και κατευθύνει όλα τα αισθητά πράγματα;

Τι είναι αυτή η αιώνια ενέργεια της πρώτης Κινητικής Αρχής;

Ο Αριστοτέλης είναι απόλυτος στην απάντησή του.:

«Είναι η καθαρή νόηση του εαυτού της. Η θεότητα στοχάζεται τον εαυτό της. Ο Νους καταλαβαίνει τον εαυτό του. Είναι νόησις νοήσεως!»

Μόνον μέσα στο νου, το υποκείμενο και το αντικείμενο της Γνώσεως πιστοποιούν και επιβεβαιώνουν το ίδιο πράγμα.

Ο Θεός, μόνον το θείο μπορεί να σκέπτεται, δηλαδή μόνον τον εαυτό Του.

Η Ουσία Του, που βρίσκεται μέσα και έξω από όλα τα πράγματα και τα όντα του κόσμου, είναι η απόλυτη ενέργεια του πνεύματος.

Και είναι η απόλυτη ενέργεια, γιατί με τον ίδιο τρόπο υπάρχει και δηλώνεται η έννοια της Ζωής, με αποτέλεσμα «η Ενέργεια του Πνεύματος να είναι η ίδια η Ζωή!»

Μπροστά σε αυτές τις αποκαλύψεις, ο νεαρός μαθητής Αλέξανδρος αισθάνεται να ξεκλειδώνει στο μυαλό του η πύλη της γίνινης Γνώσης και να εισέρχεται στο θαυμαστό κόσμο της ουράνιας Σοφίας, εκεί που το Μερικόν ταυτίζεται με το Όλον, εκεί που η Ύλη ταυτίζεται με την Ιδέα.

Η έννοια της «Κινητικής Αρχής» και της «Ψυχικής Εργήγορης» γίνεται μέσα του ιερή «Κινητική μανία».

Η ζωή που απλώνεται μπροστά του, μέσα σ' έναν κόσμο που σπαράσσεται από πολέμους, από προδοσίες και το αίμα ρέει άφθονο από τα πεδία των μαχών ως τις βασιλικές αυλές των μεγιστάνων, αυτή η συγκλονιστική ζωή του «γίγνεσθαι» του τότε κόσμου, την χρεώνεται μέσα στην προσωπική του Κινητική Αρχή.

Η ψυχή του δίνει μήνυμα στη σκέψη του, ότι ο καλός του Διδάσκαλος ήταν ταγμένος από το Ον να του ξεκλειδώσει την πύλη της Αλήθειας που είναι ο αγώνας του για την πτώση της δυναστείας της Περσικής ηγεμονίας, η εξάπλωση του Ελληνικού πολιτισμού στους διψασμένους για γνώση λαούς και η απόδοση της κοινωνικής δικαιοσύνης σ' όσους απόμειναν στα καμμένα εδάφη από την Περσική βαρβαρότητα.

Αυτή η κινητική αρχή τον ακολουθεί σε κάθε λεπτό που περνά σ' ολόκληρη την υπόλοιπη ζωή του.

Ο εν δυνάμει Θεός που λειτουργεί μέσα του δεν του επιτρέπει να είναι ήρεμος, ούτε μέσα στον ύπνο του.

Κι ενώ, παρά το νεαρόν της ηλικίας του, αρχίζει την ψυχική του προετοιμασία για την «αλλαγή του κόσμου» ταυτόχρονα οραματίζεται τους αχανείς ορίζοντες της ερήμου Σιβιά, εκεί που κρύβεται η Κιβωτός της Γνώσης του αληθινού εαυτού του, εκεί που πιστεύει ότι αποκαλύπτεται η θεότητα του Όλου μέσα από την προσωπική του θέωση.

Λουσμένος ο καθρέπτης της ψυχής του από τις αιώνιες ιδέες του Διδασκάλου του, σ' ένα αντικαθρέφτισμα που του αποκαλύπτει η μοίρα του για το οδοιπορικό που θ' ακολουθήσει ο ίδιος, για να γίνει στο τέλος της διαδρομής, ο «Μοναδικός» και ο «Αιώνιος», ενεργοποιεί στη θέλησή του την Κινητική του Αρχή, υποταγμένος στον προγραμματισμένο προορισμό του.

Η Κοσμογονία του ορατού κόσμου, έλεγε ο Πυθαγόρας, οδήγησε τον άνθρωπο στην κατανόηση της ιστορίας της Γης και σε συνέχεια στην αποκάλυψη του μυστηρίου της ανθρώπινης ψυχής.

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

Στα χρόνια του Μεγάλου Αλεξάνδρου η αύρα της Πυθαγόρειας διδασκαλίας είχε διατηρήσει τις μεταφυσικές εντάσεις της και τύλιγε με τον πνευματικόν ιστό της τις φιλοσοφικές σχολές της Ιωνίας, της Νότιας Ιταλίας, των Αθηνών και της Μακεδονίας.

Ο Πυθαγόρας μαζί με τους κυρίους διδασκάλους της Εσωτερικής Επιστήμης που δίδασκαν στο Πυθαγόρειο του Κρότωνα, έδινε κυρίαρχη σημασία στην εξέλιξη της ψυχής.

Ο Αριστοτέλης, επηρεασμένος από τον θαυμασμό που έτρεφε ο Πλάτων για τον Πυθαγόρα, μελετούσε με πάθος τους παπύρους της σχολής του Κρότωνα και παρά τις ορισμένες επιστημονικές αντιρρήσεις του για τον τρόπο της εξέλιξης και της ανέλιξης της φύσης και του κόσμου, όπως την περιγράφει ο Πυθαγόρας, δεν έκρυβε τον βαθύ θαυμασμό του γι' αυτόν.

Η Κοσμογονία του ορατού κόσμου, έλεγε ο Πυθαγόρας, οδήγησε τον άνθρωπο στην κατανόηση της ιστορίας της Γης και σε συνέχεια στην αποκάλυψη του μυστηρίου της ανθρώπινης ψυχής.

Με αυτή την κατανόηση προσεγγίζουμε το ιερό των ιερών και εισερχόμεθα στα άδυτα των αδύτων.

Όταν η συνείδηση βρίσκεται σε εγρήγορση, η ψυχή αυτοαποκαλύπτεται με όλες τις απόκρυφες δυνάμεις της, μέσα σαν ένα θεσπέσιο θέαμα.

Αυτή όμως, η συνείδηση, δεν είναι παρά το ορατό κέλυφος του είναι της, που δεν παύει να ταράζεται από τις υποψίες σκοτεινών και ανεξερεύνητων αβύσσων.

Μέσα στο άδηλο βάθος της, η θεία ψυχή, έχει την ικανότητα της θέασης όλων των κόσμων και όλων των υπάρξεων: το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, ενοποιημένα στο «συνεχές τώρα», φθάνουν ως στην αιωνιότητα.

«Γνώθι σ' αυτόν και θα γνωρίσης το Σύμπαν των Θεών». Αυτό είναι το κυρίαρχο μήνυμα των μνημένων στους ναούς!

Ο Αλέξανδρος, μαγεμένος από τις αφηγήσεις του διδασκάλου του, αισθάνεται να τον πλημμυρίζει το λυτρωτικό κύμα της κατανόησης της ψυχής.

Ο Αριστοτέλης, ο μεγάλος αυτός αριστοτέχνης της Λογικής, ξέρει να φυτεύει σπόρους στο χωράφι της ανθρώπινης γνώσης και μέσα από τις σοδειές των νοητικών καρπών να αποκαλύπτει την εικόνα της ατομικής και της παγκόσμιας ψυχής.

Η ψυχολογική έρευνά του απλώνεται σ' ολόκληρο το βασίλειο της οργανικής φύσεως και το μέτρο της το καθορίζει η τελεολογική άποψη.

*Η Σχολή των Αθηνών -
Ο Πυθαγόρας.
Έργο του Ραφαήλ*

Ο μεγάλος σοφός διδάσκει τον Αλέξανδρο ότι: η ψυχή δεν είναι μόνον η κινητή αιτία που ενεργοποιεί το πάν, αλλά είναι ταυτόχρονα η μορφοποιητική Αρχή, το είδος του σώματος και ο σκοπός υπάρξεώς του.

Σύμφωνα με τον ορισμό του, που προβληματίζει μέχρι σήμερα τις φιλοσοφικές Σχολές, η ψυχή είναι ο πρωταρχικός αυτοσκοπός ενός οργανικού σώματος, που έχει από μέσα του δική του ζωή.

«Ψυχή ἐστίν εντελέχεια, η πρώτη σώματος φυσικού, δυνάμει ζώην έχοντος».

Μέσα από αυτή την αποκάλυψη ο Αλέξανδρος συνειδητοποιεί ότι το σώμα του, στο σύνολο της υπόστασής του, δεν είναι το τίποτ' άλλο, παρά το όργανο της ψυχής του.

Ο Αριστοτέλης είναι κατηγορηματικός και απόλυτος στην προστασία του σώματος για την καλύτερη φύλαξη της ψυχής. Η βροντερή φωνή του αντιλαλεί στην κοιλάδα της Μίεζα:

«Πρέπει να γυμνάξης στο σώμα σου, να το σέβεσαι, σαν ιερό σημαντικό σκεύος, να το εκτιμάς και να το εκτρέφης σύμφωνα με τις επιταγές της φύσεως.

Μη το εκθέτης σε υπερβολές και σε άμετρους κινδύνους.

Μάθε να τολμάς αναμετρώντας τις δυνάμεις σου και τηρώντας, σε κάθε περίπτωση, το μέτρο.»

Ο Αριστοτέλης αναγνωρίζει και οριοθετεί τρεις διαφορετικούς τύπους ψυχής, που η κάθε μία εκδηλώνεται με μία ξεχωριστή δυνατότητα.

Ο πρώτος τύπος είναι η Θρεπτική ψυχή. Ο δεύτερος τύπος είναι η Αισθητική ψυχή.

Ο τρίτος τύπος είναι ο Νους!

Η Θρεπτική ψυχή αφορά στον κατώτερο τύπο των ψυχών και αφορά στην ψυχή που έχουν τα λουλούδια, τα φυτά και τα δέντρα της φύσης. Η ενέργειά της εκδηλώνεται με τη Θρέψη, την αύξηση, την αναπαραγωγή και τον μαρασμό.

Η Αισθητική ψυχή αφορά στα ζώα. Αυτή διαθέτει, εκτός από τις δυνατότητες της θρεπτικής ψυχής και μερικές άλλες όπως είναι η Κίνηση μέσα στο χώρο, η Αίσθηση, η Φαντασία, η Επιθυμία.

Στην κορυφή της κλίμακας των τύπων της ψυχής, ίσταται ο Νους. Αυτός ανήκει μόνον στον άνθρωπο. Η καθαρή σκέψη είναι η αποκλειστική ενέργειά του. Όταν χωριστή από το σώμα, μένει ένας απλός αφηρημένος λόγος.

Ο Αριστοτέλης πείθει τον Αλέξανδρο να μελετήσει σε βάθος τη δομή της ψυχής για να ανακαλύψει μόνος του τα αποτελέσματα της αίσθησης ως ψυχοφυσική λειτουργία. Η λειτουργία αυτή συντελείται με μία αλλοίωση μέσα στο όργανο της αίσθησης, δημιουργώντας μία μετάβαση από την δυνατότητα του οργάνου στην πραγματικότητα των λειτουργιών του.

Αυτή τη μετάβαση την προκαλεί το εξωτερικό αντικείμενο, που αντιστοιχεί στην αρμοδιότητα και τη σκοπιμότητα του αισθητηρίου οργάνου.

Με αυτό τον τρόπο ο Αλέξανδρος ανακαλύπτει, ότι η αντικειμενική πραγματικότητα αναπαράγεται υποκειμενικά, αλλά και με πιστότητα μέσα στο όργανο.

Αντιλαμβάνεται, ότι η αλλοίωση που προκαλείται στο αισθητήριο όργανο από την επίδραση του εξωτερικού αντικειμένου, είναι μία κίνηση που προέρχεται από το αντικείμενο, με διαμεσολάβηση μιας ενδιάμεσης αίτιας, όπως είναι το πυρ, η ο αέρας, η το νερό.

Κάποια μέρα, στο Ιερό των Νυμφών, στη Μίεζα ο Δάσκαλος και ο μαθητής συζητούν:

– Μετά τον Φίλιππο, εσύ θα είσαι ο βασιλεύς της Μακεδονίας, του λέει σε μια στιγμή ο Αριστοτέλης και συνεχίζει:

– Ρώτησε τον εαυτό σου, πόσο έτοιμος πρέπει να είσαι ψυχικά για να αναλάβης, με τον καλλίτερο τρόπο, τα καθήκοντα του πατέρα σου;

– Πως συντάσσονται τα πράγματα του κόσμου μέσα στην ψυχή σου; Οραματίζεσαι μια παγκόσμια κοινωνία δικαίου; Οραματίζεσαι οι λαοί που βασανίζονται από τους κατακτητές τους να αποκτήσουν και πάλι την φυσική ελευθερία τους; Αν το όραμά σου γίνη πίστη ακλόνητη μέσα στον εσώτερο εαυτό σου και αγωνιστείς γι' αυτό, τότε μπροστά σου, στο δρόμο σου, υπάρχει μόνον η νίκη!

Ο Αλέξανδρος ακούει, σκέφτεται, οραματίζεται και αποφασίζει.

Ο Αριστοτέλης τονίζει ότι εκτός από τις γνωστές αισθήσεις του, ο άνθρωπος διαθέτει μια ανώτερη αίσθηση που η δύναμη της έχει ευρύτερη διάσταση στον κοσμικό χώρο.

– Προσοχή στη “κοινή αίσθηση”, που η ενέργειά της, αν δεν είναι παθητική, είναι μόνον ενεργητική, με κριτική προέκταση, δηλαδή διανοητική, ισχυρίζεται ο μεγάλος της Σοφίας. Αυτή η κοινή αίσθηση έχει για βασικό όργανό της την καρδιά, που αποτελεί το βασικό όργανο κάθε ζώου.

Να προσέχης τους νόμους της Καρδιάς, τους νόμους της Ψυχής και τους νόμους του Δικαίου.

Αυτά τα 3 πράγματα είναι κλεισμένα στη δική τους ενότητα αγαπητέ μου Αλέξανδρε, διδάσκει ο μεγάλος σοφός.

Όμως, σπουδαίο πράγμα είναι και η φαντασία.

Η φαντασία δημιουργείται από τις πολλαπλές εισβολές εντυπώσεων που δέχεται η αίσθηση.

Κι ενώ η φαντασία έχει το προνόμιο να διατηρή τις εικόνες των εντυπώσεων, όταν το αντικείμενο της αίσθησης χάνεται, ξετυλίγεται ο ιστός της Μνήμης.

Η Φαντασία και η Μνήμη αποτελούν δύο ισχυρά προνόμια της ψυχής. Εκτός από τον άνθρωπο, τις έχουν και τα ζώα.

Όμως, η συνειδητή ανάμνηση που συναρμολογεί και ενοποιεί τις εντυπώσεις, είναι αποκλειστικό προνόμιο του ανθρώπου.

– «Δεν υπάρχουν δυσάρεστα γεγονότα που να συνιστούν πραγματικότητα» διδάσκει ο Αριστοτέλης τον Αλέξανδρο.

– «Και αν ακόμα νομίζης πως χάθηκαν όλες οι ελπίδες για μια νίκη, αυτό είναι μία πληροφορία που διαμορφώνεται μόνον μέσα στο μυαλό σου και δεν ταυτίζεται με την πραγματικότητα.

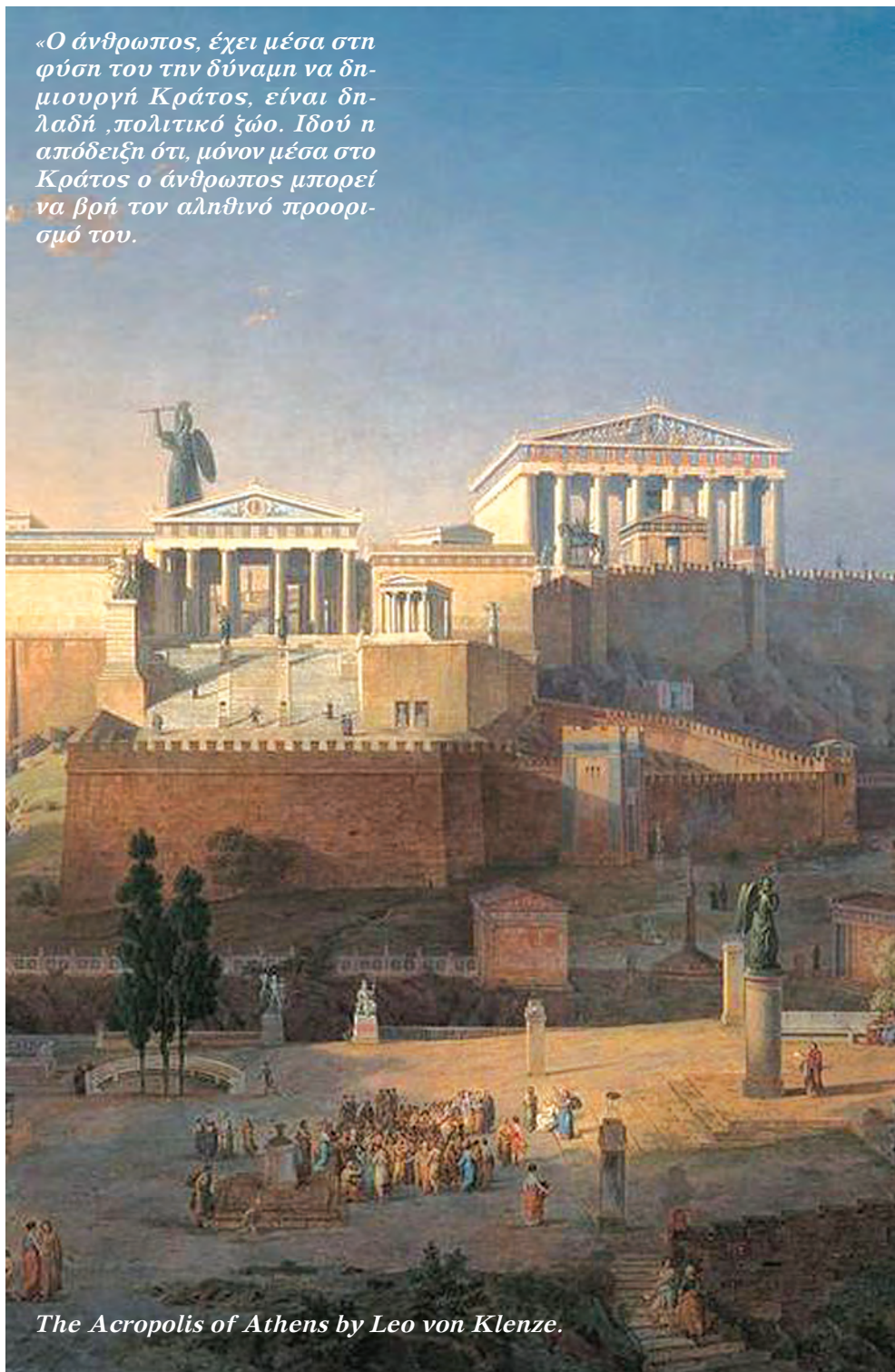
Στις κρίσιμες στιγμές της ζωής σου, να θυμάσαι, ότι η πίστη σου στη νίκη, εξουδετερώνει όλες τις αντίθετες συνθήκες που μεσολαβούν για μία ήττα.

Άρα η ιδέα της νίκης πρέπει να είναι ενοποιημένη με κάθε μορφής απόφασή σου»

Τα λόγια αυτά απέβησαν καθοριστικά στην μετέπειτα ζωή του νεαρού Αλέξανδρου.

«Ο άνθρωπος, έχει μέσα στη φύση του την δύναμη να δημιουργήσει Κράτος, είναι δηλαδή, πολιτικό ζώο. Ίδού η απόδειξη ότι, μόνον μέσα στο Κράτος ο άνθρωπος μπορεί να βρει τον αληθινό προορισμό του.»

The Acropolis of Athens by Leo von Klenze.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΜΗΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Στους αιώνες που πέρασαν και μέχρι σήμερα, κορυφαίοι διανοητές προβληματίστηκαν επί μακρόν χρόνον για τους άμεσους, γρήγορους και εμπνευσμένους τρόπους και χειρισμούς που χρησιμοποιούσε ο Μέγας Αλέξανδρος για την δημιουργία του Νέου Κράτους που είχε στο μυαλό του, μέσα στο ίδιο το κράτος που κατακτούσε και του φαινόταν πλέον παλιό!

Είναι απίστευτος ο τρόπος εναρμόνισης των ήδη υπαρχόντων πθών και εθίμων, πολιτικών και κοινωνικών σχέσεων, θρησκευτικών αντιλήψεων, τρόπου ζωής γενικότερα των λαών στους οποίους κυριαρχούσε, με το σύστημα ιδεών που εισήγαγε και τους καθιστούσε όλους ευχαριστημένους αλλά και πρόθυμους για την πολιτική, θρησκευτική και κοινωνική τους προσαρμογή με τις εισαγόμενες Νέες Ιδέες.

Πίσω από την ασκούμενη μαγεία του μεγάλου γόη της ιστορίας, του Αλέξανδρου, κρύβεται με επιμέλεια ο μεστός λόγος του μεγάλου διδασκάλου του, του Αριστοτέλη.

– «Η πολιτική φιλοσοφία είναι η μήτηρ των Αρχών της Πόλης» ισχυρίζοταν ο εμπνευσμένος παιδαγωγός.

«Ο άνθρωπος, έχει μέσα στη φύση του την δύναμη να δημιουργή Κράτος, είναι δηλαδή “πολιτικό ζώο”. Ιδού η απόδειξη ότι, μόνον μέσα στο Κράτος ο άνθρωπος μπορεί να βρή τον αληθινό προορισμό του.

“Ποια όμως είναι η βαθύτερη έννοια και ο σκοπός του Κράτους; ρωτούσε ο μαθητής.

«Είναι ένα σύνθετο σχήμα με κοινωνικές και θρησκευτικές πολυπλοκότητες και με βασικά στοιχεία του τους πολίτες, απαντούσε ο φιλόσοφος και συνέχιζε: «Πολίτης είναι αυτός που μπορεί να συμμετέχει στην διακυβέρνηση του Κράτους, στην εκπαίδευση, την απονομή Δικαιοσύνης, στην διοικητική μέριμνα και ασφάλεια, ως ισότιμο μέλος.»

Ο Αλέξανδρος γρήγορα κατάλαβε, πως μόνον αυτά τα στοιχεία, δεν παρείχαν επαρκείς πληροφορίες για την αποκάλυψη της πραγματικής ουσίας του κράτους και κυριολεκτικώς βομβάρδιζε τον Δάσκαλό του με τις απαραίτητες ερωτήσεις.

– «Δεν είναι αναγκαίο, μια μερίδα ανθρώπων που συμβιώνουν από κοινού, να αποτελούν Κράτος, συνέχιζε ο Αριστοτέλης.

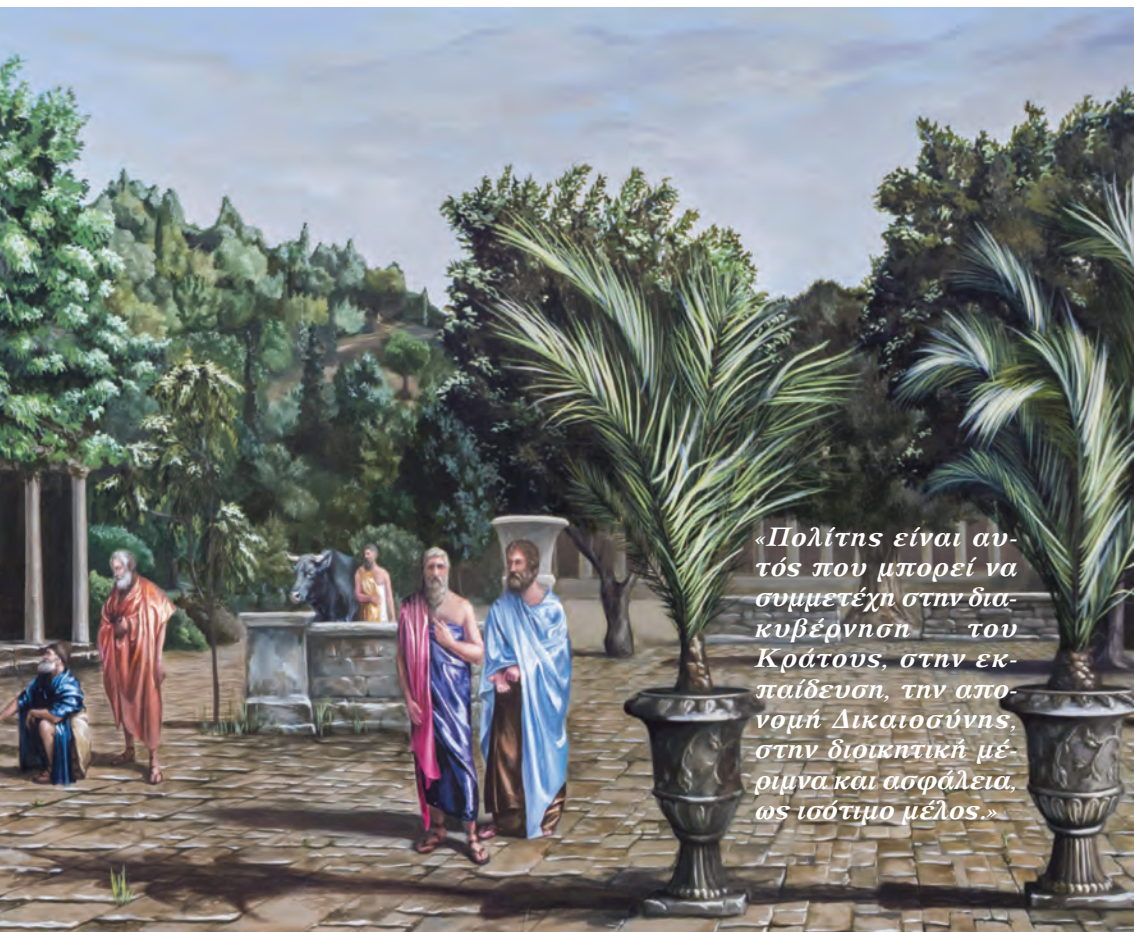

«The Agora» by Michael Himman

– Αν η ιδέα του Κράτος δημιουργήθηκε από την ανάγκη να δώσει λύσεις στα καθημερινά προβλήματα της ζωής ενός πολίτη, αυτό πρέπει να έχει σαν απαραίτητη προϋπόθεση τον τρόπο ζωής σε μια Ηθική βάση. Μόνο στο Δίκαιο και την Ηθική μπορεί να στηριχθεί η πραγματική αξία ενός ανθρώπου.

Αν αυτό είναι εφικτό, τότε το Κράτος αποκτά την δυνατότητα της αυτάρκειας, των ιδίων δυνάμεων για καλύτερους όρους ζωής των πολιτών του, κι αυτό πράγματι αποτελεί την θεμελιώδη ουσία του κράτους.»

Ο Αλέξανδρος, μέσα στην αυτάρκεια ανακαλύπτει όλα τα απαραίτητα υλικά και πνευματικά στοιχεία για να δημιουργήσει μέσα στην φαντασία του το κοσμοείδωλο του ιδανικού Κράτους που, σε κάθε περίπτωση, θα εξυπηρετούσε, με τον δυνατόν καλύτερο τρόπο, τις ανάγκες των πολιτών οποιασδήποτε χώρας.

«Πολίτης είναι αυτός που μπορεί να συμμετέχει στην διακυβέρνηση του Κράτους, στην εκπαίδευση, την απονομή Δικαιοσύνης, στην διοικητική μέριμνα και ασφάλεια, ως ισότιμο μέλος.»

Κατανόησε σε βάθος ότι, η αυτάρκεια του κράτους δεν στηρίζεται μόνο στα μέσα διατροφής του πληθυσμού, στις κρατικές ή ιδιωτικές επιχειρήσεις, στα οπλικά συστήματα και την απόκτηση χρημάτων, αλλά κυρίως στην κοινή λατρεία του θείου και στην αποφασιστική προσήλωση να καλυφθούν όλες οι απαραίτητες ανάγκες και η άσκηση των δικαιωμάτων των ελευθέρων και ισότιμων πολιτών.

Αυτά μπορούσε να τα στηρίξει μία υγιής Κυβερνητική και Δικαστική Εξουσία.

Ο Αριστοτέλης τόνιζε ότι, στον πληθυσμό του Κράτους, ανήκουν και ελεύθεροι και δούλοι.

Πίστευε ακόμα ότι οι δούλοι και οι ελεύθεροι είναι αποτέλεσμα φυσικής επιλογής και είναι απαραίτητο, πολίτες του κράτους να θεωρούνται μόνον οι ελεύθεροι.

Οι ελεύθεροι πολίτες διαιρούνται σε τρεις κοινωνικές τάξεις: στους φτωχούς, τους μεσαίους και τους πλούσιους. Από τις σχέσεις που διαμορφώνουν μεταξύ τους οι φτωχοί και πλούσιοι, διαμορφώνεται και το ίδιο το Πολίτευμα.

Ο Αριστοτέλης, από την Οικονομική άποψη, διαχωρίζει τους πολίτες του κράτους σε τρεις βασικές κατηγορίες: τους γεωργούς, τους τεχνίτες και τους εμπόρους.

Έχει μέσα του τη βαθειά πεποίθηση, ότι για να επιτύχει στην επίτευξη του καλού, ο πολίτης που ενδιαφέρεται για την πολιτική, πρέπει να μην έχει άλλες επαγγελματικές ασχολίες παρά μόνον τις ασχολίες που αφορούν στην ιδιότητα και τις υποχρεώσεις του πολιτικού προορισμού του.

– «Η συνειδητοποίηση του προορισμού σου, είναι η ταυτότητα επιτυχίας του σκοπού σου», εξηγούσε στον Αλέξανδρο ο Διδάσκαλος.

«Ποτέ μην ξεχνάς πως, ο δρόμος που διαλέγεις για το αποτέλεσμα, αξίζει περισσότερο από το αποτέλεσμα.

Για αυτό το λόγο ο δρόμος αυτός, θα πρέπει να είναι χαραγμένος με τις ηθικές επιταγές που διαμορφώθηκαν από την ίδια σου τη συνείδηση και την διάθεση των δυνατοτήτων σου στην υπηρετηση του Αγαθού».

Μέσα στο μαγευτικό περιβάλλον της Μίεζα που μοσχοβολούσε δύο-σμο και χαμομήλι, εκεί που οι βράχοι και τα αγριόχορτα ανακατεμένα μ' αγριολούλουδα και βαθυπράσινα αναρριχητικά που σκαρφάλωναν στους κορμούς των πεύκων, φιλοτεχνούσαν έργα τέχνης, η ζεστή φωνή του Αριστοτέλη ύφαινε στον αργαλειό των επιχειρημάτων του τον πέπλο της πνευματικής ολοκλήρωσης του νεαρού Αλεξάνδρου, για να τον φέρη τελικά, ολοκληρωμένο μαθητή, πρόσωπο με πρόσωπο, με την ίδια την Ιστορία.

– «Η ιδέα του ιδανικού κράτους, είναι η ιδέα του πλήρους Αγαθού» βροντοφώναξε κάποια μέρα, καθισμένος ψηλά σε ένα βράχο στην Μίεζα, ο Αριστοτέλης.

Σε μια στιγμή σπκώθηκε, κοίταξε συλλογισμένος τον ουρανό κι ύστερα έστρεψε το κεφάλι του χαμηλά προς τον Αλέξανδρο που τον κοιτούσε σκεφτικός.

– «Αν δεν συλλάβης την ουσία των πραγμάτων που συνθέτουν το Κράτος, μην τολμήσης να σκεφθής ποτέ ότι, ο κόσμος μπορεί να γίνη κάποτε δικός σου».

– «Μπορεί ο κόσμος να γίνει δικός μου;» ρώτησε ο γιός του Φιλίππου.

– «Ναι, αν αυτό κυριαρχή στις ιδέες σου κι αν στις ιδέες κυριαρχεί το Αγαθόν».

Χτίσε το ιδανικό Κράτος μέσα στον εγκέφαλό σου και τόλμα ό,τι δεν τόλμησε άλλος θνητός στη Γη».

– «Όμως, χρειάζομαι τα κατάλληλα υλικά για το ιδανικό χτίσιμο του ιδανικού κράτους. Δάσκαλε.»

Ο Αριστοτέλης κατέβηκε απ' το ύψωμα του βράχου και πλησίασε μεγαλοπρεπής, φωτεινός και ήρεμος τον Αλέξανδρο.

– «Γίνε κοινωνός στις ιδέες που αφορούν στο Ηθικόν Κράτος κι άφησε ανοικτό τον νου σου να δεχτή τις πληροφορίες αυτής της παγκόσμιας αρχής».

Γνώριζε νέε μου επίσης πως, συμφέρει καλύτερα από την άποψη του Κράτους η κυβέρνηση και οι ένοπλες δυνάμεις να είναι στα ίδια χέρια.

Να είσαι σίγουρος ότι θα πρέπει όλοι οι πολίτες, με τον ίδιο τρόπο και τις ίδιες προϋποθέσεις να μπορούν να παίρνουν μέρος στη διακυβέρνηση.

Καθοριστικό και ξεκάθαρο έργο των ενόπλων δυνάμεων είναι να αντιμετωπίζουν καίρια κάθε μορφής επίθεση εναντίον του Κράτους, είτε προέρχεται από εξωτερικούς εχθρούς, είτε από εσωτερικές αναστατώσεις.

– «Αν όμως τελικός σκοπός του Κράτους είναι η ευτυχία των πολλών, πώς μπορεί να επιτύχουμε με βεβαιότητα αυτό το σκοπό;» ρώτησε ο νεαρός μαθητής.

Ο Αριστοτέλης απάντησε κοιτώντας ψηλά, τα φυλλώματα των δένδρων:

– «Με το Πολίτευμα και την Αγωγή!

Το Πολίτευμα είναι ο καταστατικός χάρτης του κράτους και αναφέρεται στους βασικούς παράγοντες που συνθέτουν την νομολογία του και τις αρμοδιότητες των πολιτευτών και των αρχόντων.

Ο Αλέξανδρος φάνηκε σκεπτικός και ταυτόχρονα ανυπόμονος.

Το μυαλό του έμοιαζε να βασανίζεται από έμμονες ιδέες.

Σε μια στιγμή γυρνά προς τον Δάσκαλό του.

– «Όμως υπάρχουν πολλά είδη Πολιτευμάτων. Πως μπορεί να διαπιστώσουμε τι είναι καλό και τι είναι κακό για κάθε Πολίτευμα χωριστά;»

Ο Αριστοτέλης κατάλαβε τις βαθιές ανησυχίες που, παρά την ηλικία του, βασάνιζαν το μυαλό του νεαρού μαθητή του.

– «Μην ανησυχής για την ύπαρξη τέτοιων διαχωρισμών. Αφού το Κράτος αποτελείται από διαφορετικά στοιχεία που συνθέτουν τις δομές του, είναι φυσικό να διαμορφώνονται διάφορα είδη πολιτευμάτων.

Η αιτία αυτών των ποικιλιών είναι οι πλούσιοι που συνήθως είναι λίγοι και οι φτωχοί που συνήθως είναι πολλοί ή πάρα πολλοί!»

– «Άρα, η μορφή του πολιτεύματος εξαρτάται από τον τρόπο διανομής της δύναμης στα χέρια των πλουσίων ή των φτωχών και στην μορφή διαχείρισής της.

Στην πραγματικότητα υπάρχουν μόνο δύο διαφορετικές κατηγορίες πολιτευμάτων.

Στην πρώτη κατηγορία η μορφή του πολιτεύματος είναι διαμορφωμένη στο μέτρο του κοινού καλού.

Στη δεύτερη κατηγορία η μορφή του πολιτεύματος οχυρώνει το συμφέρον του άρχοντα.»

Ξαφνικά ποδοβολητό από ένα αρσενικό ελάφι που πέρασε αντίκρουτους τρέχοντας, τράβηξε μια στιγμή την προσοχή τους.

Το ελάφι χάθηκε πίσω από τις φυλλωσιές.

– «Μόνον το κοινό καλό είναι σύμφωνο με την Δικαιοσύνη και βεβαιώνει την Αρετή των διαμορφωτών του πολιτεύματος αγαπημένο μου παιδί» τονίζει στον Αλέξανδρο ο Αριστοτέλης που αρχίζει να προχωρή στο στενό μονοπάτι, ενώ δίπλα του, τον ακολουθεί ο μαθητής.

– «Η δεύτερη κατηγορία εκφράζει την παρέκκλιση, την ηθική πόλωση και είναι μακράν της Δικαιοσύνης.

Ποτέ μην αξιωθής να υπηρετήσεις την δεσποτική φύση του νοσηρού αυτού Πολιτεύματος. Το Κράτος είναι μια κοινότητα που την αποτελούν ελεύθεροι άνθρωποι.

Το δίκαιο πολίτευμα μπορεί και πρέπει να έχει τρεις μορφές: της Βασιλείας, της Αριστοκρατίας και της Δημοκρατίας».

Δάσκαλος και μαθητής φθάνουν στις όχθες μιας λίμνης. Ο Αριστοτέλης αναπνέει βαθειά, κοιτά δύο κύκνους που γλιστρούν στα ήρεμα νερά και συνεχίζει την αγόρευσή του.

– Στη μορφή της Βασιλείας, την συνολική δύναμη του κράτους την διαχειρίζεται μόνο ένας. Ο ανώτερος Άρχοντας.

Την δεύτερη μορφή της Αριστοκρατίας την διαχειρίζονται ολίγοι, ενίοτε εκλεκτοί και ταυτόχρονα ισχυροί.

Η τρίτη μορφή που περιγράφει την Δημοκρατία, αφορά στην διαχείριση της πολιτικής εξουσίας από τους πολλούς.

Όμως και για τις τρεις μορφές, υπάρχουν ισάριθμες εκτροπές. Εκτροπή της Βασιλείας είναι η Τυραννίδα, της Αριστοκρατίας η ολιγαρχία και της Δημοκρατίας η οχλοκρατία.

Πρέπει να έχεις πάντα στο νου σου την υπόνοια μιας εγκυμονούσης εκτροπής που συνήθως δεν είναι ορατή από αυτούς που ασκούν την “εξουσία”, τονίζει ο Αριστοτέλης στον Αλέξανδρο.

«Αν η εκτροπή σε βρή απροετοίμαστο, είναι πολύ εύκολο να χάσης σε ελάχιστο χρόνο αυτό που δημιούργησες με πολύ κόπο και μόχθο, σε πολύ μεγάλο χρόνο.

Για αυτό πρέπει να θυμάσαι, ότι για να αποφύγης την θεραπεία σε κάτι, πρέπει να μπορείς να το προβλέψεις».

Ο Αλέξανδρος καθισμένος σ’ ένα βράχο, ακούει σκεπτικός, χαμένος στους δικούς του κόσμους την αγόρευση του μεγάλου Δασκάλου του.

*Charles le Brun
Η οικογένεια του Δαρείου
μπροστά στον Αλέξανδρο.*

Ο Αριστοτέλης διεισδύει σε βάθος στα αίτια που συνηγορούν για την δημιουργία μιας εκτροπής, σε κάθε μορφής πολίτευμα, και αναφέρεται διεξοδικά στις ποικιλίες αυτών των μορφών, που ανάλογα με τις δυνατότητες που αναπτύσσουν συντελούν στην άνοδο ή την πτώση του υφισταμένου πολιτεύματος.

Στην θεωρία του για την Βασιλεία και την Αριστοκρατία, ταυτίζει και τις δύο αυτές μορφές με το ιδανικό πολίτευμα, γιατί πιστεύει, ότι μόνον σ' αυτήν πραγματοποιείται και λειτουργεί εν δυνάμει η Αρετή.

Αντίθετα, στη Δημοκρατία αυτό δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, γιατί η εξουσία ασκείται από τους πολλούς και οι απόψεις τους πολύ σπάνια μπορεί να έχουν αρμονικές συγκλίσεις.

– «Παρόλα αυτά περισσότερο απ' όλα συμπαθώ τη Δημοκρατία», αναφωνεί ξαφνικά ο μεγάλος σοφός αφηνιδιάζοντας τον Αλέξανδρο.

«Και τούτο διότι, η Δημοκρατία περιλαμβάνει στη φύση της ένα κράμα από ολιγαρχικά και δημοκρατικά στοιχεία, δημιουργεί μία ισορροπία, μία άσκηση μέτρου ανάμεσα στην εξουσία τόσο των πλουσίων όσο και των φτωχών.

Η Μέση Πολιτεία, είναι η περισσότερο μετριοπαθής μορφή πολιτεύματος, γιατί μόνον μέσα σε αυτήν η μεσαία τάξη εξασφαλίζει την ισορροπία και την δικαιότερη κατανομή των αγαθών στους φτωχούς και στους πλουσίους.

Σε περίπτωση που απειλείται σύγκρουση ανάμεσα σε δύο η περισσότερες ακραίες τάξεις, η μεσαία τάξη αποτελεί τον ασφαλέστερο διαμεσολαβητή για την επιβολή της ηρεμίας, μοιράζοντας τις διαφορές των αντιπάλων θέσεων στο δίκαιον της μέσης κατάστασης.

– «Πιστεύεις ότι, η μεσαία τάξη, μπορεί να γίνει καλύτερη τάξη αγαπημένη δάσκαλε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος πετώντας μια πέτρα στο βάθος της λίμνης.

«Βεβαίως» απαντά ο Αριστοτέλης. «Σ' ένα κράτος που επικρατεί η μεσαία τάξη, μπορούμε να διαπιστώσουμε την γενικότερη πρόοδό του. Οι πολίτες δεν έχουν μεταξύ τους τα κοινωνικά μίσση και πάθη, όπως αναπτύσσονται στα ολιγαρχικά Πολιτεύματα που δεν υπάρχει δικαία κατανομή του δημόσιου πλούτου.

Από άποψη ιδιοκτησίας, είναι περίπου όλοι ίσοι και υπάρχει η αίσθηση της δικαιοσύνης γενικά, στους πολίτες του.

Όταν οι πλούσιοι και οι φτωχοί έχουν άνισες διαφορές παρασύρονται εύκολα από πάθη και δημιουργούνται προβλήματα, πολλές φορές καταστροφικά.

– «Πιστεύεις δάσκαλε στο ιδανικό Κράτος;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

– Κράτος ιδανικό, δεν υπήρξε ποτέ, ούτε θα υπάρξει. Πολίτης όμως που ορίζει στόχους με ιδανικά, υπάρχει.

– «Αν ο Πολίτης διάγει βίο ηθικό, με διαρκή άσκηση της Αρετής και καθοριστικό στόχο το γενικό καλό, τότε ξετυλίγεται μπροστά μας ο ιστός αναζήτησης του ιδανικού Κράτους.

Το ιδανικό Κράτος θεάται μόνον μέσα από τα μάτια του ενάρετου πολίτη του.

– «Και ποιοι είναι υπεύθυνοι για την Αρετή του πολίτη;»

– «Το ίδιο το κράτος! Η Αρετή είναι το τελικό αποτέλεσμα της αρίστης Παιδείας, της Αγωγής και της Θρησκευτικής μύησης.

Όλα αυτά επιτυγχάνονται με τη νομοθεσία που επαρκώς τα θεμελιώνει.

Κάθε αγωγή πρέπει να γίνεται με γνώμονα το γενικό καλό, δηλαδή το υγιές Κράτος. Άρα, η σωστή Παιδεία, με τους σωστούς διδασκάλους αφορά στην συνειδητοποίηση της νεολαίας ότι αποτελεί τα αυριανά μέλη ενός Κράτους που, για να είναι ιδανικό, πρέπει τα μέλη να ασκούν την Ηθική!»

Ο Αλέξανδρος φάνηκε ικανοποιημένος από την άποψη του Αριστοτέλη. Ξαφνικά μια σκέψη του πέρασε απ' το νού:

– «Επομένως, αγαπημένε δάσκαλε, ο σκοπός του Κράτους πρέπει να είναι ενιαίος!»

Ο Αριστοτέλης γυρνά, τον κοιτά για λίγο σκεφτικός κι απαντά με τη ζεστή φωνή του.

– «Ακριβώς! Μέσα στην έννοια του σκοπού υπάρχει η επιδιωκόμενη Αρετή, η άριστη Αγωγή, η φιλαλληλία των μελών της κοινωνίας.

Για αυτό το λόγο η εκπαίδευση δεν πρέπει να είναι στα χέρια των ιδιωτών, που ο καθένας έχει τις δικές του απόψεις περί Παιδείας, αλλά στα χέρια του Κράτους.»

Ο Αριστοτέλης αρχίζει να προχωρή αργά, σταθερά στο μονοπάτι επιστρέφοντας στο ανάκτορο του Φιλίππου.

Ο Αλέξανδρος με σεβασμό ακολουθεί τον Δάσκαλό του, ρουφώντας κυριολεκτικά κάθε μια λέξη.

Ο Αριστοτέλης ήρεμος συνεχίζει να εκφράζει τις ιδέες του:

– Η διδασκαλία πρέπει να διατηρή τις ενότητές της, να διαχωρίσει τις σταθερές αξίες, που είναι αιώνιες από τις καθημερινές, που είναι προσωρινές, να καλλιεργή το αδιάκοπο κυνήγι του διαλόγου για την εξεύρεση της καλύτερης λύσης σε οποιοδήποτε πρόβλημα.

Η διδασκαλία δεν προσφέρει μόνον αναγκαίες γνώσεις, όσο κι αν είναι χρήσιμες.

Ο καινούργιος άνθρωπος που ήρθε στην ζωή πρέπει να εθιστεί με την ιδέα του Ωραίου, τού Αγαθού, του Δικαίου.

Αυτά πέρα από παιδευτική αναγκαιότητα, αποτελούν καθοριστικό στόχο στην απόκτηση της γνώσης της Αρετής.

– Μέσα στις υποχρεώσεις σου για την άσκηση της Αρετής, πρέπει να συμπεριλάβης και την άσκηση του σώματος.

– Πρέπει να γυμνάζεσαι. Πρέπει να ασκείσαι. Για να έχει ο νους σου καθαρή διαύγεια και να είναι υγιής, πρέπει και το σώμα σου να είναι υγιές.

Κάθε πρωί, να κάνης γυμναστική. Και αν μπορής την ώρα που γυμνάζεσαι να ακούς ωραία μουσική, τότε η μουσική αρμονία ενοποιείται με τις κινήσεις σου και αποδίδεις πνευματικά και σωματικά ό,τι πιο καλό μπορείς να επιτύχης για τον μελλοντικό σου σωματότυπο.»

Ο Αλέξανδρος άκουγε με απέραντο σεβασμό τα λόγια του Αριστοτέλη. Κάθε νόημα τις διδασκαλίας του μεγαλύτερου διανοητή όλων των εποχών, ύφαινε μέσα στην ψυχή του τον Παγκόσμιο ηγέτη, που θα είχε τη δυνατότητα στα επόμενα χρόνια να γίνη κατακτητής στις ψυχές των υπόδουλων λαών που βίωναν τον σκοταδισμό της Περσικής κυριαρχίας.

Το «καινούργιο κράτος» πού του δίδαξε ο Αριστοτέλης, θα γινόταν για αυτόν «Ιερά υποχρέωση» και το φως του Ελληνικού Πολιτισμού, με την καθαρότητα του δημιουργικού πνεύματος στις έννοιες της Δημοκρατίας, της Δικαιοσύνης, της Τέχνης, της Επιστήμης και της Σοφίας έγινε αυτοσκοπός, που με πάθος υπηρέτησε ως την ύστατη στιγμή της ζωής του.

Στην τελευταία στροφή του δρόμου που σκεπαζόταν από βαθύσκια δένδρα, φάνηκε στο βάθος του τοπίου, πάνω σε έναν καταπράσινο λόφο το ανάκτορο του Φιλίππου ...

Ο ήλιος μεσουρανούσε.

«ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ Διάλογος»

Εκείνη την παγερή ημέρα του χειμώνα, η Πέλλα ήταν κάτασπρη από χιόνι. Μέσα στο παλάτι του Φιλίππου οι πυροστιές σκορπούσαν μία ευεργετική θαλπωρή, ενώ ο Αριστοτέλης άκουγε με προσοχή τον Φίλιππο που ομολογούσε τις διαπιστώσεις του για την αισθητή πρόοδο του γιου του στην κατανόηση του ανθρώπου, της κοινωνίας και του κόσμου.

Σε μια στιγμή ο Φίλιππος γυρνά προς τον Αριστοτέλη και τον ρωτά με τη μπάσα φωνή του:

– «Έχεις τη δύναμη να κάνεις έναν άνδρα αγνώριστο, Δάσκαλε. Ποιο είναι το μυστικό της επιτυχίας σου;»

Ο Αριστοτέλης κοίταξε σκεφτικός τον Φίλιππο, προσπαθώντας να ταξινομήσει το χάος των συναισθημάτων που άστραφταν στην τραχιά μορφή του Βασιλιά-πολεμιστή.

– «Η αναζήτηση της αληθείας, είναι η αγωνία των σοφών.

Όμως η κατανόηση της Σοφίας, είναι η πεμπτουσία της ψυχής τους. Ο γιός σου, ο Αλέξανδρος, από κάποιες δυνάμεις πέρα από τις φυσικές, πέρα από αυτές που του κληροδότησες εσύ σαν πατέρας του, έχει μέσα στην ψυχή του την πλήρη κατανόηση της Σοφίας.

Αυτό είναι δοσμένο από τον ουρανό!

– «Λες να γίνη καλύτερος απ' τον πατέρα του;» βρόντηξε η φωνή του Φιλίππου και ακολούθησε το θορυβώδες γέλιο του.

– «Καλύτερος είναι αυτός που συγκρίνει κάτι, με κάτι άλλο και επιτυγχάνει καλύτερα αποτελέσματα. Ο γιός σου έχει μέσα του κάτι άλλο, που τον κάνει μοναδικό.»

– «Τι θα πη μοναδικός;» ρώτησε έκπληκτος ο Φίλιππος.

– «Μοναδικός είναι αυτός που απομονώνεται από τη σύγκριση με οποιονδήποτε άλλον, γιατί έχει μέσα του το χρίσμα των θεών.»

– «Θέλεις να πής ... »

– «Θέλω να πω πώς ο γυιός σου δεν είναι ένας κοινός άνθρωπος. Αυτά που ρωτάει ζητώντας απαντήσεις και αυτά που απαντά στις δικές μου ερωτήσεις δεν ανήκουν σε ένα κοινό συζητητή. Ο γυιος σου, παρά το νεαρόν της ηλικίας του, έχει «επικοινωνία».

Ο Φίλιππος με μια κούπα κρασί στο στόμα, έτοιμος να πιή, σταματά προβληματισμένος και κοιτά, ίσια στα μάτια του Αριστοτέλη.

– «Επικοινωνία με τι;»

Ο Αριστοτέλης σήκωσε το χέρι του ψηλά και ο δείκτης της παλάμης του σημάδεψε τον ουρανό. Η ματιά του καρφώθηκε ψηλά κι ύστερα χαμήλωσε στο πρόσωπο του Φιλίππου.

Τη στιγμή εκείνη ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ορμητικά, ο Αλέξανδρος συνοδευόμενος από τον Ηφαιστίωνα. Τ' αναφοκοκκινισμένα πρόσωπά τους και το αγνό γέλιο τους αποτελούσαν τη συνέχεια του παιχνιδιού τους. Ο Αλέξανδρος σε μία στιγμή σοβάρεψε.

– «Ζητώ συγγνώμη Δάσκαλε για την καθυστέρηση. Είχα δυο χρόνια να δώ χιόνι και η ομορφιά του μέσα στη φύση μ' έκαναν να χάσω την έννοια του χρόνου. Άργησα πολύ;»

Ο Αριστοτέλης τον κοίταξε συλλογισμένος.

– «Αν υπήρχε πραγματικός χρόνος, θα σου έδινα μια οριστική απάντηση.»

Ο Αριστοτέλης πλησίασε την εσωτερική κρήνη της σάλας, έσκυψε και ήπιε νερό τρεχούμενο, ύστερα γύρισε προς τον Αλέξανδρο και τον Ηφαιστίωνα που τον κοίταζαν σιωπηλοί.

Επειδή όμως, όπως ισχυρίζεται ο μεγάλος Διδάσκαλος, ο Ζήνων, δεν υπάρχει ούτε χρόνος, αλλά ούτε και χώρος, γιατί, αν υπάρχει χώρος, τότε που βρίσκεται; κάθισε μαζί με τον φίλο σου να συζητήσουμε σήμερα για κάτι που ο Πλάτων αποκαλούσε αιώνια Ιδέα. Κι όχι μόνον αιώνια αλλά παράλληλα και πιο απαραίτητη, σαν Ιδέα, για τη λειτουργία της ατομικής ζωής και της ζωής του Κράτους. Εννοώ την Ηθική.

«Η Ηθική είναι μία ιδέα;» ρώτησε έκπληκτος ο Φίλιππος!

«Ναι! Όμως πριν εξηγήσω τι είναι Ηθική, πρέπει να γνωρίζω αν σκοπεύς να παραμείνεις ως το τέλος της συζήτησής μας η αν πρέπει σύντομα να φύγεις» είπε στρεφόμενος στον Φίλιππο.

Γιατί η ανάπτυξη μιας Ιδέας ποτέ δεν πρέπει να διακόπτεται στη μέση. Πρέπει να είναι ολοτελής, πλήρης και προπάντων σαφής!

Ο Φίλιππος σηκώθηκε αργά, προχώρησε στην πόρτα και, πριν χαθεί πίσω από το άνοιγμά της, είπε σοβαρός σε χαμηλό τόνο.

«Σπουδαίο πράγμα η Ηθική ... καίγομαι να μάθω και για την «επικοινωνία» που δεν έλαβα απάντηση.

Όμως με περιμένει ένα Συμβούλιο με τους Εταίρους. Μια επόμενη φορά θα σου κάνω τις κατάλληλες ερωτήσεις.»

Χαιρέτισε με ένα χαμόγελο και χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου.

Ο Αλέξανδρος και ο Ηφαιστίων κάθισαν σε δύο ξύλινα σκαμπό χωρίς να μιλούν καθόλου.

Απ' τ' ανοιχτό παράθυρο ανάμεσα στις νυφάδες του χιονιού φάνηκαν δυο πουλιά που φτερούγισαν και τρελλόπαιζαν στο χιόνι.

Ο Αριστοτέλης όρθιος, επιβλητικός με πρόσωπο γαλήνιο αλλά ταυτόχρονα αυστηρό, τύλιγε με την παλάμη του το κομψό γέني του, το χείδευε, κινήθηκε αργά και στάθηκε στην άκρη της αίθουσας.

«Ο καλύτερος τρόπος για να δεχθούμε ένα μάθημα περί Ηθικής, είναι να αποφασίσουμε να είμαστε οι ίδιοι ηθικοί, για να μπορέσει η φιλοσοφική άποψη να γίνει κτήμα της ψυχής μας» είπε σε μια στιγμή ο σοφός.

Ο Αλέξανδρος έσφιξε τα παγωμένα ακόμα χέρια του από το παιχνίδι του χιονιού και έθεσε το πρώτο ερώτημα:

«Τι ακριβώς είναι η Ηθική;»

«Η Ηθική είναι μία αιώνια Ιδέα», απάντησε με απλότητα ο Αριστοτέλης,

«Γιατί είναι αιώνια; Και, γιατί είναι Ιδέα η Ηθική;» ξαναρώτησε ο Αλέξανδρος

«Αισθάνομαι ότι έχω καθήκον να μιλήσω για αυτό το θέμα, ξεκινώντας απ' αυτά που μας δίδασκε ο μεγάλος μας δάσκαλος, ο Πλάτων, στην Ακαδημία, απάντησε ο Αριστοτέλης και συνέχισε με ύφος ήρεμο και γλυκό.

«Η Ιδέα του Αγαθού, δίδασκε ο Πλάτων, είναι το σύνολο όλων των αιτιών, ο απόλυτος σκοπός του κόσμου αλλά και ο έσχατος λόγος του.

Η Ιδέα του Αγαθού, που κάτω από τη σκέπη της στεγάζει την Ηθική, είναι η απόλυτη αιτία όχι μόνον για την γνωστική της ικανότητα που μας επιτρέπει να την κατανοήσουμε, αλλά κυρίως είναι η αιτία που υπάρχουν όλες οι Ιδέες, τόσο στον κόσμο που ζούμε όσο και στον επέκεινα κόσμο.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε ξαφνικά, πλησίασε την πυροστιά που τριζοβόλούσε, κοίταξε, σαν χαμένος σε άλλους κόσμους, τη φωτιά απ' τα αναμμένα κάρβουνα κι έμεινε για λίγο σκεφτικός. Ο Αλέξανδρος και ο Ηφαιστίων, παρακολουθούσαν αμίλητοι κάθε κίνησή του. Σε μια στιγμή ο Αριστοτέλης γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος τους.

– Η Ιδέα του Αγαθού είναι η δημιουργική, η δυναμική πρώτη Αρχή. Αν μπορέσει η Ηθική μας να ταυτιστεί, με την Ιδέα του Αγαθού, τότε η Ηθική μας πληρεί όλους τους κανόνες για τον σκοπό που ήρθαμε σε αυτό τον κόσμο.

Ο Αλέξανδρος έσμιξε σκεφτικός τα φρύδια του και ξαφνικά αναπήδησε με ένα καινούργιο ερώτημά του.

– «Πρέπει να είμαστε ηθικοί απέναντι στον εχθρό μας;».

Ο Αριστοτέλης τον πλησίασε και τον κοίταξε ήρεμος βαθειά μέσα στα μάτια.

– «Η Ιδέα της Ηθικής αναπτύσσεται στην πρακτική της άσκησης, κυρίως επάνω στις σχέσεις μας με τον εχθρό μας.

Αν είσαι ηθικός με τον Ηφαιστίωνα, αυτό είναι κάτι που αποτελεί κανόνα στην φιλική σχέση σου μαζί του.

Αν όμως είσαι ηθικός με τον εχθρό σου, που τον νίκησες στον αγώνα μαζί του, αυτό αποτελεί θρίαμβο του χαρακτήρα σου και κορυφαία κλίμακα της Ηθικής σου.

Αν στο μίσος του εχθρού απαντήσεις με καλοσύνη, είσαι κυρίαρχος του εαυτού σου».

– «Κι αν ο εχθρός μου δεν τηρήσει την ίδια ηθική στάση;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, βλέποντας πάλι τα πουλάκια που ξαναγύρισαν στο παράθυρο τιτιβίζοντας. Ο Αριστοτέλης, κοιτώντας κι αυτός έξω από το ανοιχτό παράθυρο, απάντησε γλυκά με τη ζεστή φωνή του.

– «Πάντα, στο μέτρο της ηθικής θα προσπαθής να δίνεις λύσεις σε κάθε μορφής συμπεριφορά. Όμως, πρέπει να θυμάσαι πως, και ο χειρότερος εχθρός είναι έτοιμος να υποκύψει μπροστά στην ακλόνητη ηθική σου, που θα αφορά στη συμπεριφορά σου σε αυτόν.

Πάνω απ όλα να θυμάσαι, ότι δεν είναι υποχρεωτικό η ηθική σου να ταυτίζεται με την ηθική του εχθρού σου.

Η προσωπική σου ηθική πρέπει να είναι σταθερή, ολοτελής, ακλόνητη και ανεξάρτητη από τον τρόπο που σου φέρεται ο εχθρός σου.»

Πέρασε λίγος χρόνος απόλυτης σιωπής. Ο καθένας ήταν βυθισμένος στους φιλοσοφικούς ρεμβασμούς του.

Σε μια στιγμή ο Αριστοτέλης πλησίασε κοντά τον Αλέξανδρο και τον ακούμπησε την παλάμη του ελαφρά στην πλάτη του.

– «Με ρώτησες στην αρχή της συζήτησής μας γιατί η Ηθική είναι μία ιδέα και γιατί, σαν ιδέα είναι αιώνια, συμφωνείς;»

Ο Αλέξανδρος έγνεψε καταφατικά, δείχνοντας όμως ότι προσπαθούσε να ταξινομήσει τα πολλαπλά νοήματα των λόγων του διδασκάλου του και να εισχωρήσει στο βάθος της εσωτερικής ερμηνείας τους.

Ο Αριστοτέλης, σπητός, μεγαλοπρεπής με μάτια καρφωμένα στο παράθυρο που τρελλόπαιζαν τα πουλάκια, συνέχισε:

*... όχι μόνον ανήκουμε
στο πνεύμα, αλλά είμαστε και μέτοχοι
του παγκόσμιου πνεύματος»,
απάντησε ο Αριστοτέλης.*

– Όπως σου έχω ξαναμιλήσει στο παρελθόν, η θεωρία των ιδεών αποτελούσε το κεντρικό δόγμα της φιλοσοφίας του λαμπρού δασκάλου μου, του Πλάτωνα.

Ξεκινούσε την ανάπτυξή της με την πεποίθηση, ότι τη Γνώση, όπως και τις Έννοιες της Δικαιοσύνης, του Αγαθού, της Ισότητας, της Ηθικής που εκδηλώνονται μέσω της αγάπης μας για το συνάνθρωπό μας, η ψυχή πρέπει να τις είχε δεχθεί μέσα της, πριν ακόμα δεθί με το Σώμα σε μία προ κοσμική περίοδο της υπάρξεώς της.

Αυτό αποτελεί μαρτυρία ότι, όλη η γνώση μας αλλά και κάθε είδους μάθησης, δεν είναι παρά ανάμνηση των όσων είχε ζήσει η ψυχή και τα ξαναθυμάται με την είσοδό της στο σώμα.

Έτσι λοιπόν διαπιστώνουμε ότι οι Ιδέες, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, έρχονται από την αιωνιότητα, από έναν κόσμο χωρίς αρχή και χωρίς τέλος.»

– «Τι ακριβώς είναι το αιώνιο;» ρώτησε απορημένος ο Ηφαιστίων.

Ο Αριστοτέλης τον πλησίασε και τον κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια.

– «Πέρα από την έννοια ενός χρόνου που δεν υπάρχει στην πραγματικότητα, η αιωνιότητα είναι η Ιδέα που θεμελιώνει την ύπαρξη της ψυχής. Αν η ψυχή σου δεν είναι αιώνια, παύει να είναι ψυχή.

Αν όμως η ψυχή, μετά το θάνατό μας, βιώνει την αιωνιότητα, τότε είναι μία ουσία που συνιστά υπόσταση πραγμάτων μέσα στο χώρο του πνεύματος, στο σύνολο του κόσμου.»

– «Δηλαδή ανήκουμε στο πνεύμα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

– «Ακριβώς! Και όχι μόνον ανήκουμε στο πνεύμα, αλλά είμαστε και μέτοχοι του παγκόσμιου πνεύματος», απάντησε ο Αριστοτέλης.

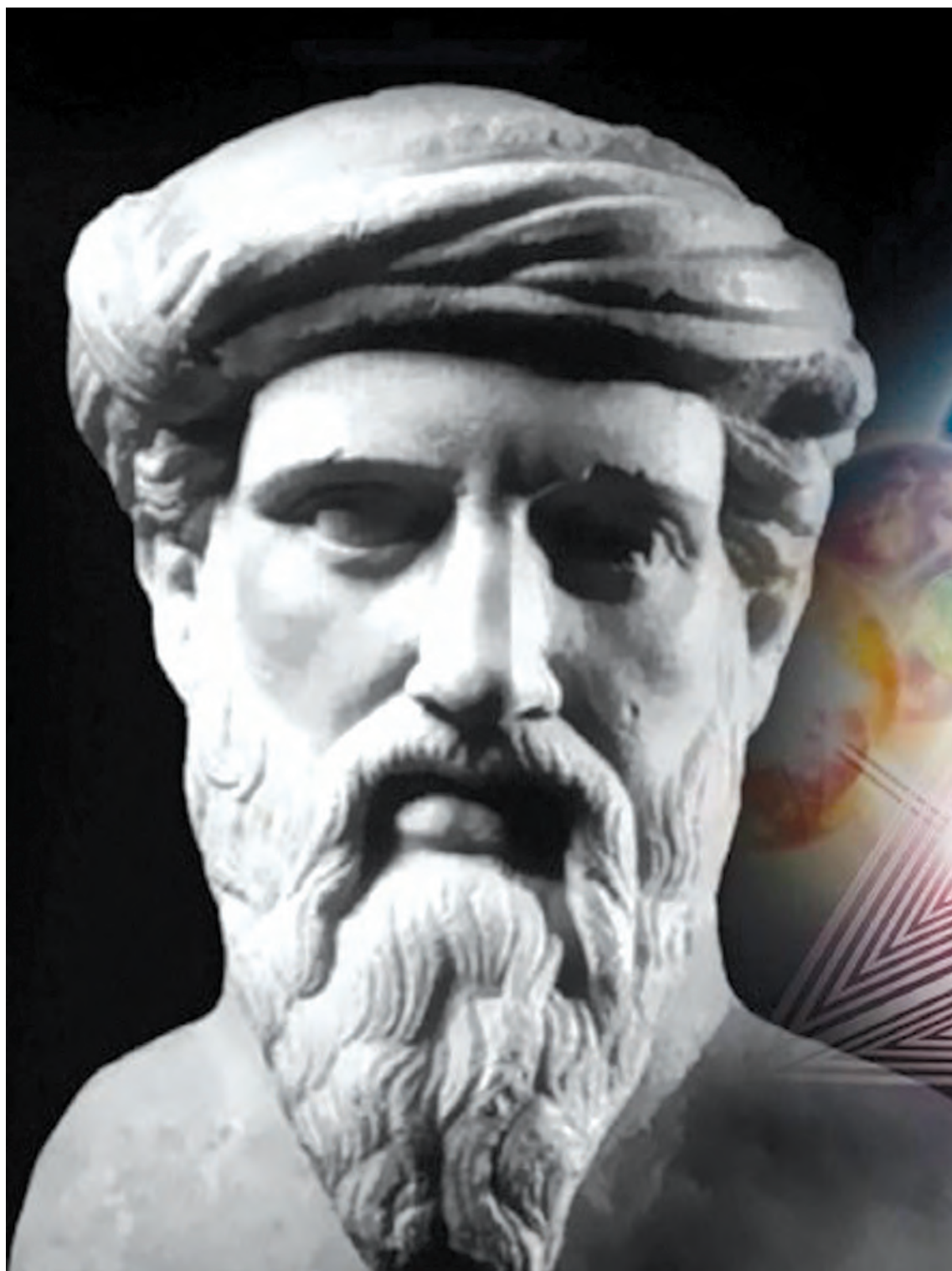
Ο Αλέξανδρος έδειξε μία μικρή ταραχή.

Κοίταξε σκεφτικός, σκυφτός, το ψηφιδωτό με τον Διόνυσο που κρατά θυρεό στο κοσμημένο πάτωμα, κι ύστερα γύρισε αργά το κεφάλι του ως ψηλά, στον καμπύλο θόλο του ταβανιού.

– Μέτοχοι; Όταν Δάσκαλε λες μέτοχοι, εννοείς ότι είμαστε κι εμείς μέρος των θεών;

– Ναι! Για να είμαι περισσότερο ακριβής, είμαστε μέτοχοι ενός Θεού που ευθύνεται για την Δημιουργία του κόσμου.

Ο Πυθαγόρας τον ονόμασε πρωταρχικό Εν, αποτελούμενον από Αρμονία, το αρσενικό πυρ που διαπερνάει το παν, το αυτοκινούμενο πνεύμα, αυτό που είναι αόρατο, άγνωστο, ολοτελές, πλήρες ... αυτό που οι εφήμεροι κόσμοι εκδηλώνουν την δημιουργική σκέψη Του.»

*Ο Μεγάλος Πυθαγόρας
διδάσκει πως η Μονάδα
αντιπροσωπεύει
την Ουσία του Θεού.*

*Η Διάδα αφορά
στην γενετική
και αναπαραγωγική του
ιδιότητα.*

Ο Αριστοτέλης διέκοψε το συλλογισμό του, προχώρησε και στάθηκε πίσω από τους δύο νέους που ακίνητοι περίμεναν να ξανακούσουν τη φωνή του, μια φωνή που κυριολεκτικά τους μάγευε τις αισθήσεις.

Ο διδάσκαλος συνέχισε:

«Αυτό το μοναδικό, το αμετάβλητο Εν, που κρύβεται μέσα και έξω από τα πράγματα του κόσμου, που διαρκώς μεταβάλλεται, είναι ο συνδετικός κρίκος που ταυτίζει το πέρασμα με το Αιώνιο, το μετρήσιμο με το Άπειρο.»

– Δηλαδή ο Θεός είναι η Μονάδα; Το Εν;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

Τα μάτια του Αριστοτέλη άστραψαν.

Στάθηκε για λίγο στο παράθυρο αγναντεύοντας το χιόνι, γύρισε και κοίταξε με ένα γλυκό χαμόγελο τους δύο νέους που κυριολεκτικά είχαν κρεμαστεί απ τα χείλη του, που ξάφνου, σάλεψαν.

– Ο Μεγάλος Πυθαγόρας διδάσκει πως η Μονάδα αντιπροσωπεύει την Ουσία του Θεού.

Η Δυάδα αφορά την γενετική και αναπαραγωγική του ιδιότητα.

Η Δυάδα γεννάει τα όντα του Φυσικού κόσμου και μόνον με αυτήν μπορούμε να νοήσουμε την διατήρηση και την εξέλιξη της φύσης.

Όμως, ο πραγματικός κόσμος, αυτός που είναι ολότελα κλεισμένος μέσα στο αληθές, αυτός ο κόσμος είναι Τριπλός.

Όπως ο άνθρωπος αποτελείται από τρία συστατικά στοιχεία, το Σώμα, την Ψυχή και το Πνεύμα, που το ένα είναι χυμένο μέσα στο άλλο, έτσι και ολόκληρο το Σύμπαν διαιρείται σε τρεις ομόκεντρες σφαίρες: τον φυσικό, τον ανθρώπινο και τον θείο κόσμο.

Προσέξτε όμως αγαπημένα μου παιδιά.

Αυτές οι τρεις ομόκεντρες σφαίρες είναι και πάλι χυμένες η μία μέσα στην άλλη.

– «Ο Αλέξανδρος αναπήδησε.»

– «Δηλαδή εμείς οι άνθρωποι, εγώ, εσείς, όλοι μας, βρισκόμαστε ταυτόχρονα μέσα στο σώμα μας και μέσα στη Φύση; Κι αν κατάλαβα καλά και μέσα στο Σύμπαν;»

Ο Αριστοτέλης πλησίασε αργά τους δύο νέους, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος του.

– «Ναι! Η Τριάδα ή όπως συνήθιζε να λέει ο Πυθαγόρας ο «Νόμος της Τριαδικότητας», είναι ο συστατικός νόμος των πραγμάτων και το αληθινό κλειδί της ζωής.

Η αθάνατη, αόρατη και απόλυτα ενεργητική φύση του ανθρώπινου Πνεύματος η της Διάνοιας, προέρχεται από τον Θεό.

Το πνεύμα είναι αυτοκινούμενο. ενώ το σώμα είναι θνητό, διαιρετό και παθητικό μέρος του πνεύματος.

Η Ψυχή, άμεσα δεμένη με το πνεύμα, έχει ταυτόχρονα σύνδεση με ένα τρίτο, ενδιάμεσο στοιχείο, το κοσμικό ρευστό!»

– «Πώς ακριβώς μπορεί να είναι η ψυχή;» ρώτησε ο Ηφαιστίων

Ο Αριστοτέλης, με ηρεμία και γαλήνη πνεύματος, στράφηκε στον Ηφαιστίωνα.

– «Ο Πυθαγόρας δίδασκε στη Σχολή του ότι η ψυχή μοιάζει με ένα αιθέριο σώμα και από αυτό το υλικό φτιάχνει το πνεύμα του εαυτού του. Δίχως αυτό το αιθέριο σώμα, δεν θα μπορούσε το δικό μας σώμα να ενεργοποιηθεί.

Δεν θα είχε ούτε μάζα, αλλά ούτε και ζωή.»

Ο Αλέξανδρος φάνηκε ότι κατά τον βασάνιζε.

Σε μία στιγμή σηκώθηκε και πλησίασε σκεπτικός το παράθυρο.

– «Τι έχεις στο μυαλό σου και δε μας το λες;» ρώτησε ο Αριστοτέλης.

Ο Αλέξανδρος στράφηκε γεμάτος σκέψεις προς το μέρος του διδασκάλου του.

– «Προσπαθώ να καταλάβω, πώς είναι δυνατόν,εγώ, ο ένας άνθρωπος, να έχω ενότητα με τη φύση, αλλά και με όλο τον υπόλοιπο κόσμο.»

– «Πριν σου απαντήσω, θα σου θέσω και εγώ ένα ερώτημα» απάντησε ο Αριστοτέλης.

«– Αν πράγματι έχεις ενότητα, πως σκέφτεσαι να την χρησιμοποιήσεις;»

Ο Αλέξανδρος πλησίασε τον Αριστοτέλη και στάθηκε με σεβασμό μπροστά του.

Στο πρόσωπο του ήταν ζωγραφισμένη μία αγωνιώδης έκφραση.

– «Ετοιμάζομαι σε λίγα χρόνια να ακολουθήσω τον πατέρα μου.

Με περιμένουν πόλεμοι, εκστρατείες,σκοτωμοί!

Άλλους θα προσπαθώ να σκοτώσω εγώ και άλλοι θα προσπαθούν να σκοτώσουν εμένα.

Ο Αλέξανδρος σταμάτησε για λίγο και τα μάτια του γυάλισαν από ένα θολό κρύσταλλο που στάθηκε μπροστά τους, κάτι σαν δάκρυ.

Ύστερα συνέχισε με ένα παρατεταμένο αργό λόγο.

– «Αν είμαι μέρος στο σύνολο του κόσμου, αυτό θα πη ότι πρέπει όλους να τους αγαπώ και να επιδιώκω, όλοι να με αγαπούν.

Άρα, ο πόλεμος ... » ο Αλέξανδρος σταμάτησε.

Ένας κόμπος του έπνιγε το λαιμό.

Ο Αριστοτέλης τον πλησίασε και του χάιδεψε στοργικά τα μαλλιά.

– Ο πόλεμος, καλό μου παιδί, είναι σύνθετος με την ανθρώπινη ύπαρξη. Σύμπαν αγάπης υπάρχει και αυτό μας το δηλώνει ο ίδιος ο ουρανός.

Ανθρωπότητα αγάπης, δεν υπήρξε ποτέ!

Πρόσεξε όμως.

Το ηθικό ερώτημα δεν είναι αν κάνης πόλεμο, αλλά γιατί τον κάνης. Αν τον κάνης για να αποκτήσης δόξα, πλούτη, λάφυρα και αιχμαλώτους, αυτό είναι ένα τεράστιο ηθικό πρόβλημα.

Αν αντίθετα τον κάνης για την πτώση ενός τυράννου που καταδυναστεύει την ανθρωπότητα και μαχόμενος οραματίζεσαι έναν κόσμο προόδου και ευημερίας σε υπόδουλους λαούς, τότε, όχι μόνον δεν έχεις ηθικό πρόβλημα, αλλά δεσμεύεσαι με ηθική υποχρέωση να πολεμήσης τον τύραννο.

Ο Αριστοτέλης απομακρύνθηκε και πάλι ενώ ο Αλέξανδρος στάθηκε όρθιος, δίπλα στο κάθισμά του και στράφηκε στον δάσκαλό του.

– «Επομένως, η μεγάλη μου υποχρέωση είναι να προσπαθώ να χτυπήσω έναν κακό, που κάνει κακό στους καλούς;».

«Ακριβώς» απάντησε βροντερά ο Αριστοτέλης και συνέχισε σε χαμηλό τόνο.

«Με ρώτησες προηγουμένως πώς μπορεί να διαμορφώνεται η ενότητά σου με τη φύση και το Σύμπαν ολόκληρο. Έτσι δεν είναι;»

Ο Αλέξανδρος έγνεψε ναι, σαλεύοντας το κεφάλι του.

Ο Αριστοτέλης άφησε ένα μικρό διάστημα σιωπής και ύστερα συνέχισε.

– «Έχουμε μιλήσει και στο παρελθόν γι' αυτό το θέμα, όμως θεωρώ ότι είναι ανεξάντλητο. Μέσα στα έργα της φύσεως, κυριαρχεί ο Κανόνας. Όχι η τυφλή τύχη αλλά το νόημα και ο σκοπός. Και ο τελικός σκοπός, που για χάρη του έγινε το κάθε πράγμα, αναφέρεται στο βασίλειο της ομορφιάς.

– «Εμείς οι άνθρωποι», συνέχισε ο διδάσκαλος, «έχουμε ορισμένες ομοιότητες με τα ζώα, αλλά δεν είμαστε ούτε ζώα, ούτε πουλιά, ούτε ψάρια, ούτε δένδρα και λουλούδια της φύσεως.

Εμείς έχουμε όρθια στάση σώματος ελεύθερο βάδισμα, τέλεια κατασκευή χειρών και δακτύλων στα άκρα, για να ελέγχουμε κινητικά τον εαυτό μας και το περιβάλλον, έχουμε ιδιομορφία γλώσσας, έναρθρο λόγο και, πάνω απ' όλα, έχουμε Νου!

Μόνον εμείς οι άνθρωποι μπορούμε να διαχωρίσουμε το καλό από το κακό, το δίκαιο από το άδικο και όλες τις άλλες απόλυτες διαφορές.

Μόνον εμείς γνωρίζουμε και οργανώνουμε οικογένεια και κράτος.

Με λίγα λόγια, είμαστε ζώα πολιτικά.

Έχουμε γνώση της έννοιας του χρόνου, μπορούμε να θυμόμαστε τον εαυτό μας και μπορούμε μέσα από τις δυνατότητες του νου μας να αναζητάμε τις Αρχές και τους Νόμους της Δημιουργίας και τον ίδιο το Θεό.»

– «Όμως με αυτό τον τρόπο, είμαστε διαχωρισμένοι από το σύνολο του κόσμου», διέκοψε ο Ηφαιστίων.

– «Τότε πώς είναι δυνατόν εμείς οι άνθρωποι να είμαστε ενοποιημένοι με τη φύση και το Θεό;» συμπληρώνει ο Αλέξανδρος.

Ο Αριστοτέλης χαμογέλασε, με μεγαλοπρέπεια, πλησίασε την εστία, σκάλισε τα κούτσουρα στη φωτιά, γύρισε και κοίταξε γαλήνια τους δύο νέους και απάντησε με ήρεμη φωνή.

– «Αν δεν είχατε το Νου, θα σκεφτόσαστε τη φύση και τον Θεό;

Ασφαλώς όχι!

Αν δεν είχατε Γνώση της Φύσεως και του Θεού, θα υπήρχε για εσάς φύσης και Θεός αφού δεν τα γνωρίζετε;

Ασφαλώς όχι!

Έχουμε το δικαίωμα να πιστεύουμε ότι, μπορεί να μιλάμε για κάτι που δεν το αντιλαμβανόμαστε;

Ασφαλώς όχι!

Άρα, η φύση ολόκληρη, το Σύμπαν και η έννοια του Θεού, βρίσκονται μόνον μέσα στον νου μας. Συμφωνείτε αγαπημένα μου παιδιά;»

– «Ναι», απάντησαν με μία φωνή ο Αλέξανδρος και ο Ηφαιστίων.

Ο Αριστοτέλης άρχισε να κινείται αργά, νωχελικά, δηλώνοντας την απόλυτη κατοχή του, στο βασιλικό περιβάλλον και συνέχισε.»

– «Ο νους μας, η ευφυΐα μας, η διάνοιά μας να μπορούμε να συλλαμβάνουμε το θείο, να μπορούμε αυτή τη στιγμή να συζητάμε μεταξύ μας, όλα αυτά συνιστούν μία πραγματικότητα. Ας δούμε όμως ποια είναι η δυνατότητα που ευθύνεται για αυτή την πραγματικότητα ... »

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε για λίγο να μιλά, προχώρησε προς το παράθυρο και γύρισε γεμάτος αυτοπεποίθηση στους νεαρούς μαθητές του.

– «Η δυνατότητα είναι ο Αιθήρ! ... είπε αργά

Ο Αλέξανδρος κοίταξε σαστισμένος τον Ηφαιστίωνα και ύστερα τον Αριστοτέλη

– «Ο Αιθήρ;» αναφώνησε. «Δεν καταλαβαίνω δάσκαλε, τι μας λες.»

– «Θα καταλάβετε αν έχετε υπομονή», απάντησε ο Αριστοτέλης και συνέχισε.

– «Ο Αιθήρ το κοσμικό αυτό ρευστό που διαπερνά τα πάντα, αυτή τη στιγμή βρίσκεται μέσα σου και μέσα μου, μέσα σε όλα τα όντα της φύσης, στη στεριά και στη θάλασσα, σε ολόκληρη τη Γη, σε ολόκληρο το Σύμπαν. Όλοι είμαστε ένα με όλα, γιατί είμαστε Αιθήρ.

Έχουμε συζητήσει αρκετές φορές αγαπητέ μου Αλέξανδρε για την ενότητά μας με ολόκληρο το Σύμπαν, θεωρώ όμως ότι είναι εξαιρετικά δύσκολο να συνειδητοποιήσεις ότι είσαι μέρος του Θεού.»

– «Το γνωρίζω, μου το έχεις αναφέρει και άλλες φορές δάσκαλε. Μέσα μου όμως, αισθάνομαι την ανάγκη να μου το επιβεβαιώνης διαρκώς,» απάντησε ο Αλέξανδρος.

Ο Αριστοτέλης τον πλησίασε και τον κοίταξε βαθειά στα μάτια.

– «Γιατί ζητάς διαρκώς αυτή την επιβεβαίωση;» τον ρώτησε.

Εγώ, ο Αριστοτέλης σου επιβεβαιώνω για μια ακόμη φορά, ότι μέσω του Νου σου μετέχεις του Θείου.

Και αν αριστεύσης σαν πολιτικός, η σαν μαχητής στο πεδίο της μάχης, αγωνιζόμενος υπέρ του δικαίου, γνώριζε τώρα και για πάντα, ότι θα μπορής να βγής από τον κύκλο των θνητών ανθρώπων και έτσι να καταστής μέρος του Θεού, ανάμεσα στους ανθρώπους!»

Ο Αλέξανδρος δεν απάντησε.

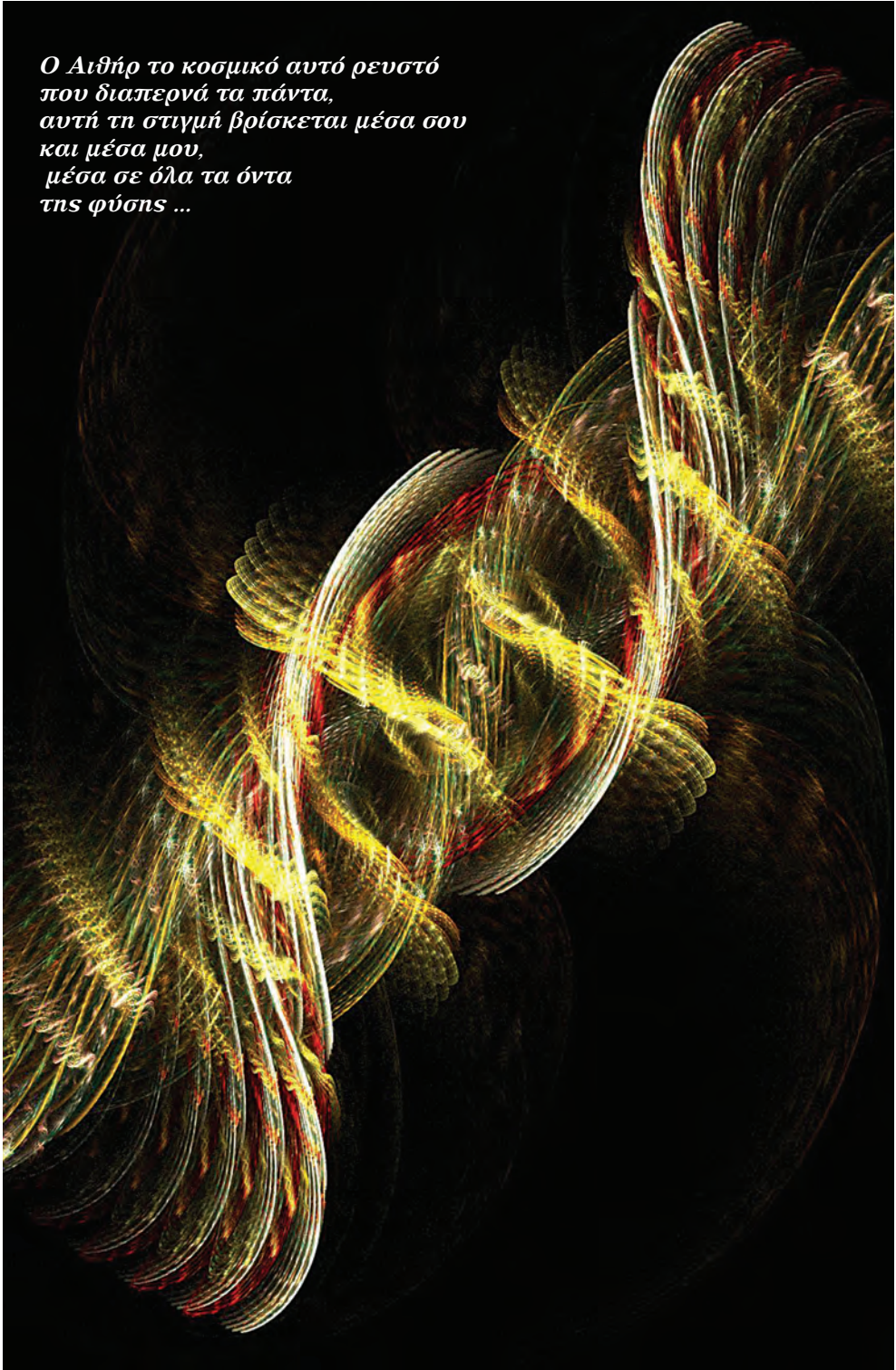
Τα μάτια του έμειναν καρφωμένα μέσα στο βλέμμα του Αριστοτέλη. Τα λόγια του διδασκάλου ξεδιπλώναν μπροστά του τη μοίρα και τα πεπρωμένα του.

Κανείς δε μιλούσε. Μόνον ο ήχος της φωτιάς που τρεμόσβηνε στην εστία και το τιτίβισμα των πουλιών που τρελλόπαιζαν έξω στο χιόνι έσπαγαν την απέραντη σιωπή.

Το κλειδί της αποθέωσης του ανθρώπου που θα άλλαζε τις τύχες του κόσμου είχε ήδη εισέλθει στο άνοιγμα της Πύλης της Γνώσης. Οι θείες ιδιότητες του βασιλέως που θα έκλεινε μέσα του τις δυνάμεις του Θεού, του Ηρακλή και την υποστασιακή ενότητα με τον Άμμονα Δία, είχαν ήδη θεμελιωθεί στον εγκέφαλο του νεαρού Αλέξανδρου.

Πίσω από την κλειστή πόρτα, τον περίμενε η Ιστορία.

*Ο Αιθήρ το κοσμικό αυτό ρευστό
που διαπερνά τα πάντα,
αυτή τη στιγμή βρίσκεται μέσα σου
και μέσα μου,
μέσα σε όλα τα όντα
της φύσης ...*

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ & ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Κοντά στη Μίεζα, δίπλα σε μια κοιλάδα καταπράσινη από βαθύσκια δένδρα, υπήρχε -υπάρχει και σήμερα- ένα βραχώδες συγκρότημα απομονωμένων λίθινων λόφων με εξωτερικές εισόδους από πέτρινες στοές, που δημιουργούσαν το ενδιαφέρον του επισκέπτη της περιοχής.

Το χειμωνιάτικο εκείνο πρωινό, πριν ακόμα βγή ο ήλιος, ο Αριστοτέλης και ο Φίλιππος καθισμένοι σε ένα βράχο, μπροστά στις εντυπωσιακές βραχώδεις σπηλιές συζητούσαν για την πρόοδο του Αλεξάνδρου, περιμένοντας ταυτόχρονα την άφιξή του για το καθημερινό μάθημα ...

Λίγο πιο κάτω στη στροφή του δρόμου, ο Αρρύβας* και ο Δημήτριος* -ανεβασμένοι στα άλογά τους, με δεμένο το τέθριππο τού Φιλίππου στον κορμό ενός δένδρου, εκτελούσαν χρέη σωματοφυλάκων για την προστασία της ζωής του βασιλιά τους.

Ο Αριστοτέλης σπκώνεται σε μια στιγμή όρθιος και κοιτά στο βάθος του ορίζοντα, σαν κάποιον να περιμένη. Σε λίγο ρωτά:

– Θα έρθη μόνος του ο Αλέξανδρος; Η, σήμερα θα έχουμε και συμμετοχή των φίλων του.

* **Ο Αρρύβας ο Μολλοσός**, υπήρξε συγγενής της Ολυμπιάδος και κατήγετο από την Ηπειρο. Υπηρέτησε με πίστη, σαν σωματοφύλακας τον Αλέξανδρο, ακολουθώντας την στρατιά του στις πορείες του. Πέθανε το 332 π.Χ.

* **Ο Δημήτριος** υπήρξε σημαίων Μακεδών και σωματοφύλακας του Μ. Αλεξάνδρου. Ατυχώς και αυτός έλαβε μέρος στη συνωμοσία εναντίον της ζωής του Αλεξάνδρου που έγινε στην Προφθασία, το έτος 331 π.Χ. Συνελήφθη, δικάστηκε και εξετελέσθη.

Ο Φίλιππος γυρνά το κεφάλι του προς την πλευρά του ορίζοντα που αγναντεύει ο Αριστοτέλης.

– Αυτά που θα πίντε σήμερα, καλέ μου Δάσκαλε, είναι για μένα, τα πιο σοβαρά απ' όλα σου τα μαθήματα. Οι “Αρχές του Πολέμου” είναι η ανάσα και η ζωή του πολεμιστή. Εγώ, καλούς πολεμιστές ονειρεύομαι πάντα δίπλα μου.

Ο Φίλιππος πλησιάζει αργά και στέκεται μπροστά στον Αριστοτέλη, όρθιος, μεγαλοπρεπής, με ένα σκληρό μειδίαμα στα τραχύ πρόσωπό του.

– Είναι καλό, Δάσκαλε, τις “Αρχές του Πολέμου” να μην τις ξέρη μόνον ένας, απ' την ομάδα των μεγάλων πολεμιστών. Έδωσα εντολή σ' αυτό το μάθημα να παρευρεθούν τρεις απ' τους καλούς και πιστούς φίλους του γιου μου. Ο Μαρσύας*, ο Νέαρχος* και ο Νικάνωρ*.

– Πρέπει όμως να γνωρίζης βασιλιά μου, ότι, αυτές τις “Αρχές του Πολέμου”, θα τις καταλάβη στην πραγματική ουσία τους, μόνον ο γυιός σου.

Ο Φίλιππος αιφνιδιάζεται, αλλά δεν το δείχνει. Μετά από μικρή σιωπή ρωτά.

– Κι αν, τις άκουγα κι εγώ;

– Θα τις άκουγες, αλλά δεν θα τις καταλάβαινες ...

** Ο Μαρσύας ο Κριτοφύμου, κατήγετο από αρχοντική και πλούσια οικογένεια της Πέλλας. Στην ίδια σχεδόν ηλικία με τον Αλέξανδρο, γεννήθηκε το 355 π.Χ, υπήρξε αγνός παιδικός του φίλος παίζοντας μαζί του στη θουμάσια περιοχή της Μίεζας.*

** Ο Νέαρχος του Ανδροτίμου, ήταν Κριτικός στην καταγωγή, αλλά μετοίκησε στην Αμφίπολη, υπήρξε από τους πλέον στενούς και αγαπημένους φίλους του Αλέξανδρου. Σε όλες τις παιδικές του περιπέτειες τον ακολούθησε πιστά, μέχρι τον θάνατό του. Ο Νέαρχος ως ναύαρχος πραγματοποίησε την περίπλου του Ινδικού Ωκεανού. Μετά το θάνατο του φίλου του Αλέξανδρου, συντάχθηκε στις δυνάμεις του Αντιγόνου και σε συνέχεια με τον γιό του Δημήτριο τον Πολιορκητή. Για ύστατη φορά εμφανίζεται να ναυπηγή στην Φοινίκη το έτος 315 π.Χ, στόλο για παραγγελία των Αντιγονιδών. Το έτος 314 π.Χ χάνονται τα ίχνη του. Υπάρχουν ειδικές ότι το έτος 301 π.Χ φονεύθηκε στην , εν Ιφώ , μάχη. Το “αμφί τω περίπλω”, πολύ σημαντικό σύγγραμμα, αποτελεί προσωπικό του έργο, χαρακτηριζόμενο ως, το πρώτο στην Ιστορία, ναυτικό ημερολόγιο το οποίο χρησιμοποιήθηκε, ως βασική του πηγή ο Αρριανός, όταν συνέγραψε το έργο του “Αλεξάνδρου Ανάβασης” και της “Ινδικής” από την οποία διεσώθησαν αποσπάσματα.*

** Ο Νικάνωρ του Παρμενίωνος, εταίρος, φίλος του Αλεξάνδρου απ' τα παιδικά τους χρόνια, όταν μαζί έπαιζαν στους κάμπους της Μίεζα. Ήταν ο δεύτερος γυιός του Παρμενίωνος και επιφανής αξιωματικός του Αλεξάνδρου. Πάντοτε υπηρετούσε ως διοικητής των υπασπιστών, πολέμησε γενναία σε όλες τις Αλεξανδρινές εκστρατείες και το 330 π.Χ πέθανε στην Παθύκνη.*

– Δηλαδή, μου λείπει το μυαλό;

Ο Αριστοτέλης τον κοιτά ολόισια στο πρόσωπο.

– Εσύ, μεγάλωσες με τις δικές σου αρχές και έδωσες τις δικές σου μάχες! Εγώ, προσπαθώ στο πρόσωπο του Αλεξάνδρου να δημιουργήσω έναν άλλο μαχητή, έναν άλλο πολεμιστή και πάνω απ όλα έναν άλλο βασιλιά.

– Δηλαδή, εγώ, για σένα δεν είμαι ένας καλός βασιλιάς;

Ο Αριστοτέλης τον κοιτά αποφασιστικά και ψυχρά.

– Με πληρώνεις για να σου λέω - σαν κόλακας, πόσο καλός βασιλιάς είσαι; Ή, επειδή θέλεις να κάνω τον Αλέξανδρο καλλίτερο βασιλιά από εσένα κι απ' όλους τους άλλους στα γύρω βασίλεια.

Άλλωστε, μην ξεχνάς. Βρίσκομαι εδώ για να με ακούνε οι άλλοι, κι όχι εγώ να ακούω τους άλλους.

Παρεξηγημένος, με συγκρατημένη όμως σκέψη, ο Φίλιππος στρέφει την πλάτη του στον Αριστοτέλη, που συνεχίζει ψύχραιμα να του μιλάει, παρά την βασιλική αναίδεια που διακρίνει τον συνομιλητή του.

– Ο γιος σου, στο επαναλαμβάνω, δεν είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Σε θαυμάζει γιατί είσαι γενναίος, στο βάθος σ' αγαπά, παρά την οργή του για τη συμπεριφορά σου στη μάννα του ... όμως ...

Ο Φίλιππος γυρνά και τον κοιτά με απορία.

– Όμως; ρωτά.

– Όμως, μεταξύ σας, το μόνο που στην πραγματικότητα σας συνδέει, είναι το αίμα. Δηλαδή, απλά, είσαι πατέρας του.

– Και, ποια προσόντα κληρονόμησε από 'μένα;

– Το μυαλό του, στα θέματα της κληρονομιάς, ταξιδεύει μόνον στους θεούς! ... Και, κάνει άριστα να επιδιώκει την απόκτηση των προσόντων τους, και να τους πιστεύει σαν προπάτορές του. Γι' αυτόν ο Αχιλλέας, ο Ηρακλής, ο Διόνυσος, ... είναι πρότυπά του. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;

Ο Φίλιππος κοιτά τον Αριστοτέλη ακίνητος και αμίλητος.

– Αυτό σημαίνει, ότι ακολουθώντας ο Αλέξανδρος αυτά τα πρότυπα, θα θελήσει, προκειμένου να τους μοιάσει, να κατακτήσει τα αδύνατα.

Ξεπέρασε ήδη, σ' αυτή τη μικρή ηλικία τον μέσο μαχητή. Σκέφτεται σαν, πάνω από όλους τους ανθρώπους, σαν Ηγίπτωρ του κόσμου!

Ο Αριστοτέλης δίνει συμβουλευτικό τόνο στη φωνή του και συνεχίζει.

– Ποτέ μην ξεχνάς, βασιλιά μου, ότι η αξία μας αποδεικνύεται στα πρότυπά μας. Όσο πιο ψηλά στοχεύουμε, τόσο πιο ψηλά φτάνουμε.

Η ανατολή έχει αρχίσει να ροδίζει.

Σε λίγη ώρα θα βγή ο ήλιος.

– Έρχεται! ... αναφώνησε ξαφνικά ο Φίλιππος βλέποντας στο βάθος του δρόμου τις άμαξες του παλατιού. Στέκεται για μια στιγμή σκεπτικός, ύστερα γυρνά και πλησιάζει τον Αριστοτέλη.

– Δεν πήγε χαμένο το πρωινό μου. Έμαθα σημαντικά πράγματα από 'σένα Δάσκαλε. Πάνω απ' όλα, να με συμπαθάς, όσα ελαττώματα κι αν έχω ... και μη ξεχνάς ... είσαι ο μόνος άνθρωπος στο περιβάλλον μου που δεν του φέρνω αντιρρήσεις.

Σηκώνει το χέρι ψηλά και σε λίγο ο Αρρύβας και ο Δημήτριος φέρνουν συνοδεία το τέθριππο μπροστά του.

Ο Φίλιππος πλησιάζει και, πριν ανέβη, γυρνά αργά και κοιτά τον Αριστοτέλη. Σηκώνει το χέρι του, τον χαιρετά με ένα ελαφρύ χαμόγελο και ανεβαίνει στην άμαξα που φεύγει καλπάζοντας, με την συνοδεία των σωματοφυλάκων του.

Στο λόφο με τις λίθινες σπηλιές, η βασιλική άμαξα με δύο κάτασπρα άλογα έφτασε πρώτη με αναβάτες τον Αλέξανδρο και τον Ηφαιστίωνα, ενώ πίσω οι άλλες δύο άμαξες του παλατιού μετέφεραν τον Νέαρχο, τον Νικάνωρα και τον Μαρσύα.

Ο Αλέξανδρος πλησίασε με σεβασμό τον Αριστοτέλη, τον χαιρέτισε χαμογελαστός, ακολούθησε σε συνέχεια ο Ηφαιστίων και οι τρεις καινούργιοι μαθητές, φίλοι παλιοί του Αλέξανδρου.

Ο Αλέξανδρος προχώρησε και στάθηκε στο άνοιγμα ενός σπηλαιίου και στράφηκε στον Αριστοτέλη.

– Εδώ, Δάσκαλε, παίζαμε με τον Ηφαιστίωνα και τους άλλους φίλους απ' τα παιδικά μας χρόνια.

Αυτή τη τρύπα την ονομάσαμε πόρτα του Πλούτωνα. Η στοά, στο βάθος κατεβαίνει και μοιάζει με μεγάλο πηγάδι, χωρίς τέλος ... γι' αυτό την είπαμε πόρτα του Πλούτωνα ... Πιστεύεις ότι το βάθος της ...

– Πιστεύω ότι, αυτό το μεγάλο πηγάδι, κάπου τελειώνει ... σε χώμα, η σε πέτρα η και σε νερό, απάντησε χαμογελαστός ο Αριστοτέλης και συμπλήρωσε βλέποντας την αμχανία του Αλέξανδρου.

Σε κάθε περίπτωση, στο τέλος του πηγαδιού δεν θα συναντήσουμε ούτε τον Πλούτωνα, ούτε την Περσεφόνη.

Κανείς δεν μίλησε.

Η φαντασία των μαθητών του μεγάλου φιλοσόφου, απ' τα παιδικά τους, άδοξα χρόνια, τους είχε δημιουργήσει μια άλλη εικόνα για το τέλος του πηγαδιού.

Αυτή την εικόνα την είχαν καλλιεργήσει με τον δικό τους τρόπο μέχρι σήμερα, χωρίς να επιδιώκουν την επαλήθευσή της. Τούς άρεσε, απλά να την πιστεύουν.

– Καταλαβαίνω ότι κάπου σας απογοήτευσα, είπε ο Αριστοτέλης. Πρέπει όμως να καταλάβετε ότι, χρήσιμο δεν είναι αυτό που χαϊδεύει τ' αυτιά μας και εξάπτει τη φαντασία μας ...

Χρήσιμο είναι αυτό που σχετίζεται, περισσότερο απ' όλα τ' άλλα, με την πραγματικότητα και την αλήθεια.

Προσέξτε καλά μου παιδιά.

Η πραγματικότητα για να συλληφθή, χρειάζεται Γνώση και Σοφία.

Την ώρα εκείνη απ' το βάθος του ορίζοντα ανέτειλε ο ήλιος.

Οι ακτίνες του έλουσαν τις μορφές του Αριστοτέλη και των μαθητών που όρθιοι συζητούσαν στο άνοιγμα της σπηλιάς, ενώ οι σκιές τους απλώθηκαν προς το βάθος του φωτισμένου μέρους του σπηλαιού.

Ο Αριστοτέλης μισόκλεισε τα μάτια, ατένισε τον ήλιο στην ανατολή, έστρεψε τα μάτια του στο εσωτερικό της σπηλιάς, το βλέμμα του έμεινε απλανές, ενώ ένα δάκρυ φάνηκε να λαμπυρίζει στην άκρη των ματιών του.

Οι μαθητές, ακίνητοι και βουβοί περίμεναν τον Δάσκαλο να μιλήσει.

– Γυρίστε όλοι με την πλάτη στον ήλιο και παρατηρήστε με προσοχή τις σκιές σας που απλώνονται στο βάθος της σπηλιάς!

Οι μαθητές έστρεψαν όλοι την πλάτη στον ήλιο και όρθιοι και αμίλητοι παρατηρούσαν τις σκιές τους, στο βάθος της σπηλιάς.

– Ασφαλώς, όλοι διαπιστώνετε ότι η σκιά σας φαίνεται πιο μεγάλη απ' το πραγματικό ύψος σας.

Συμφωνείτε;

– Ναι, φώναξαν οι μαθητές με μια φωνή.

– Προσέξτε όμως! ... Όσο πίσω σας ο ήλιος θα ανεβαίνει, τόσο μπροστά σας, η σκιά σας θα μικραίνει. Συμφωνείτε;

– Ναι, φώναξαν με ενθουσιασμό και πάλι οι μαθητές.

– Κάποια στιγμή, όταν ο ήλιος σηκωθεί ψηλά, η σκιά σας θα γίνει μικρότερη απ' το μέγεθος του σώματός σας ...

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε για λίγο να μιλά, κοίταξε έναν έναν τους μαθητές του και συνέχισε:

– Αφού σε όλα αυτά συμφωνείτε, τότε, η σκιά που ανήκει στο σώμα του κάθε ενός, από όλους μας, είναι μια εικόνα που αλλάζει σύμφωνα με την κίνηση του ήλιου και όχι σύμφωνα με την κίνηση του σώματός μας.

Άρα, είναι μια εικόνα μη πραγματική, ή κάθε σκιά. Η μοναδική πραγματικότητα είναι το φως του ηλίου που την δημιουργεί.

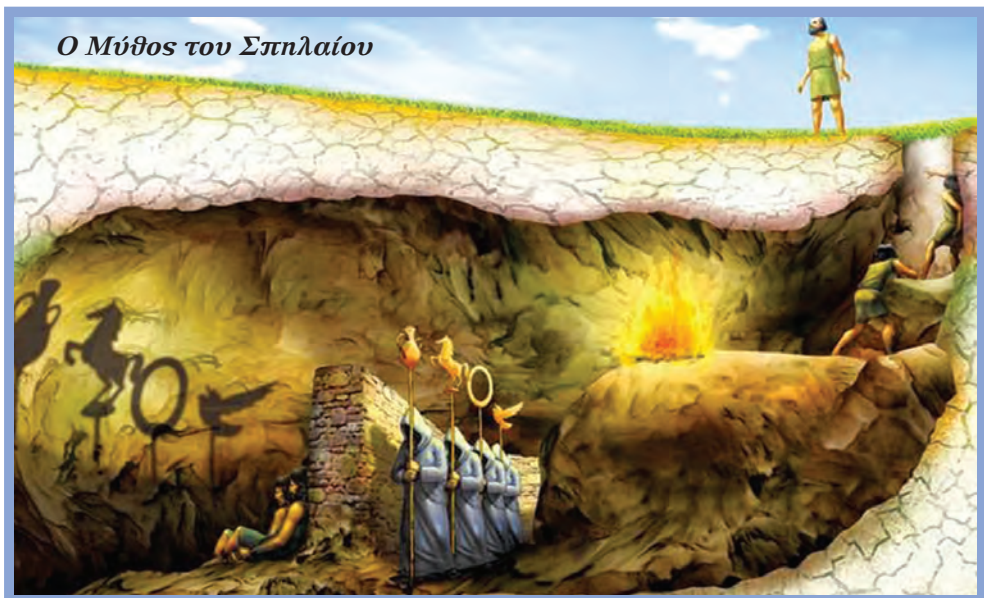
– Σπουδαία σκέψις, αναφώνησε ο Αλέξανδρος, χωρίς να κινηθεί.

– Μείνετε όλοι ακίνητοι, παρατηρήτε προσεκτικά τις σκιές σας και ακούστε με προσοχή ένα “μύθο”, ένα κορυφαίο φιλοσοφικό δημιούργημα του μεγάλου μέντορά μου, του Πλάτωνα, που έχει σχέση με τις σκιές που βλέπετε μπροστά σας.

Στη θύμηση του Πλάτωνα ο Αριστοτέλης ένοιωσε τα μάτια του να βουρκώνουν. Συγκράτησε τη συγκίνησή του και συνέχισε αργά, με βαθιά φωνή.

– Όσπου ο ήλιος να βγή μια σπιθαμή ψηλότερα απ το βουνό της ανατολής του, θα σας έχω ολοκληρώσει το “Μύθο του Σπηλαίου” του αγαπημένου μου Δασκάλου.

Και τούτη τη στιγμή που όλοι βλέπετε την διαφοροποίηση της σκιάς σας, θα ζήσετε ολοζώντανα την αξία του “μύθου”.

ΠΛΑΤΩΝ ΔΙ' ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ. Ο Μύθος του Σπηλαίου

Ο Αριστοτέλης ήρθε και στάθηκε στο μέσον των μαθητών του. Αμίλητος, κοίταζε έντονα τη σκιά τη δική του και των μαθητών του, ενώ άρχισε να βυθίζεται μέσα στο άπειρο των οραμάτων του.

– Αισθανόμουν σίγουρος ότι ο Πλάτων, μετέτρεπε σε όντα τους ήρωες των οραμάτων του και βίωνε τις δικές του στιγμές με αυτά τα όντα.

– Θυμήθηκα την ιερή στιγμή ενός πρωινού που συνάντησα τον μεγάλο μου Δάσκαλο, τον Πλάτωνα, μέσα στο νεκροταφείο του Κεραμεικού, στην όχθη του ποταμού Ιριδανού, να κρατά σημειώσεις.

– Καλημέρα, Δάσκαλε, του είπα και τον πλησίασα.

Σήκωσε αργά το κεφάλι του, με κοίταξε με ένα απλανές βλέμμα, έσκυψε πάλι, συνέχισε να γράφει και, ξαφνικά θυμήθηκε ότι κάποιος βρισκόταν μπροστά του.

– Με συγχωρείς αγαπητέ μου Αριστοτέλη. Δεν ήμουν εδώ όταν με χαιρέτισες, βρισκόμουν αλλού ... και συζητούσα με τον Σωκράτη, μου είπε καλόκαρδα.

– Είμαι σίγουρος καλέ μου Δάσκαλε ότι ούτε με είδες, ούτε με άκουσες, του είπα.

– Αυτό που εννοείς για μένα, ιδιαίτερα τούτη τη στιγμή, με τιμά, μου απάντησε.

– Αισθάνομαι τυχερός που, ίσως μπορέσω να μάθω πρώτος, τι καινούργιο γράφεις. Είμαι σίγουρος ότι, αν μου απαντήσεις, θα γίνω σοφότερος.

– Μύθος του Σπηλαίου λέγεται το καινούργιο έργο, μου είπε σκεφτικός ο μεγάλος μύστης του Σωκρατικού λόγου.

Προσπαθώ να τον ολοκληρώσω με ένα νομοτελειακό ηθικό δίδαγμα ώστε, όποιος καταλάβει τον Μύθο και προεκτείνει για τον εαυτό του τα διδάγματά του, να γίνη καλλίτερος άνθρωπος.

Ο Αριστοτέλης σταματά για λίγο, ρίχνει μια ματιά στους όρθιους μαθητές που κοιτούν ακίνητοι παρά το τσουχτερό κρύο τη σκιά τους και συνεχίζει με σοβαρό τόνο φωνής:

– Σε ένα σπήλαιο, κάτω από την γη, που η είσοδος του φωτίζεται απ’ τον ήλιο, ζουν από μικρά παιδιά κάποιοι άνθρωποι, δεμένοι με αλυσίδες στα πόδια τους και τον τράχηλό τους.

Πίσω απ’ τους αλυσοδεμένους ανθρώπους, σε κάποια απόσταση, λάμπει μια φωτιά αναμμένη, ενώ ενδιάμεσα υπάρχει ένας μικρός δρόμος με ένα χαμηλό πέτασμα σε όλο το μήκος του.

Πίσω από το πέτασμα περπατούν κάποιοι άνθρωποι που μεταφέρουν με την πλάτη τους διάφορα αντικείμενα και ομοιώματα ανθρώπων και ζώων.

Η φωτιά που φωτίζει τους ανθρώπους αυτούς στέλνει τη σκιά τους στο βάθος του σπηλαίου, όπως ακριβώς τώρα, εσείς, βλέπετε τη δική σας σκιά που στέλνει το φως του ήλιου που πέφτει επάνω σας.

Οι αλυσοδεμένοι αιχμάλωτοι του σπηλαίου, ακίνητοι και πεπλανημένοι, χωρίς ο ένας να μπορεί να δή τον άλλο, πιστεύουν ότι οι σκιές που βλέπουν είναι τα πραγματικά αντικείμενα και οι αντίλαλοι από τις ομιλίες όσων κινούνται πίσω από το πέτασμα, νομίζουν ότι είναι η φωνή των σκιών.

Όλοι οι έγκλειστοι του σπηλαίου, θεωρούν ότι ο κόσμος των σκιών που βλέπουν μπροστά τους είναι και μοναδικός και πραγματικός.

Τα δεσμά τους, δεν τους επιτρέπουν ούτε να γυρίσουν πίσω ή πλάι το κεφάλι τους, ούτε οποιασδήποτε άλλης μορφής κίνηση προς γνώσιν να μπορούν να κάνουν.

Με λίγα λόγια υπάρχει περιορισμός δράσης σε όλες τις ανθρώπινες αισθήσεις.

Κανένας από τους αιχμαλώτους του σπηλαίου δεν διαφέρει από τους άλλους. Κανείς δηλαδή δεν είναι μοναδικός. Αφού οι σκιές τους είναι ίδιες, θεωρούν ότι και όλοι είναι ίδιοι.

Όμως, κάποια στιγμή, ένας από όλους τους αιχμαλώτους, κατορθώνει να ελευθερωθή, να προχωρήσει προς το στόμιο της σπηλιάς, να ξεπεράσει το πέτασμα και τους ανθρώπους που περπατούν πίσω του και μετά από δύσκολη και σκληρή πορεία να φθάσει στο φως!

Συμπόσιο Πλάτωνος

*... Αισθανόμενοι σίγουρος
ότι ο Πλάτων,
μετέτρεπε σε όντα
τους ήρωες
των οραμάτων του
και βίωσε
τις δικές του στιγμές
με αυτά τα όντα...*

Στο φως της Γνώσης, στο φως της Αλήθειας!

Μέσα στη λάμψη του φωτός, ο δεσμώτης διακρίνει το Ον, την Ουσία του Παντός, την Αιώνια Αλήθεια.

Όμως, δεν μπορεί να ξεκαθαρίσει ακόμα την Αλήθεια του νέου αυτού κόσμου και εκφράζει την απορία του, σε κάποιον που στέκεται δίπλα του και τον καθοδηγεί, μέσω ενός απροσδιορίστου διαλόγου.

Μόλις όμως συνειδητοποιεί ο πρώην δεσμώτης την άγνοια του Πραγματικού, οδεύει αμέσως ο νους του προς την σύγκριση των ομοιωμάτων του σπηλαίου με την ουσία των πραγμάτων του φωτός για να ανακαλύψει, τελικά, τι είναι η Αυθεντικότητα, τι είναι το Αληθές!

Εδώ, απαιτείται, αγαπητά μου παιδιά να εντείνετε την προσοχή σας για να κατανοήσετε στο βάθος του το ηθικό νόημα του Πλάτωνα.

Εμείς οι άνθρωποι, στην κοινωνία που γεννιόμαστε και που ζούμε, δεν θέλουμε να διακινδυνεύσουμε την ασφάλεια της ψευδαίσθησης του κόσμου των αισθήσεων για μιάν Αλήθεια που δεν εγγυάται με απτά στοιχεία μιιά καλλίτερη ζωή.

Η άρνησή μας να απομακρυνθούμε από τον κόσμο του σπηλαίου που αφορά στον κόσμο των αισθητών πραγμάτων, αποτελεί αναμφίβολα οδυνη, κόστος ψυχικό, και ο μέσος άνθρωπος αυτό θέλει να το αποφύγει.

Ο μεγάλος μου Δάσκαλος, ο Πλάτων, επιδιώκει με το μύθο του να επαναφέρει το ευγενέστερο μέρος της ψυχής προς την θέα του αρίστου ανάμεσα στα πράγματα του κόσμου, που είναι το Φως του Όντος, το Απόλυτο, το Αληθές! ...

Για να το πετύχουμε αυτό, χρειάζεται να είμαστε κάτοχοι της Πλατωνικής Παιδείας που είναι η Διαλεκτική, η Τέχνη του Λόγου και της αποκάλυψης των νοημάτων του.

Μόνον αυτό ελευθερώνει το άτομο από τα δεσμά του σπηλαίου της αυταπάτης και της ψευδαίσθησης. Αυτός ο νέος κόσμος του φωτός, είναι ο κόσμος των Φιλοσόφων!

Στο σημείο αυτό ολοκλήρωσα τον Μύθο του Σπηλαίου, σας έδειξα το δρόμο της αληθινής Σοφίας όπως τον συνέταξε ο Πλάτων και σας προτρέπω να αφιερώσετε ολόκληρη τη δυναμική του νού σας στην αναζήτηση του Όντος μέσω της Διαλεκτικής.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε, γύρισε και κοίταξε τον ήλιο, ύστερα τις σκιές των μαθητών και σε μια στιγμή κινήθηκε προς το βάθος της σπηλιάς, σταμάτησε και γύρισε αργά προς τους μαθητές του.

– Τώρα, μπορείτε να κινηθήτε, να τρίψετε τα χέρια σας και το σώμα σας, να ζεσταθήτε απ' το κρύο που με τόση αφοσίωση του αντισταθήκατε.

Και, βέβαια, μην ξεχνάτε πως η σκιά σας, μίκρυνε, μίκρυνε με Γεωμετρικό τρόπο, κι από λεπτό σε λεπτό, όσο η πορεία του ήλιου προς τον ουρανό το επέτρεπε.

Με λίγα λόγια το Φώς σας αποκάλυψε την ψευδαίσθηση της σκιάς, μέσα στην απόλυτα Γεωμετρική πορεία του.

Ο Αλέξανδρος πλησίασε τον Αριστοτέλη, στάθηκε με σεβασμό μπροστά του και τον κοίταξε βαθειά μέσα στα μάτια.

– Απόρησα Δάσκαλε στην αρχή, για ποιο λόγο μας κράτησες ακίνητους μέσα σ' αυτή την παγωνιά, να παρατηρούμε την σκιά μας.

– Και ποιο συμπέρασμα έβγαλες αγαπητέ μου Αλέξανδρε;

– Αυτή η ταλαιπωρία, αφορούσε στην αρχική μύησή μας στις αξίες του Μύθου.

Μόνον αν αποφασίσουμε να αντισταθούμε στην παγωνιά, να αγωνισθούμε, να δουλέψουμε σκληρά, να προβληματισθούμε και να αναζητήσουμε το Όν μέσα απ' όλες τις ταλαιπωρίες, θα μπορέσουμε να γνωρίσουμε το Φώς!

Το συνέλαβα σωστά;

Ο Αριστοτέλης αισθάνθηκε να τον πνίγει ένας εσωτερικός λυγμός.

Χωρίς να μιλά, κοίταξε βαθειά μέσα στα μάτια το νεαρό μαθητή του. Είχε πεισθεί πως ο Αλέξανδρος είχε τη θεία έμπνευση και την ικανότητα να κατευθύνει μόνος του τα πεπρωμένα του.

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τι μαθητές του Αριστοτέλη, ακίνητοι,σιωπηλοί, παρακολουθούσαν με σεβασμό κάθε κίνηση του διδασκάλου τους. Ο Αριστοτέλης έμεινε για λίγο αμίλητος. Ο Αλέξανδρος έσπασε τη σιωπή.

– Ο μύθος του Σπηλαιού, επηρέασε πολύ τη σκέψη μου Δάσκαλε. Από χθες το μυαλό μου τρέχει διαρκώς στα διδάγματα του μύθου.

– Αυτός είναι προορισμός του μύθου κι αυτό ήθελε να επιτύχη ο Μεγάλος Πλάτων. Να μπορή ο άνθρωπος να σκέπτεται και με την πίσω πλευρά του εγκεφάλου του.

Ακολούθησε μια μικρή σιωπή. Ένα ξαφνικό ποδοβολητό από άγρια άλογα ακούστηκε που πέρασαν τρέχοντας την κατηφόρα του λόφου και χάθηκαν μέσα στα δένδρα του δάσους.

Ο Αριστοτέλης έκανε νόημα να καθίσουν οι νεαροί μαθητές στους βράχους της σπηλιάς, κοντά στο άνοιγμά της.

– Όπως και τις άλλες μέρες, έτσι και σήμερα, κάνει αρκετό κρύο. Βρισκόμαστε στο τέλος του χειμώνα.

Όμως μιλώντας για πόλεμο, είναι καλό να δεχθούμε το κρύο σαν μία απόλυτα φυσική κατάσταση, να πείσουμε τον εαυτό μας ότι δεν κρυώνει το σώμα μας και να απασχολήσουμε τις σκέψεις μας με τά θέματα που θα συζητήσουμε.

Συμφωνείτε;

Οι μαθητές, με μια φωνή, έδειξαν την συγκατάβασή τους.

Ο Αριστοτέλης σήκωσε το χέρι του και έδειξε τον Αλέξανδρο,

– Αυτός, είναι ο Αλέξανδρος ο γυιός της Ολυμπιάδας και του Φιλίππου, ο μελλοντικός Βασιλιάς της Μακεδονίας.

Ο Λεωνίδας, ο καλός γυμναστής και παιδαγωγός του, γύμνασε το σώμα του κάτω από σκληρές συνθήκες, προσπαθώντας να το κάνει άπρωτο σε κάθε δοκιμασία.

Αύξησε το κουράγιο του και την αντοχή του.

Ο Αλέξανδρος σήμερα δεν εξαντλείται ούτε από τις κακουχίες, ούτε από τις συνεχείς πορείες μέρα νύχτα, με ζέστη ή κρύο.

Βαδίζει τόσο γρήγορα, ώστε σε ελάχιστο χρόνο καλύπτει μεγάλες αποστάσεις, χωρίς μανία καταδιώξεως, η κυνηγητού.

Η τροφή του είναι λιτή, όπως αρμόζει σε ένα πραγματικό Μακεδόνα στρατιώτη.

Έχει πάθος με το άλογό του και επικοινωνεί με το ζώο του με άριστο τρόπο. Τα όπλα του τα χειρίζεται σαν πολεμιστής έμπειρος.

Γνωρίζει τέλεια και το ξίφος αλλά και το ξυστό, ώστε να μη βρεθή εύκολα αντίπαλος να τον πολεμήση.

Ο Αλέξανδρος είναι επιδέξιος μονομάχος, Μπορεί μόνος του να πολεμά γι' αυτά που ο ίδιος πιστεύει, να τα μετατρέπη από πίστη σε ιδανικά, και να αγωνίζεται για την επικράτησή τους.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε, γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε μέσα στα μάτια του τον Αλέξανδρο που καθόταν στα δεξιά του, σεμνός και σιωπηλός και ύστερα κοίταξε τούς άλλους μαθητές, στα αριστερά του.

Συμφωνείτε όλοι για τα προσόντα του μελλοντικού βασιλιά της Μακεδονίας;

Οι μαθητές συμφώνησαν δια βοής. Ύστερα ψυχία.

Ο Αριστοτέλης προχώρησε λίγο προς το βάθος της σπηλιάς και γύρισε ξαφνικά προς τους μαθητές του.

– Όλα αυτά τα προσόντα του Αλέξανδρου, βεβαίως δεν τα καλλιέργησα εγώ! Αυτή τη μοναδική εκπαίδευση την έκαναν οι παιδαγωγοί του, κυρίως ο Λεωνίδας.

Όμως, ενώ είναι έτοιμος ο αυριανός πολεμιστής, δεν είναι έτοιμες οι συνθήκες του πολέμου που τυχόν, θα προκύψουν γι' αυτόν. Πρέπει λοιπόν, εγώ, να του εμφυτεύσω μέσα στον εγκέφαλό του, όλα αυτά τα οποία πρέπει να γνωρίξη για οποιασδήποτε μορφής πόλεμο τύχει μπροστά του, στην πορεία της καριέρας του, σαν μαχητής στρατιώτης και σαν βασιλιάς.

Σήμερα λοιπόν θα μιλήσουμε για τις Αρχές του Πολέμου, ενός άγνωστου εχθρού, που θέλει να μας πολεμήση, για άγνωστες αιτίες. Βασική αρχή, είναι αυτή που ορίζει το αίτιο και αιτιατό ενός πολέμου.

Ένα ξαφνικό ποδοβολητό
από άγρια άλογα ακούστηκε
που πέρασαν τρέχοντας
την κατηφόρα του λόφου
και χάθηκαν
μέσα στα δένδρα του δάσους.

Γιατί βγαίνουμε στο πεδίο της μάχης;

Για να υπερασπίσουμε τα εδάφη που μας ανήκουν;

Η, για να κατακτήσουμε εδάφη που δεν μας ανήκουν;

– Κι αν αυτά που δεν μας ανήκουν, είναι εδάφη που κατέκτησαν βάρβαροι και δεν τους ανήκουν; ρώτησε ξαφνικά ο Αλέξανδρος.

– Στην περίπτωση αυτή, το αίτιον είναι ο βάρβαρος που κατέκτησε ένα έδαφος που δεν του ανήκει και, το αιτιατόν είναι ότι, η χώρα και οι πολίτες που κατέκτησε ο βάρβαρος υποφέρουν.

– Σ' αυτήν την περίπτωση τι πρέπει να κάνουμε; ρώτησε και πάλι ο Αλέξανδρος.

– Το καθήκον μας επιβάλλει να αναδείξουμε τη Δικαιοσύνη, αν βεβαίως έχουμε τη δυνατότητα, με τους απαραίτητους στρατιώτες και τον κατάλληλο οπλισμό να το κάνουμε.

Ο ισχυρός και δίκαιος κριτής, πρέπει να μάχεται υπέρ εκείνου που αδικήθηκε.

Άρα, στη σημερινή μας συζήτηση, τις “Αρχές του Πολέμου” θα πρέπει από την αρχή να συμφωνήσουμε ότι θέλουμε να γίνουμε ισχυροί μαχητές, καλοί πολεμιστές, και τιμητές του Βασιλείου μας, με την έννοια ότι, πάνω απ' όλα, λειτουργεί στα βάθη του εγκεφάλου μας, η Δικαιοσύνη, πέρα από κάθε υλικό η προσωπικό η πολιτικό συμφέρον.

Γιατί, η Δικαιοσύνη και το Συμφέρον, δεν πρέπει ποτέ να ταυτίζονται. Συμφωνούμε όλοι, στην έννοια της Δικαιοσύνης;

Μια ομόφωνη βοή των μαθητών επικύρωσε τους λόγους του φιλοσόφου.

Ο Αριστοτέλης πρόσεξε τον Αλέξανδρο που ήταν, χαμένος λες, μέσα στους ρεμβασμούς και τις ονειροπολήσεις του και ήρεμα τον ρώτησε:

– Τι σκέφτεσαι, γιέ του Φιλίππου; Τι μορφής πολέμους πλάθει η φαντασία σου; Ποιούς άρα γε, θέλεις να τιμωρήσεις

– Μπορώ Δάσκαλε να το πω, όπως το σκέφτομαι;

– Ένας βασιλιάς, λέει ξεκάθαρα αυτό που σκέφτεται. Πριν όμως το πης, έλεγξε η συνείδησή σου τον τρόπο αυτής της σκέψης σου;

– Ναι, γι' αυτό φαινόμουν έτσι αφηρημένος.

– Σε ακούμε λοιπόν.

Ο Αλέξανδρος σιώπησε, κοίταξε στο βάθος του τοπίου τον ήλιο που κρύφτηκε πίσω από τα σύννεφα, κι ύστερα μίλησε αποφασιστικά.

– Γεννήθηκα Δάσκαλέ μου σ' ένα κόσμο που με πνίγουν οι κραυγές ανθρώπων απελπισμένων.

Δεν αναφέρομαι μόνον στα προβλήματα του δικού μας βασιλείου.

Κυρίως, με πνίγουν οι απελπισμένες φωνές αυτών που γεννιώνται σκλάβοι κάτω από την Περσική τυραννία.

Ο Αλέξανδρος σταμάτησε. Ένας κόμπος του στάθηκε στο λαιμό. Τα μάτια του έμοιαζαν απλανή.

Τη σιωπή έσπασε η ζεστή φωνή του Αριστοτέλη.

– Χαίρομαι νεαρέ μου μαθητή, που σε τόσο νεαρή ηλικία, ολοκλήρωσες μέσα σου την αγωνία σε ένα τόσο μεγάλο πρόβλημα, αναζητώντας τη λύση του.

Η Περσική αυτοκρατορία που μετέτρεψε την ανθρωπότητα σε πεδίο σκλάβων, κατατρεγμένων και δυστυχισμένων ανθρώπων, πράγματι, αποτελεί σήμερα το κορυφαίο ανοσιούργημα στη Γη ολόκληρη.

Αυτό το πρόβλημα είναι γνωστό, όπως, γνωστό είναι το “πόσο μεγάλο φαίνεται”.

Ο Αριστοτέλης σιώπησε. Από μακριά, στο βάθος του ορίζοντα ακούστηκαν οι πρώτες βροντές μιας μέρας που προμήνυε βροχή.

Οι μαθητές αμίλητοι, σκεφτικοί, κοιτούσαν τον μεγάλο, σοφό στα χείλη, προσπαθώντας να μην χάσουν ούτε μια λέξη από το στόμα του.

– Κι όμως, αυτό το πρόβλημα που φαίνεται τόσο μεγάλο ώστε να το νομίζουμε αξεπέραστο και άλυτο, είναι πολύ μικρότερο απ’ όσο φαίνεται, και, βεβαίως λύνεται!

Ναι, λύνεται! ...

Αρκεί, να μπορέ να το μικρύνει η ορθή σκέψη μας! ...

Ο Αλέξανδρος αναπήδησε. Ο Ηφαιστίων σήκωσε τις παλάμες για να χειροκροτήσει.

Ο Αριστοτέλης τον σταμάτησε με μια ελαφρά κίνηση.

– Εδώ, δεν βρισκόμαστε για να βραβεύσουμε τα λόγια μου. Εδώ, βρισκόμαστε για να σκεφθούμε αυτά, που μέχρι σήμερα δεν σκεφθήκαμε.

Οι “Αρχές του Πολέμου” για τις οποίες αμέσως θα αναφερθώ, κυρίως αναφέρονται σε αυτούς, η σ’ αυτόν, που όταν τις ακούει, θα βλέπν μπροστά του την Περσική βαρβαρότητα σαν τον “Απόλυτο Εχθρό”.

Προσπαθήστε να ταυτίσετε τα λόγια μου με την αναζήτηση της λύσης, να καταλυθή η αυτοκρατορία των βαρβάρων.

Την ώρα που εγώ θα σας μιλώ, εσείς να προσπαθήτε να μετατρέψετε με τη φαντασία σας τα λόγια μου σε πράξεις, όπως ο καθένας θα τις βλέπν με τον δικό του τρόπο σκέψης.

Ο Αριστοτέλης έκανε μερικά βήματα προς το βάθος της σπηλιάς, ξαναγύρισε και κάθισε σ' ένα βράχο, δίπλα στον Αλέξανδρο!

Η ζεστή φωνή του έσπασε τη σιωπή των νεαρών μαθητών του.

– Μιλήσαμε για την Αρχή του Αίτιου και του Αιτιατού.

Αίτιον:

Κάνουμε πόλεμο εναντίον της αδικίας, της βαρβαρότητας, της κλοπής και της εκμετάλλευσης των αδυνάτων.

Αιτιατόν:

Επιδιώκουμε με τη νίκη μας να αποδώσουμε Δικαιοσύνη, ελεύθερη ζωή, επιστροφή των κλοπιμαίων σε αυτούς που τους ανήκουν, νέους τρόπους ζωής και εργασίας στους πρώην κατακτημένους, παλινόρθωση

γκρεμισμένων πόλεων, παλινόρθωση ναών και ιερών στα οποία πιστεύουν οι κάτοικοί τους, προτάσεις για σχολεία, μάθησης Ελληνικής Παιδείας σε πόλεις και χωριά, εκλογικά δικαιώματα σύμφωνα με τη νέα νομοθεσία του κράτους σε ντόπιους πολίτες, νέες προτάσεις, πολεοδομικές, κτηριακές οργανωτικές, πολιτιστικές ...

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε. Σηκώθηκε, προχώρησε προς το άνοιγμα της σπηλιάς και κοίταξε τον ουρανό.

Στο πρόσωπό του στάλαξαν οι πρώτες σταγόνες της βροχής.

Ο σοφός μίλησε χωρίς να σκουπίση τις σταγόνες στο πρόσωπό του.

– Ο ουρανός, δείχνει και πάλι την αγάπη του στη Γη.

Έρχεται μπόλικο νερό.

Προχωρεί αργά και κάθεται στον ίδιο βράχο, δίπλα στον Αλέξανδρο.

Αλέξανδρος και Πόρος.
Η Μάχη του Υδάσπη.
Πίνακας του Charles le Brun.

– Έρχομαι στην δεύτερη βασική “Αρχή του Πολέμου” που είναι “η Αρχή της Αυτογνωσίας” και της “Γνώσης των ιδίων δυνάμεων”.

Για να οδηγηθούμε σ’ ένα πόλεμο, πρέπει να γνωρίζουμε πολύ καλά πόσο δυνατοί είμαστε ψυχικά, σωματικά, εμείς οι ίδιοι, τι στρατό έχουμε, πόσο πιστοί σε μας είναι οι στρατηγοί και οι στρατιώτες μας, πόσο καλά εκπαιδευμένοι είναι όλοι οι μαχητές στις ισχυρές δοκιμασίες του πολέμου, τι άλογα και τι εξοπλισμούς διαθέτουμε, πώς είμαστε οργανωμένοι για μια, τυχόν, ήττα μας με πρόγραμμα την επανεκκίνηση και πόσο οργανωμένοι είμαστε για μια νίκη μας.

Και, προσέξτε ιδιαίτερα τούτο:

Η νίκη πρέπει να αποτελή τον απόλυτο σκοπό, ενώ η ήττα, την επανεκκίνηση.

Αν, παρ’ ελπίδα σε μια μάχη, δεν είμαστε οι κερδισμένοι, συγκροτούμεθα και πάλι σε νέο σώμα εφόδου, καταστρώνουμε νέο σχέδιο εξόντωσης του εχθρού και ξαναμπαινούμε στη μάχη, μέχρι τελικής πτώσεως του βαρβάρου.

Σε κάθε περίπτωση, ποτέ δεν γυρίζουμε την πλάτη, δηλώνοντας την ήττα μας στον εχθρό.

Αλλοίμονο αν τη δεχθούμε.

– Κι αν ο εχθρός δεν νικηθεί ούτε με την επανεκκίνηση;

Τι κάνουμε σ’ αυτήν την περίπτωση Δάσκαλε; ρώτησε ο Αλέξανδρος.

– Κάνουμε δεύτερη και τρίτη επανεκκίνηση με νέες στρατηγικές κινήσεις.

Όμως, αν όλα απ’ την αρχή έχουν γίνει οργανωμένα και σωστά, με πρόβλεψη για κάθε κίνηση του εχθρού, με διορατικότητα για τον τρόπο που σκέπτεται και ενεργεί ο αντίπαλος μας, τότε ...

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε, έσκυψε το κεφάλι του στο υγρό, βραχώδες έδαφος το ανασήκωσε και συνέχισε:

– Τότε, υπόσχομαι, ότι η νίκη θα επιτυγχάνεται με τη πρώτη μας μάχη, χωρίς ανάγκη επανεκκίνησης.

Εσύ τι λές γι’ αυτό Αλέξανδρε;

– Προσπαθώ, σεβαστέ μου Δάσκαλε να μην υπερβάλλω.

Πιστεύω όμως πολύ βαθειά ότι, το μυαλό μου πρέπει να είναι διαρκώς στη καλή αρχική οργάνωση και λιγότερο να με απασχολεί η επανεκκίνηση.

– Δηλαδή πιστεύεις ότι, η καλή οργάνωση, σε όλα μα σε όλα, είναι και η ...

– Η απόλυτη νίκη, συμπλήρωσε ο Αλέξανδρος την πρόταση του Αριστοτέλη.

– Εδώ, οφείλω να σε συγχαρώ και να ομολογήσω ότι σκέφτεσαι πραγματι σαν Μαχητής, σαν Στρατηγός αλλά και σαν Βασιλιάς.

– Κι άν ο στρατός του εχθρού είναι ατελείωτος; ρώτησε ο Μαρσύας.

– Δεν υπάρχουν ατελείωτοι στρατοί στις μάχες η στους πολέμους, απάντησε με ηρεμία ο Αριστοτέλης.

Ακολούθησε μια μικρή παύση. Μόνον οι ήχοι απ' τις πρώτες σταγόνες τις βροχής, έσπαγαν τη σιωπή που επικρατούσε γύρω.

Ο Αριστοτέλης μετά από σκέψη μίλησε:

– Επειδή η ώρα πέρασε, και θα πρέπει να επιστρέψουμε στο παλάτι, ετοιμασθήτε....

Αύριο πρωϊ, όπως και σήμερα, θα συνεχίσουμε τη συζήτησή μας.

Οι μαθητές, σκώθηκαν με σεβασμό και ακολούθησαν τον Αλέξανδρο που προηγήθηκε, βγαίνοντας απ' τη σπηλιά.

Το επόμενο χειμωνιάτικο πρωινό, την ίδια ώρα της αυγής ο Αριστοτέλης και οι μαθητές του βρέθηκαν στην σπηλιά.

Το κρύο ήταν τσουχτερό.Τυλιγμένος με το χοντρό πανωφόρι του, ο Αριστοτέλης στάθηκε σκεφτικός στη μέση της εισόδου της σπηλιάς.

Το γαλήνιο βλέμμα του επιθεώρησε ένα-ένα τα πρόσωπα και τις αντιδράσεις των μαθητών του.

Απέναντί του και δεξιά του, ο Αλέξανδρος, παρακολουθεί με προσοχή τις ήρεμες κινήσεις του Διδασκάλου του.

Ο Δημοφών * ο τραπεζοκόμος σέρβιρε ζεστό τσάι στον Αριστοτέλη και τους μαθητές. Όρθιος, στο βάθος του σπηλαιίου ο Δράκων ο Ιπποκράτους* λαμπρός γιατρός της αυλής του Φιλίππου, παρακολουθούσε αμίλητος ό,τι συνέβαινε μέσα στο σπήλαιο πίνοντας το ζεστό τσάι του.

* **Ο Δημοφών** ανήκε τούς προσωπικούς “θεραπευτές” του Μ. Αλεξάνδρου, με την ιδιότητα του αυλικού και εργαζόταν ως, “τραπεζοκόμος” και “τραπεζοποιός”. Όταν ο Αλέξανδρος αρρώστησε στη Βαβυλώνα, το 323 π.Χ., ο πιστός Δημοφών προσευχόταν ολόκληρη τη νύχτα επί σειράν ημερών, στο Ναό της Σαράπιδος με άλλους φίλους του Αλέξανδρου, υπέρ της ιασεώς του.

* **Ο Δράκων του Ιπποκράτους** γεννήθηκε, μεγάλωσε και σπούδασε στην Κώ. Επέλεξε ως ιατρός στη στρατιά του Μ. Αλεξάνδρου, τον οποίον πιστώσ υπηρετούσε.

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Πρέπει σήμερα ιδιαίτερα να προσέξουμε, τις “Αρχές της Ψυχολογίας του εχθρού” και πως αντιμετωπίζεται ένας πολυάριθμος στρατός, όταν είναι εναντίον μας!

Ο Αλέξανδρος έτριψε τα χέρια του με ικανοποίηση δηλώνοντας:

– Ενδιαφέρον και απαραίτητο, όχι απλώς να το γνωρίζουμε, αλλά να το συνειδητοποιούμε σε βάθος.

Ο Αριστοτέλης έκλεισε σε μία στιγμή τα μάτια του, τα ξανάνοιξε και συνέχισε.

Όπως σας δήλωσα, δεν υπάρχουν ατελείωτοι στρατοί.

Υπάρχουν μεγάλοι σε αριθμό στρατοί, με πιο μεγάλο, τον Περσικό. Τόσο μεγάλοι, ώστε αυτό να είναι το πιο βασικό πρόβλημα του ίδιου του εχθρού.

Δεν θα αναφερθώ σε θέματα που τα αναλύουν οι έμπειροι στρατηγοί Μακεδόνες και αφορούν τρόπους και μεθόδους επίθεσης σ’ ένα μεγάλο στρατό.

Θέλω μόνον να σας αναλύσω τις “Αρχές της Ψυχολογίας του εχθρού” όπως την βλέπει με το δικό της μάτι η Ελληνική Φιλοσοφία.

Ξαφνικά μια έντονη αστραπή φώτισε το ημίφως της σπηλιάς, ακολούθησε ο εκκωφαντικός κρότος ενός κοντινού κεραυνού και ξέσπασε βροχή δυνατή.

Ένας ψυχρός άνεμος έκανε ακόμα πιο παγερή τη σπηλιά με τον Δάσκαλο και τους μαθητές. Ατάραχος ο Αριστοτέλης συνέχισε:

– Κατ’ αρχήν, συζητούμε για ένα στρατό ατάκτων που στηρίζει την επικράτειά του στον αριθμό των στρατιωτών και όχι στην πολεμική ανδρεία και αρετή τους.

Ο Περσικός στρατός, είναι στρατός βαρβάρων.

Μια φυλετική πλημμύρα από στρατιώτες έμμισθους και στρατιώτες σκλάβους, με βαρύ οπλισμό και δυσκίνητους, από θρησκείες και φυλές διαφόρων εθνοτήτων, από ανθρώπους γεννημένους σε ερήμους που τους κατευθύνουν και τους οργανώνουν στρατηγοί Πέρσες χωρίς μόρφωση και παιδεία.

Αυτές οι απόψεις σας αφορούν, και πρέπει να μπουν κάτω από το μάτι μιας αυστηρής κριτικής.

Ο στρατός των βαρβάρων εμμίσθων, μη εμμίσθων και σκλάβων ακολούθων, δεν έχει για ιδανικό του τιποτ’ άλλο παρά, οι μεν έμμισθοι να γυρίσουν στις πατρίδες τους, οι δε άμισθοι και οι σκλάβοι να ελευθερωθούν οι ίδιοι, οι συγγενείς τους και τα κράτη τους.

Το ιδανικό της νίκης για ένα καλλίτερο αύριο απουσιάζει από το σύνολο σχεδόν αυτής της ατελειώτης φάλαγγας που σέρνουν οι ματαιόδοξοι Πέρσες δυνάστες στις πολιτείες του κόσμου για τη δόξα, το πλούτο και την ακολασία της πόρνης Βαβυλώνας.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε, σηκώθηκε από την πέτρα του, πλησίασε στο μεγάλο άνοιγμα της σπηλιάς θαυμάζοντας την βροχή και ξαφνικά αναφώνησε:

– Καλώς τον καινούργιο μας επισκέπτη! ...

Απ’ την άκρη της σπηλιάς φάνηκε μια μικρή αλεπού, που χωρίς να δείχνει τρόπο, κοίταζε κατάματα τον σοφό Διδάσκαλο που έκανε νόημα στους μαθητές να μην κινηθούν και τρομάξουν το μικρό ζώο, που βρήκε καταφύγιο απ’ τη δυνατή βροχή.

Ο Αριστοτέλης γύρισε την πλάτη στην βροχή, μπήκε πιο μέσα στην σπηλιά για να μην βρέχεται και όρθιος συνέχισε την ομιλία του.

– Ο δίκαιος στρατός, ενός σοφού βασιλιά που σκέφτεται την απελευθέρωση των σκλαβωμένων λαών και την απονομή της δικαιοσύνης σε όσους σήμερα λεηλατούν την ανθρωπότητα, πρέπει να λάβη έξυπνα και πρωτότυπα μέτρα.

Αντί να σέρνει σκλάβους στις εκστρατείες, εναντίον των βαρβάρων, να έχει την συμμετοχή, κοντά στους έμπειρους μαχητές, επιστημόνων και σοφών, ανθρώπους των τεχνών, γλύπτες, ζωγράφους, μουσικούς, αρχιτέκτονες, πολεοδόμους, καλλιτέχνες ...

*Τιμωρία
στο έγκλημα! ...
Δικαιοσύνη
στον καλό
και ανυπεράσπιστο
πολίτη.*

Να ακολουθούν στις εκστρατείες Έλληνες μετανάστες, τους οποίους να εγκαθιστούν σε πόλεις που θα κατακτά, για να τις κάνουν ωραιότερες η, αν καταστράφηκαν να τις ξανακτίσουν.

Να οργανώνουν στις νέες πόλεις κέντρα Ελληνικού Πολιτισμού, χρησιμοποιώντας το κλασσικό Ελληνικό σύστημα.

Να οργανώνουν στις κατακτημένες πόλεις φιλικούς αγώνες σε Ελληνικά πρότυπα και θρησκευτικές τελετές.

Να χτίζουν Ελληνικά σχολεία και να μορφώνουν τους λαούς και κυρίως τα παιδιά τους.

Ακολουθώντας τις “Αρχές ψυχολογίας του εχθρού” και φροντίζοντας, όσα σας είπα, μετά από κάθε κατάκτηση να γίνονται πράξη, έχουμε ήδη επιτύχει σ' ένα μεγάλο βαθμό μια λαμπρή νίκη.

Να εξουδετερώσουμε το μίσος και το πολεμικό μένος του στρατού των Περσών εναντίον του στρατού των Μακεδόνων, αφού θα γνωρίζουν όλοι, ότι οι Έλληνες δεν πολεμούν ούτε για τα λάφυρα, ούτε για το αίμα, ούτε για τη Δόξα, αλλά μόνο για το Δίκαιο των λαών και τον Πολιτισμό που ανήκει σε όλους και πρέπει να τον αποκτήσουν!

Συμπέρασμα λοιπόν! Να αλλάξουμε την ψυχολογία του στρατού του εχθρού και να τους μετατρέψουμε το μίσος σε προσμονή φιλίας!

– Καταπληκτικό! αναφώνησε ο Αλέξανδρος.

– Ναι, καταπληκτικό, αλλά δύσκολο, συμπλήρωσε σκεπτικός ο Ηφαίστειων.

Ο Αριστοτέλης, πριν προλάβει να απαντήσει δέχθηκε και τρίτη αποψη.

– Πως όμως θα επιτύχουμε τις αρχικές νίκες που θα μας δώσουν την ευκαιρία να εφαρμόσουμε αυτό το θαυμάσιο πολιτιστικό πρόγραμμα στις πόλεις που θα κατακτήσουμε; ρώτησε ο Νέαρχος.

– Θα επιλέξουμε στρατηγικά, να κατακτήσουμε πόλεις που έχουν άμεση ανάγκη εφαρμογής ενός τέτοιου προγράμματος.

Και, ασφαλώς, η οργάνωση και η βασική δουλειά των Μακεδόνων στρατηγών θα πρέπει να μην αφήνει περιθώρια αποτυχίας, απάντησε ο Αριστοτέλης.

– Και τι θα γίνει με τους Σατράπες, τους Στρατηγούς και τους Πέρσες Βασιλιάδες που θα μας πολεμήσουν με περισσότερο μίσος, αν εφαρμόσουμε αυτό το πρόγραμμα; ρώτησε προβληματισμένος ο Νικάνωρ.

– Εδώ, δεν θα τηρηθεί η Δικαιοσύνη του Μέσου όρου, αλλά η Δικαιοσύνη Προστασίας και Εφαρμογής του Νόμου.

Όσοι συμφωνούν με τους όρους που θα θέσουν οι Μακεδόνες, θα γίνουν φίλοι και οπαδοί. Όσοι δεν συμφωνούν, θα εκτελεσθούν, απάντησε ψυχρά ο Αριστοτέλης.

– Πάλι αίμα; ρώτησε ο Ηφαιστίων.

– Ναι, πάλι αίμα!

Υπάρχουν κάποιοι άγραφοι νόμοι που θεσπίζουν ότι, το αίμα του σκληρού και βάρβαρου κατακτητή, ξεπλένει τις πληγές απ' τις αλυσίδες των σκλαβωμένων λαών.

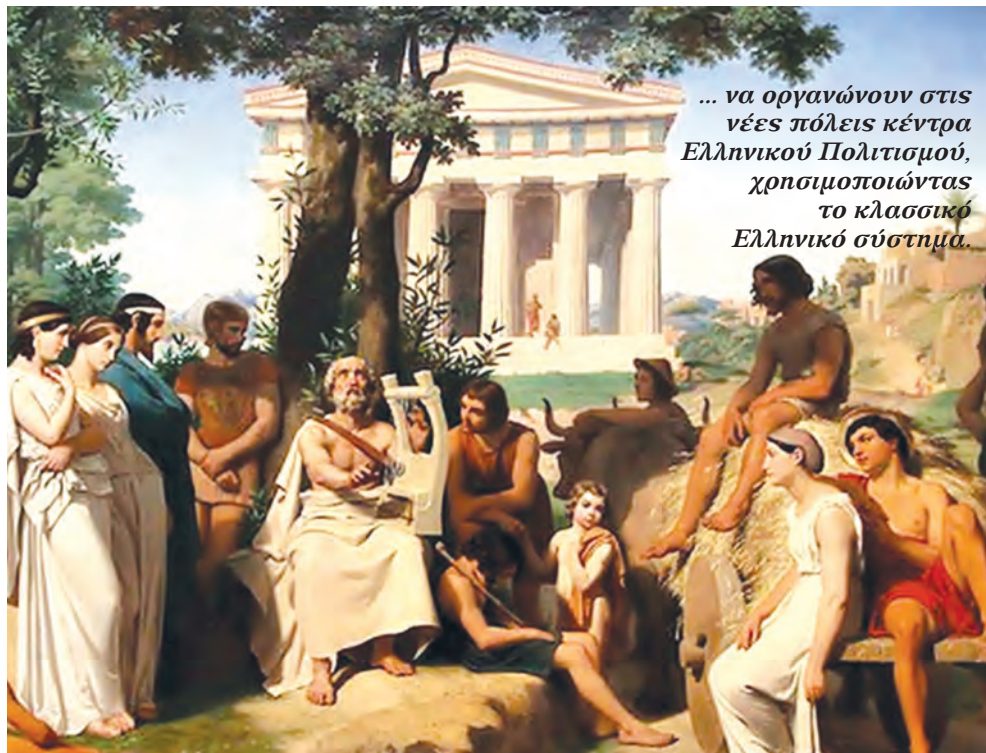
Το λιγότερο αίμα των αδικών, είναι χρησιμότερο απ' το πολύ αίμα των δικαίων, συμπλήρωσε ο Αριστοτέλης και πρόσθεσε:

Είναι ανώφελο να συζητάμε για ένα πόλεμο, δίχως αίμα και δίχως θύματα. Οι “Αρχές της Ψυχολογίας του Εχθρού” είναι απαραβίαστες:

Τιμωρία στο έγκλημα! ... Δικαιοσύνη στον καλό και ανυπεράσπιστο πολίτη.

Όμως, σκεφτικό και πάλι σε βλέπω Αλέξανδρε ... συμφωνείς η διαφωνείς με τις απόψεις μου;

– Συμφωνώ από ψυχής σέ όλα όσα μας ανέφερες, σεβαστέ μου Δάσκαλε.

... να οργανώνουν στις νέες πόλεις κέντρα Ελληνικού Πολιτισμού, χρησιμοποιώντας το κλασικό Ελληνικό σύστημα.

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ “ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ” ΚΑΙ ΤΗΣ “ΤΑΚΤΙΚΗΣ”

Ο Αλέξανδρος έμεινε για μια στιγμή σκεφτικός. Ξάφνου το βλέμμα του άστραψε, κοίταξε τον Αριστοτέλη μέσα στα μάτια και ρώτησε: Επιθυμώ να ρωτήσω αν, η Στρατηγική και η Τακτική σε κάθε μάχη, είναι πάντα η ίδια; Η μήπως, οι ελιγμοί δεν πρέπει πάντα να εφαρμόζονται με τον ίδιο τρόπο, αλλά να προσαρμόζονται στην πολεμική κατάσταση και τις συνθήκες που επικρατούν σε κάθε ξεχωριστή στιγμή.

Ο Αριστοτέλης έμοιασε να ξαφνιάζεται από την ευφυή άποψη του έφηβου Αλέξανδρου.

– Πολύ σωστά έθεσες το ερώτημα και η απάντηση είναι: ναι, στους ελιγμούς που πρέπει να γίνονται κάτω από τις πολεμικές συνθήκες μιας συγκεκριμένης και κρίσιμης στιγμής.

Για να γίνω σαφέστερος, η Στρατηγική και η Τακτική εφαρμογής των “Αρχών του Πολέμου” απαιτούν εγρήγορση της σκέψης στις δύσκολες στιγμές της μάχης, διαρκή επαγρύπνηση και κατανόηση των βασικών κινήσεων του εχθρού, για να αντιληφθούμε τις δικές του στρατηγικές εφαρμογές, να προσαρμόσουμε τις δικές μας πολεμικές Αρχές στην υφιστάμενη σύγκρουση με τον εχθρό και, απαραίτητως, να αυξάνουμε την δική μας κινητικότητα στις γραμμές του εχθρού, για την κάλυψη της αριθμητικής διαφοράς των στρατιωτών μας με τις δυνάμεις του εχθρού.

Κατανοπτά όσα είπα;

Όλοι απάντησαν συγκαταβατικά δια βοής. Ο Αριστοτέλης έριξε μια ματιά στην μικρή αλεπουδίτσα που έδειχνε ότι αγνοούσε τους ανθρώπους και την απασχολούσε μόνον η βροχή που λίγο, λίγο άρχισε να ελατώνεται.

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Η ατμόσφαιρα μέσα στη σπηλιά, παρά το έντονο κρύο, είχε μια εξώκοσμη ομορφιά. Οι γκρίζοι βράχοι στο εσωτερικό του σπηλαιίου αναβόσβηναν από τις λάμπες των αστραπών και το μούγκρισμα των μακρυνών κεραυνών συνόδευε σαν πολεμική μουσική τους λόγους του Αριστοτέλη.

Οι έφηβοι μαθητές και ο Αλέξανδρος, σιωπηλοί και γοπτευμένοι, παρακολουθούσαν κάθε λέξη και κάθε κίνηση του δασκάλου τους με ιδιαίτερη προσοχή.

– Ας μιλήσουμε τώρα για την Αρχή της Ασφάλειας, είπε σε μια στιγμή ο Δάσκαλος.

Εκ προοιμίου, τονίζω το πόσο απαραίτητο είναι να μπορούμε να ελέγχουμε στις σταθμεύσεις μας, στις πορείες μας και στις μάχες μας, τα μέτρα Ασφαλείας που έχουμε λάβει για ‘μας και ολόκληρο το στράτευμα.

Η Ασφάλεια απαιτεί σχολαστικότητα και πλήρη έλεγχο σε όλους τους κανόνες που την ορίζουν.

Όταν ο εχθρός απέχει αρκετά από εμάς, να φροντίζουμε να συγκροτούμε συμμαχίες, να συλλέγουμε κάθε μορφής πληροφορίες και, πλησιάζοντας στις γραμμές του εχθρού, να οργανώνουμε εσωτερικά και εξωτερικά του δικού μας σώματος στρατού, κάθε κανόνα ασφάλειας.

Όταν έχουμε στάθμευση και βρισκόμαστε κοντά στον εχθρό πρέπει να συγκροτούμε προφυλακές, να αποστέλλουμε περιπόλους προς τα σύνορα του εχθρικού πεδίου και να στήνουμε ενέδρες.

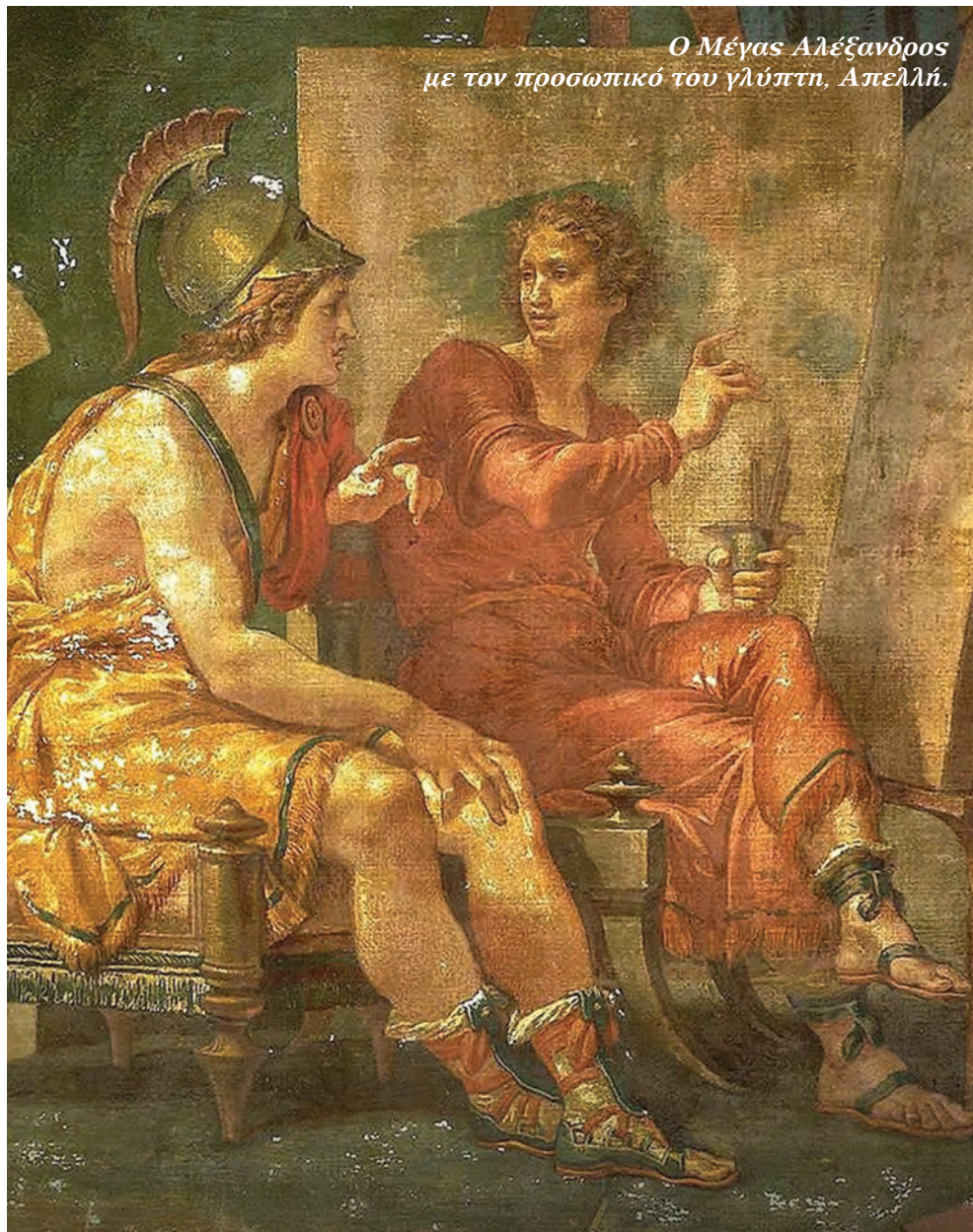
Σε κάθε τέτοια κίνηση, πρέπει να έχουμε συγκροτημένα και έτοιμα αποσπάσματα ασφαλείας σε εμπροσθοφυλακές, πλαγιοφυλακές και οπισθοφυλακές.

Προσοχή αγαπητά μου παιδιά.

Η ασφάλεια, με την προβλεπτική της οργάνωση, δεν αποτελεί απλή στρατιωτική ανάγκη.

Είναι εθνική υποχρέωση και απαίτηση απέναντι στον εαυτό μας, την Πολιτεία και τους Πολίτες.

Όπου δεν υπάρχει Ασφάλεια, απουσιάζει η τελική νίκη.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΥ

Ο Αριστοτέλης ορθός, μεγαλοπρεπής και ευθυτενής, έριξε μια ματιά στην μικρή αλεπουδίτσα που τινάζοταν απ' τις σταγόνες της βροχής κι ετοιμαζόταν να φύγει, ύστερα, στράφηκε στους μαθητές του και συνέχισε την ομιλία του με τη ζεστή φωνή του:

Θα αναφερθώ τώρα, στα πλαίσια των “Αρχών του Πολέμου”, στην μέθοδο “Αρχής του Αιφνιδιασμού”.

Μια αιφνίδια επίθεση ασφαλίζει μια, εκ προοιμίου νίκη στον εχθρό. Αυτό πρέπει να το εμπεδώσετε στη σκέψη σας καλά, πολύ καλά.

Ο Αριστοτέλης έκανε μια κίνηση για να διαπιστώσει ότι η μικρή αλεπού ήταν στη θέση της. Όμως, στο σταμάτημα της βροχής, το συμπαιθητικό ζώο βρήκε την ευκαιρία να απομακρυνθεί απ' τη σπηλιά και να κατέβη στον κάμπο.

– Έφυγε το ζώο! ... δήλωσε με χιούμορ ο Αριστοτέλης και συμπλήρωσε: Όμως, άφησε πίσω του μια όμορφη ανάμνηση.

Ότι, μαζί με τον Αλέξανδρο και τους άλλους μαθητές μου, τίμησε με την παρουσία της το σημερινό μάθημα και μια μικρή αλεπού.

Ακολούθησαν αυθόρμητα γέλια των μαθητών.

Ύστερα ησυχία.

Ο Αριστοτέλης άλλαξε ύφος, έγινε σκεπτικός, σοβαρός και έσπασε ξάφνου τη σιωπή.

– Υπάρχει ο “στρατηγικός” και ο “τακτικός” Αιφνιδιασμός. Στην πολεμική τέχνη που ανέπτυξαν οι Έλληνες, ο Αιφνιδιασμός κατέχει εξέχουσα θέση.

Το πρώτο που έχω να επισημάνω είναι ότι, ο Αιφνιδιασμός θέλει ώριμη σκέψη όταν τον προετοιμάζουμε και αστραπιαία σκέψη την ώρα της πολεμικής δράσης.

Σημειώστε στο μυαλό σας τρεις βασικές Αρχές του Αιφνιδιασμού:

Πρώτη Αρχή: “Εισβολή, από απρόβλεπτη κατεύθυνση και σε απρόβλεπτο χρόνο, κατά του εχθρού.

Δεύτερη Αρχή: “Επίθεσις, με απρόβλεπτες δυνάμεις”.

Τρίτη Αρχή: “Επίθεσις, με απρόβλεπτα όπλα και μέσα καταστροφής”.

Αυτές τις βασικές Αρχές, πρέπει να τις συνοδεύει η “Προετοιμασία”.

Ο Αιφνιδιασμός, απαιτεί ψυχική και σωματική εγρήγορση, και ταυτόχρονα ομαδική κινητοποίηση την οποία ο εχθρός δεν είχε την ικανότητα να προβλέψει, ώστε να προλάβει να αντιδράσει τη στιγμή της εκδήλωσής της.

Ο Αιφνιδιασμός γεννά τον πανικό, ο πανικός γεννά τη απώλεια ψυχραιμίας, το άγχος και την αγωνία του θανάτου, για κάθε εχθρό.

Τις “Αρχές του Αιφνιδιασμού” πρέπει με μέθοδο και οργάνωση να τις διδάσκει από τους στρατηγούς ο στρατός και με απόλυτη τάξη να επιβάλλεται η κατανόηση από όλους στη λειτουργία, αυτού του μηχανισμού, ώστε όλα τα στοιχεία του “μηχανήματος” να είναι συντονισμένα για την άριστη λειτουργία του.

Ο Αλέξανδρος σήκωσε το χέρι του και ο Αριστοτέλης του έδωσε το λόγο.

– Η διάδοση ψευδών ειδήσεων στο μέτωπο του εχθρού και η παραπλάνησή του, αποτελούν καλά στοιχεία Δάσκαλε;

Ο Αριστοτέλης, για μια ακόμη φορά, έδειξε να ξαφνιάζεται από την γρήγορη σκέψη και ευστροφία του νεαρού μαθητού του.

– Ναι, Αλέξανδρε! Και χαίρομαι γιατί με τις ερωτήσεις σου προεκτείνεις την ανάπτυξη του κάθε ξεχωριστού θέματος.

Ο καινούργιος Μακεδονικός στρατός, πρέπει να οργανώσει και μεθοδεύσει τρόπους διάδοσης ψευδών ειδήσεων με τους, άριστα εκπαιδευμένους ανθρώπους που θα βρίσκουν την λύση να διοχετεύουν τις ειδήσεις αυτές στο εχθρικό στρατόπεδο.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε, ήπια απ' την κούπα του λίγο νερό, στάθηκε σκεφτικός για λίγο και συνέχισε:

Για μια ακόμη φορά θα το επαναλάβω. Οι “Αρχές του Πολέμου” δεν είναι τίποτ' άλλο παρά “Αρχές Σκέψης”. Όταν εκπαιδεύσουμε καλά το μυαλό μας και σκεπτόμαστε σωστά, τότε αρχίζει η λειτουργία της Φιλοσοφίας του Πολέμου αλλά και της Ειρήνης ...

Μην ξεχνάτε ότι,εγώ σας διδάσκω σαν φίλος της Σοφίας. Δεν είμαι ούτε στρατηγός αλλά ούτε και φιλοπόλεμος.

Ο Αριστοτέλης στράφηκε προς την πλευρά του κάμπου. Από μακριά φάνηκαν να τρέχουν στο μονοπάτι τρία τέθριππα.

– Έρχονται να μας παραλάβουν οι σωματοφύλακες. Η ώρα πέρασε.Αύριο το πρωί θα μιλήσουμε για τους “Κώδικες της Ειρήνης” που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος στις “Αρχές του Πολέμου”.

Επειδή, τίποτα στον κόσμο δεν είναι απόλυτο, εκτός από τον ήλιο και το φεγγάρι που ανατέλλουν και δύουν σε προγραμματισμένες θέσεις στον ορίζοντα, να ξέρετε ότι “δεν υπάρχει ούτε απόλυτος Πόλεμος, ούτε απόλυτη Ειρήνη.

Αυτές οι δύο έννοιες, ταυτίζονται στις διαδραστικές διαδικασίες τους, στον τρόπο λειτουργίας της ελεύθερης βούλησης του ανθρώπου.

Σε λίγο οι κλαγγές από τις ρόδες των τεθρίππων που έφθαναν στις σπηλιές, έδωσαν το σύνθημα της εξόδου των μαθητών από το σπήλαιο. Ο ήλιος βγήκε μέσα απ' τα σύννεφα και έλουσε το θεϊκό τοπίο της Μίεζα.

Ήταν,μια παγερή, πανέμορφη μέρα που, το μεγαλείο της φρεσκοπλυμένης φύσης,μάγευε το νου και νάρκωνε τις αισθήσεις.

*Η Μάχη του Γρανικού.
Πίνακας του Charles le Brun.*

“ΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ”

Εκείνο το χειμωνιάτικο ξημέρωμα, πριν ακόμα βγει ο ήλιος στον γκριζο ουρανό, το κρύο ήταν τσουχτερό σ' ολόκληρη την περιοχή της Μακεδονίας.

Στο μεγάλο προαύλιο των ανακτόρων της Πέλλας, βουβές σκιές με φανούς στα χέρια άρχισαν να κινούνται μέσα στην αχλή της αυγής. Ήταν οι μαθητές του Αριστοτέλη που πήγαιναν προς τα τέθριππα που περιέμεναν στο κέντρο του αύλιου χώρου.

Ο Φίλιππος, στην είσοδο του ανακτόρου, έχοντας δίπλα του τον Αντιγένη* και τον Αντίγονο* τυλιγμένοι όλοι σε χοντρά πανωφόρια, παρατηρούσαν αμίλητοι τους μαθητές που έπαιρναν θέσεις στα τέθριππα.

Ο Αριστοτέλης, τυλιγμένος και αυτός στο χοντρό χιτώνα του, άφηνε το πρωινό, παγωμένο αγέρι να φυσά και να ανεμίξει τα μαλλιά του.

Ο Φίλιππος σφίγγοντας τις παλάμες του και τρίβοντας τα δάκτυλα απ' το δυνατό κρύο, στράφηκε στους στρατηγούς του.

* **Ο Αντιγένης** γεννήθηκε στην Πέλλα, μεγαλώνει με τον Αλέξανδρο ο οποίος τον ονομάζει εταίρο στις στρατιές του. Υπήρξε γενναίος και φιλοπάτρις στρατηγός, τον οποίο ονόμασαν “ο ετερόφθαλμος” όταν έχασε το ένα του μάτι το 340 π.Χ, στην μάχη προ της Περίνθου.

* **Ο Αντίγονος** υπήρξε γόνος του μεγάλου Οίκου της Ελιμιώτιδος και είναι από τους πλέον γενναίους και ένδοξους στρατηγούς του Μ. Αλεξάνδρου. Γεννήθηκε το 384 π.Χ και πέθανε το 301 π.Χ, σε ηλικία 83 ετών. Υπήρξε ιδρυτής της δυναστείας των Αντιγονίδων, η οποία βασίλευσε στην Μακεδονία και την Ελλάδα μέχρι τα χρόνια των ρωμαϊκών κατακτήσεων.

– Θαυμάζω, στ' αλήθεια τον τρόπο με τον οποίο δουλεύει αυτός ο Δάσκαλος.

Ξυπνάει τους μαθητές απ' τα χαράματα, τους βάζει στη σειρά σαν στρατηγός, δεν υπολογίζει ούτε κρύο ούτε ζέστη και τους πηγαίνει εκεί που αυτός θέλει για να τους διδάξη την Αρετή, χωρίς να υπολογίση τις δυσκολίες του καιρού.

– Πάνω απ' όλα, τους διδάσκει την πειθαρχία στο σωστό τρόπο στρατιωτικής ζωής, παρατήρησε ο Αντιγένης.

Ο Αλέξανδρος, συνοδευόμενος από ένα τεράστιο σκυλί μολοσσό, έκανε πίσω τους την εμφάνισή του.

Χαιρέτησε διακριτικά τον πατέρα του και τους στρατηγούς, χάιδεψε στο κεφάλι και το σώμα τον πιστό σκύλο του που στάθηκε ακίνητος στο κατώφλι της εισόδου των ανακτόρων και κατευθύνθηκε προς τον Αριστοτέλη.

– Σήμερα το μάθημα θα γίνει στο Ιπποφορβείο ... στη Στοά ... με φόνο τα άλογα συμπλήρωσε ο Φίλιππος.

– Μου φαίνεται ότι, βλέπω τους γιατρούς, είπε ξαφνικά ο Αντίγονος στραμμένος προς τις τρεις μορφές που ανέβαιναν σε τέθριππα.

– Είναι ο Αλέξανδρος ο Ανδροκίδης* και ο Παρμενίας.

Ανησυχώ για το δυνατό κρύο που έχει σήμερα και τους έδωσα εντολή να συνοδεύσουν τον Αλέξανδρο και τους φίλους του, απάντησε σκεφτικός ο Φίλιππος βλέποντας τα άλογα που έσερναν τα τέθριππα να βγαίνουν απ' το χώρο της αυλής και να χάνονται στο βάθος του δρόμου.

Πέρα, μακριά στα βουνά της ανατολής, ο ουρανός άρχισε να ροδίση.

Το Ιπποφορβείο της Πέλλας, λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα από τα ανάκτορα, τελούσε υπό την προσωπική επίβλεψη του Φιλίππου. Στην δυτική του πλευρά, έφερε κιονοστοιχία που έβλεπε στην ανατολή.

Θαυμάσια άλογα από εκλεκτές ράτσες, όχι μόνο Μακεδονικές, αλλά φερμένα από πολλές πόλεις της Ελλάδος, αλλά και από Αραβικές χώρες, έβοςκαν αμέριμνα το καταπράσινο γρασίδι νοτιομένο από τις παγωμένες δροσοσταλίδες της αυγής.

* Ο Αλέξανδρος προσέλαβε τον **Ανδροκίδα**, στη συνοδεία του ως προσωπικό του ιατρό, ο οποίος τον απέτρεψε από την οινοποσία και την κατανάλωση, γενικότερα των ποτών. Ο Ανδροκίδης συνιστούσε την κράμβη κατά της μέθης, ενώ ο Αλέξανδρος ακολουθούσε πιστά τις συμβουλές του.

*Η είσοδος του Μεγάλου
Αλεξάνδρου στη Βαβυλώνα.*

Πίνακας του Charles le Brun.

Γηπευτές αλόγων, εκπαιδευτές και εκπαιδευόμενοι, απ' της αυγής το χάραμα ως το πλιοβασίλεμα, κάνουν ασκήσεις στις πεδιάδες και τους λόφους της Πέλλας και είναι χάρμα των ματιών να βλέπης πόσο θαυμαστή επικοινωνία έχουν τα ζώα με τους ανθρώπους που τα φροντίζουν και, με κάθε τρόπο, τους προσφέρουν τη στοργή και την αγάπη τους.

Σε μια ατμόσφαιρα πραγματικά εξωκοσμική, ο Αριστοτέλης προηγείται της ομάδος των μαθητών και των ιατρών και φθάνει στη Στοά καλημερίζοντας τους εκπαιδευτές του Ιπποφορβείου που τον υποδέχονται με απέραντο σεβασμό, όρθιοι, σε ευθεία παράταξη.

– Σήμερα θα κάνουμε μάθημα για την Ειρήνη, λέει σε κάποια στιγμή ο Αριστοτέλης απευθυνόμενος στους εκπαιδευτές.

Ο Διδάσκαλος γυρνά το κεφάλι του έξω και κοιτάζει την μαρμάρινη κιονοστοιχία του πτερού, το μεγάλο λιβάδι του Ιπποφορβείου, μένει για λίγο σκεφτικός και συνεχίζει:

– Ο χώρος εδώ, είναι πραγματικά χώρος Ειρήνης. Αυτό που λέω, το εννοώ.

Το χάρισμα της οπτικής επικοινωνίας των ζώων με τον άνθρωπο και η απόλυτη πειθαρχία των αλόγων προς τους έλλογους εκπαιδευτές τους, αποτελούν αποδεικτικό στοιχείο αυτής της Ειρήνης. Μιας Ειρήνης εξαιρετικά σημαντικής.

Ο Αριστοτέλης κάνει να προχωρήσει, κοντοστέκεται, γυρνά το κεφάλι του προς τους εκπαιδευτές και συμπληρώνει.

– Ποτέ μην ξεχνάτε ότι, η Ειρήνη επιβάλλεται με την πειθαρχία. Χωρίς πειθαρχία δεν υπάρχει ούτε πνεύμα αλλά ούτε και νόημα Ειρήνης.

Ο Δημοφών* ο τραπεζοκόμος, είχε στρώσει ένα πλούσιο τραπέζι κατά μήκος της Στοάς του Ιπποφορβείου για το πρωινό του Αριστοτέλη, του Αλεξάνδρου και των φίλων, μαθητών.

Αχνιστό μαύρο καλαμποκένιο ψωμί, γάλα κασίκας, επίτυρον, κυδωνόμελι και λαχταριστά φρούτα απ' τις πεδιάδες της Μακεδονικής γής, κοσμούσαν το πρωίνο φαγητό της εκλεκτής ομάδας του σοφού.

* **Ο Δημοφών** ανήκε στους προσωπικούς "θεραπευτές" του Μ. Αλεξάνδρου, με την ιδιότητα του αυλικού και εργαζόταν ως, "τραπεζοκόμος" και "τραπεζοποιός". Όταν ο Αλέξανδρος αρρώστησε στη Βαβυλώνα, το 323 π.Χ., ο πιστός Δημοφών προσευχόταν ολόκληρη τη νύχτα επί σειρών ημερών, στο Ναό της Σαράπιδος με άλλους φίλους του Αλέξανδρου, υπέρ της ιασεώς του.

Στις εκατέρωθεν μακρές πλευρές του τραπεζιού κάθισαν οι μαθητές, ενώ στις δύο στενές πλευρές κάθισαν στη μία ο Αριστοτέλης και στην άλλη ο Αλέξανδρος.

Η ανατολή πνιγμένη στον πύρινο χείμαρρο ενός κατακόκκινου ήλιου, που μόλις κρυφοκοίταζε την φύση από την κορυφή του βουνού, δημιούργησε ένα υπερκόσμιο θέαμα, κάνοντας να λαμπυρίσει το κάταστρο μάρμαρο της στοάς και να λειώνει λίγο λίγο τα διαμάντια απ' το παγωμένο αγιάζι στα κυπαρίσσια, τα πεύκα και τους ελαιώνες ως το βάθος του ορίζοντα.

Τρώγοντας, άρχισε η διδασκαλία του Αριστοτέλη:

– Ο Πυθαγόρας, τέτοιες στιγμές σαν κι αυτή, έλεγε στους μαθητές του; “Κάθε ξύλο, δεν είναι κατάλληλο για την κατασκευή Ερμών”.

Με λίγα λόγια, ο μεγάλος μύστης του Τάραντα, υπονοούσε ότι, κάθε μαθητής, με ανεξέλεγκτη επιλογή, δεν είναι απαραίτητα κατάλληλος για να γίνει γνώστης της Σοφίας, της Γενναιότητας, της Φιλοπατρίας.

Ξεκίνησα με την ρήση του Πυθαγόρα, για να σας υπενθυμίσω αλλά και να σας επιβεβαιώσω ότι, οι κώδικες της Ειρήνης γίνονται αντιληπτοί μόνον από τα σοφά μυαλά.

Η Ειρήνη είναι μια λέξη που το νοηματικό της περιεχόμενο περικλείει όχι μόνον το πνεύμα της ελευθερίας της Βούλησης, αλλά κυρίως το πνεύμα της ευημερίας των κοινωνιών του κόσμου.

Αυτό το πνεύμα οριοθετεί τους κώδικες λειτουργίας της, αλλά ταυτόχρονα είναι πνεύμα φιλότιπος, δικαιοσύνης, σεβασμού, σωφροσύνης, μεγαλοπρέπειας και ανδρείας!

Αν, η μορφή αυτού του πνεύματος είναι διαστρεβλωμένη, τότε, οι κώδικες της Ειρήνης μετατρέπονται σε κώδικες πολέμου.

Όμως, σκεφτικό σε βλέπω Αλέξανδρε.

Έχεις, ίσως κάποιες αντιρρήσεις;

– Αντίθετα, είμαι γοητευμένος δάσκαλε, με αυτή την εισαγωγή. Αντιλαμβάνομαι ότι, όταν ο άνθρωπος έχει σοφία στο μυαλό του, έχει ήδη αντιληφθεί τους κώδικες της Ειρήνης.

Με λίγα λόγια “είναι ένας ειρηνικός άνθρωπος”.

– Ακριβώς, απάντησε ο Αριστοτέλης.

– Ανυπομονώ να μάθω, ποιοί είναι αυτοί οι κώδικες και πώς λειτουργούν Δάσκαλε.

– Επειδή η Τέχνη της Ειρήνης εξηγείται μόνον ως Τέχνη της μίμησης και, επειδή η φύση αποτελεί το ιδανικότερο μοντέλλο για έναν μελετητή που έχει σκοπό να μιμηθεί τον τρόπο που λειτουργεί ο φυσικός κόσμος, για να λειτουργήσει και ο ίδιος πάνω στα ίδια πρότυπα, σας καλώ να αναλογισθήτε και να συλλάβετε με τη σκέψη σας τους νόμους και τους κανόνες λειτουργίας της φύσης, η οποία αποτελεί το απόλυτο πρότυπο της ευδαιμονίας των ανθρώπων.

– Η Ειρήνη σχετίζεται με την ευτυχία Δάσκαλε; ρώτησε ο Αλέξανδρος.

– Ναι, σχετίζεται, όχι όμως άμεσα. Μόνον έμμεσα.

Η αιτία να αισθάνεται κάποιος ευτυχής αποτελεί ατομικό τρόπο σκέψης, ενώ η αιτία να βιώνει την Ειρήνη αποτελεί συλλογικότητα, συμφωνία πολιτικών, στρατιωτικών και άλλων παραγόντων.

Όμως, στην γενικότητά της, η Ειρήνη αποτελεί μεσολαβητικό παράγοντα για την ενίσχυση της ευτυχίας των πολλών.

– Ποιός είναι ο ορισμός της ευτυχίας; Και πώς η ευτυχία σχετίζεται με τους κώδικες της Ειρήνης σε ατομικό η συλλογικό επίπεδο, έμμεσα η άμεσα, ρώτησε και πάλι ο Αλέξανδρος.

– Ωραίο ερώτημα, απάντησε ο Αριστοτέλης κοιτάζοντας σκεφτικός τον Αλέξανδρο στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού.

Πρέπει να ομολογήσω νέε μου ότι οι ερωτήσεις σου είναι πέρα από τη ηλικία σου και η συναρμολόγηση των σκέψεων σου πραγματικά, με προβληματίζουν.

Κάθε σου ερώτηση είναι για μένα ένα πνευματικό ερέθισμα, που με ωθεί προς την οδό της ορθής απάντησης.

Με λίγα λόγια, αγαπητέ μου Αλέξανδρε, με ωθείς να σκέπτομαι!

Να σκέπτομαι σωστά!

– Ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια Δάσκαλε. Πρέπει όμως κι εγώ να ομολογήσω ότι, οπότε σε κοιτώ στο πρόσωπο εμπνέομαι από ... από κάτι, που δεν μπορώ να το χαρακτηρίσω.

– Ας συνεχίσουμε τον διάλογο, είτε βιαστικά ο Αριστοτέλης, προσπαθώντας να κρύψει τα συγκινησιακά του συναισθήματα.

Η Ειρήνη δεν είναι μια εύκολη υπόθεση αγαπητοί νέοι μου.

Η Ειρήνη απαιτεί ειρηνικούς πολιτικούς ηγέτες αλλά και ειρηνικούς πολίτες. Αυτό αποτελεί απομάκρυνση από το “εγώ” και προσέγγιση στο “εμείς”.

Η Ειρήνη είναι εύθραυστη, απαιτεί ολοκληρωμένες συνειδήσεις στους ανθρώπους της εξουσίας, απαιτεί “εκπαίδευσιν ψυχής” καθώς και “γνώσιν και τήρησιν των κανόνων της ημετέρας Παιδείας” τόσο στους ηγέτες όσο και στους πολίτες μιας πόλης.

Η άρνηση σε αυτές τις αξίες, αποτελεί αιτία πολέμου.

– Όλα αυτά είναι “κώδικες”; ρώτησε ο νεαρός Νικάνωρ ο Σταγειρίτης.

– Ναι! Αυτά, μαζί και με όλα, όσα σε συνέχεια θα πούμε, αποτελούν τους “κώδικες της Ειρήνης”.

Ακολούθησε μια μικρή σιωπή. Όλοι οι νέοι αμίλητοι, παρακολουθούσαν με απέραντη προσοχή το Δάσκαλό τους, κρεμασμένοι από τα χείλη του.

Ο Αλέξανδρος, με ένα μικρό δισταγμό σήκωσε το χέρι του.

Ο Αριστοτέλης του έδωσε μ’ ένα νόημα το λόγο.

– Ο πατέρας μου, ο Φίλιππος, νομίζω Δάσκαλε ότι δεν θα συμφωνούσε μαζί σας. Η ζωή μου μαζί του, με έχει πείσει ότι, οι πόλεμοι είναι ό,τι καλλίτερο γι’ αυτόν! Κι αυτό το λέω, γιατί ο πατέρας μου πιστεύει στο “καλό” που προκύπτει πίσω από ένα νικημένο εχθρό.

Ο Αριστοτέλης στράφηκε δυναμικά προς τον Αλέξανδρο κι απάντησε κοφτά:

– Ο πατέρας σου με προσέλαβε για να σου αποκαλύψω την Αλήθεια.

Η Αλήθεια δεν έχει όρους! Είναι σταθερή, αναλλοίωτη και αιώνια. Και, πρόσεξε νέε μου ...

Η Ειρήνη, είναι Αρετή! Ο πόλεμος είναι άρνηση της Αρετής!

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε για μια στιγμή και ύστερα συνέχισε:

Δεν επιθυμώ να ασκήσω κριτική στον βασιλιά της Μακεδονίας “γιατί επιθυμεί τους πολέμους”. Όμως, εύχομαι, πίσω από κάθε πολεμική κατάσταση, να ακολουθή η ειρηνική διαβίωση με την κοινωνία του νικημένου, για να μπορή, η μάχη μαζί του, να έχη μεν πολεμικόν αίτιον, αλλά και ειρηνικόν αιτιατόν.

Ο νεαρός Πευκέστας*, από την Μίεζα, σήκωσε το χέρι του.

* **Ο Πευκέστας** κατήγετο απ’ την Μίεζα και ήτο αδελφός του Αμύντα. Διορίστηκε σωματοφύλακας επιστρέφοντας στην Περσίδα, το 324 π.Χ. Στον Ινδό ποταμό διετέλεσε ως τριήραρχος. Τιμήθηκε με ιδιαιτερότητα από τον Αλέξανδρο διότι τον προστάτευε στην Ακρόπολη των Μαλλών με την ασπίδα του -ιερά ασπίς-. Μετά τον θάνατο του Αλεξάνδρου παρέμεινε στην σατραπεία της Περσίδος. Ως στρατηγός του Ευμένει εμφανίζεται αργότερα. Είναι άγνωστο το τέλος του, διότι αφού πηγή από τον Αντίγονο, ηχημαλωτίσθη το 316 π.Χ, και έκτοτε, δεν άφησε ίχνη ζωής πίσω του.

– Σε ακούμε με προσοχή, του είπε ο Αριστοτέλης.

– Μας μιλήσατε για την μίμηση των κανόνων της φύσης, Δάσκαλε.

Όμως, στη φύση, τα σαρκοφάγα ζώα τρώνε τα φυτοφάγα.

Κάθε μέρα, ένας σκληρός πόλεμος ζώων μεταξύ των ισχυρών και των αδυνάτων μετατρέπει τη φύση σε πεδίο μάχης.

Αυτό πρέπει να το μιμηθούμε;

Ο Αριστοτέλης χαμογελάει ελαφρά, καλοσυνάτα, γυρίζει το κάθισμά του λίγο πλάγια για να μην τον χτυπούν κατά πρόσωπο οι πλιακές ακτίνες και στράφηκε στον Πευκέστα.

– Σ' εμάς τους ανθρώπους, “αν ο αγώνας για επιβίωση, γινόταν αγώνας για συνύπαρξη, όλοι θα επιβιώναμε ευτυχείς”.

Και τούτο, διότι έχουμε την κατάλληλη ποιότητα πνεύματος για να δημιουργούμε κοινωνία.

Αυτό, δεν συμβαίνει στα ζώα, για τον απλό λόγο ότι, δεν έχουν κοινωνικές ολότητες, λόγω της περιορισμένης αντίληψής τους.

Τα ζώα, ποτέ δεν κάνουν πόλεμο μεταξύ τους.

Το γεγονός ότι, ένα σαρκοφάγο τρώει ένα φυτοφάγο ζώο, αποτελεί κανόνα αυτοσυντήρησης, δηλαδή επιβίωσης.

Αν δεν φάη σάρκα, θα πεθάνη!

Προσέξτε όμως!

Ο υπέρτατος Νους που ρυθμίζει “τα της φύσεως” έχει φροντίσει τα φυτοφάγα ζώα να γεννούν πολύ περισσότερα καινούργια ζώα απ’ ό,τι τα σαρκοφάγα.

Εδώ, υπεισέρχεται ο κανών της “Αναλογίας” από την αιτία της ανάγκης συντήρησης των απαραίτητων αριθμών.

Αναγκάζεται το σαρκοφάγο να φάη ένα φυτοφάγο σε μια αναλογία που υπερασπίζεται την διατήρηση του είδους.

Αυτό, ασφαλώς, δεν συμβαίνει στους ανθρώπους.

Οι άνθρωποι δεν σκοτώνουν ανθρώπους, γιατί πεινούν και θέλουν να τους φάνε.

Οι πόλεμοι έχουν οικονομικό, γεωπολιτικό και συναισθηματικό χαρακτήρα. Οι άνθρωποι δημιουργούν την ανάγκη του πλούτου. Αυτή την ανάγκη δεν την έχουν τα ζώα!

Οι άνθρωποι επιδιώκουν την κατάκτηση εδαφών, δημιουργούν μίσση, κακίες, μανίες αρπαγής και παράνομο πλούτου. Κι όλα αυτά εξ αιτίας της “ελεύθερης σκέψης” των ίδιων των ανθρώπων, την οποία τα ζώα αγνοούν.

– Είναι δυνατόν, Δάσκαλε να υπάρξει παγκόσμια Ειρήνη; ρώτησε ο Αλέξανδρος.

Ποτέ! Η ελευθερία της βούλησης, έχει απεριόριστες εκδηλώσεις γύρω από τον άξονα του καλού και του κακού.

Οι φωτεινές και οι σκοτεινές δυνάμεις της ανθρώπινης ψυχής “έχουν ίδιες κλίμακες από γεννέσεως κόσμου”.

Κι επειδή αυτό αποτελεί κανόνα, ποτέ μην ξεχνάτε ότι η Ειρήνη έχει σχέση, όχι μόνον με την γνώση, αλλά και με την άγνοια.

Η Ειρήνη δεν είναι αποτέλεσμα προηγούμενης Ειρήνης, αλλά προηγούμενου πολέμου, μεγάλου η μικρού.

– Πως εφαρμόζεται η Ειρήνη σε μια χώρα η μια πόλη; ρώτησε ο Ηφαιστίων.

Η Ειρήνη, δεν έχει απόλυτη εφαρμογή, αλλά σχετική. Μπορεί σε μια Πόλη που επικρατεί φαινομενικά η Ειρήνη, μεταξύ των ηγετών, ή των πολιτών, ή και των δύο, να υπάρχουν οι πολεμοχαρείς, οι έχοντες περαιτέρω κατακτητικές ιδιότητες.

Καθοριστικό σκοπό στην έννοια της Ειρήνης, έχει η πίστη μας στην αιώνια αξία της Αρετής.

Η Ειρήνη του συνόλου στηρίζεται στον ενάρετο βίο του ατόμου, του ενός, που φροντίζει και υπερασπίζεται το σύνολο.

Κι επειδή η Αρετή είναι μία δεξιότητα της ψυχής, ενώ υπάρχει η ανάγκη να αντιληφθούμε τον “εθισμό”, στη βάση τους, όλα εξαρτώνται από τις καλές η κακές συνήθειές μας που αποκτούμε στα πρώτα χρόνια της ζωής μας.

Ο Αριστοτέλης σταμάτησε για μια στιγμή, έριξε μια ματιά γύρω του και συνέχισε:

– Δώστε ιδιαίτερη προσοχή στην “προαίρεση”. Αυτή είναι το αποτέλεσμα της σκέψης μας μπροστά σε διάφορες δυνατότητες. Μέσα στην προαίρεση υπάρχει το ισχυρό στοιχείο της “απόφασης”, το οποίο είναι μόνον βουλευτικό!

Η “απόφασις”, εξαρτάται μόνον από εμάς και ανακλά τους κανόνες της Ηθικής μας, κυρίως τον τρόπο βίωσής μας.

Εμείς οι άνθρωποι και μόνον εμείς, είμαστε η αρχή και ο δημιουργός κάθε πράξης μας, είτε από ανάγκη, είτε από ελεύθερη σκέψη.

Γινόμαστε ειρηνικοί ή πολεμικοί, μόνον μέσα από την προσωπική μας απόφαση.

Ο Ηνίοχος
των Δέλφων

Εμείς αποφασίζουμε για τον “εαυτό μας” αν θέλουμε να είμαστε καλοί ή κακοί.

Ποτέ μην ξεχνάτε, ότι η Αρετή, αποτελεί ένα αμείλικτο πόλεμο εναντίον των προσωπικών μας ορέξεων για την επικράτηση της Ειρήνης.

Ποτέ μην ξεχνάτε, ότι η Αρετή, απαιτεί προσωπικές θυσιές εναντίον των συμφερόντων μας, που αφορούν σε υλικά αγαθά για να καλύψουν τις ανάγκες μας.

Ποτέ μην ξεχνάτε ότι, ο Σωκράτης ήπια το κώνειον και ο Προμηθέας σταυρώθηκε στον Καύκασο, γιατί πίστεψαν ότι οι κώδικες της Ειρήνης, είναι κώδικες Ψυχής, είναι κώδικες Αυτοθυσίας, είναι ένα αδυσώπητο κυνήγι, όχι απλά να κατακτήσουμε το φως αλλά και να διαδώσουμε το φως στις κοινωνίες του κόσμου.

Αυτές οι κοινωνίες βιώνουν, χωρίς να το αντιλαμβάνονται, τον σκοταδισμό, την αμετροέπεια, το κυνήγι της ηδονής, τον πλούτο, την παρανομία, την ασέλγεια, την περιφρόνηση στις ηθικές αξίες που πρέπει να έχουμε όλοι, σαν άνθρωποι, ώστε οι κώδικες της Ειρήνης να γίνουν, για τον καθένα από εμάς, προσωπικό μας βίωμα!

ΤΑ ΔΕΛΦΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΣΗταν, το απόγευμα μιας απ' τις τελευταίες ημέρες που ο Αριστοτέλης κι ο Αλέξανδρος θα είχαν την ευκαιρία να βρεθούν μαζί, να συζητήσουν, ν' ανταλλάξουν απόψεις.

Ο Αριστοτέλης πολύ σύντομα θα αποχαιρετούσε το παλάτι.

Τρία ολόκληρα χρόνια πέρασαν, χωρίς να το καταλάβουν τα δύο μεγάλα πρόσωπα που σημάδεψαν την ιστορία του κόσμου.

Στα λίθινα καθίσματα, σκεπασμένα με προβιές ζώων, μέσα σε μία απερίγραπτη μοναξιά, κάθονται τούτη τη ώρα μόνον οι δύο τους.

Γύρω όλα είναι άσπρα απ' το χιόνι, χωρίς όμως να κάνη ανυπόφορο κρύο. Η Άνοιξη βρίσκεται στο σκαλί του ερχομού της.

Ο Αριστοτέλης κι ο Αλέξανδρος, μέσα στη σιωπή του δειλινού, που την σπάει μόνον το κελάπημα των πουλιών και το κελάρυσμα απ' το νερό που τρέχει στη διπλανή πηγή, ο δάσκαλος κι ο μαθητής περιμένουν τον Φίλιππο, τυλιγμένοι σε χοντρά πανωφόρια.

– Τι θα σκεφθής αύριο, όταν θα βρεθής χωρίς τον δάσκαλο που, τρία χρόνια τώρα, έζησες μαζί του;

– Μόνος, απάντησε μονολεκτικά ο Αλέξανδρος.

– Μην έχης αυταπάτες νεαρέ μου.

– Εσύ, στο πέρασμα του χρόνου, ποτέ δεν θα είσαι μόνος ... και να θέλεις, δεν μπορείς να είσαι μόνος.

Τα οράματά σου, οι μυστικές φωνές και οι απόκρυφες μορφές των θεών που αποτελούν τα πρότυπά σου, θα 'ναι τώρα και στο μέλλον αχώριστοι σύντροφοί σου. Θα σ' ακολουθούν παντού!

- Ακόμα και στις μάχες;
- Παντού!... Εσύ, είσαι, αυτές οι μορφές.
Με λίγα λόγια, είστε ένα.

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε. Υστερα, στάθηκε σκεπτικός.

- Αυτά που μούμαθες Δάσκαλε, ο τρόπος να ελέγχω τη σκέψη μου, τις κινήσεις μου, ακόμα και το σώμα μου, όταν εσύ φύγεις μακριά μου... θα ξεχαστούν λίγο-λίγο;

- Όχι, ποτέ! ... Είσαι χτισμένος, Μακεδόνας στρατιώτης και βασιλιάς μαζί, με πολύ καλά υλικά. Η συνειδησή σου, όλα θα τα μνημονεύη και θα τα προφυλάσσει με ευλάβεια, ως το τέλος της ζωής σου.

- Κι άρα γε, τούτες τις τελευταίες στιγμές που βρισκόμαστε μαζί, ποιες μπορεί να είναι οι συμβουλές και οι παρααινέσεις σου για μένα και το μέλλον μου;

- Με το ερώτημα σου, μου δίνεις την ευκαιρία να αναφερθώ σε ορισμένα παραγγέλματα, πούναι γραμμένα στο φώς!

- Στο φώς; Σε ποιο φώς;

- Στο φώς της Γνώσης! ... Σ' αυτό που φωτίζει τα πάντα, σ' αυτό που δίνει ζωή στα πάντα, σ' αυτό που αποτελεί "αρτον επιούσιον" σε μας τους φιλοσόφους.

- Ομολογώ πώς, δεν αντιλαμβάνομαι το νόημα των λόγων σου.

- Θα αναφερθώ, σ' όρισμένα παραγγέλματα, πούναι γραμμένα στο φώς, είναι γραμμένα από το φώς, και δίνουν στους ανθρώπους το δικό τους φώς.

Ο Αλέξανδρος μένει για λίγο αμίλητος, ενώ το γρήγορο μυαλό του προσπαθεί να συλλάβη την τριλογία του φωτός στο νόημα των λόγων του Αριστοτέλη.

- Σ' ακούω, μ' αυτιά ορθάνοιχτα, Δάσκαλε!

- Κατ' αρχήν, ξέρε, πώς, ο καλός ο λόγος, είναι φώς! Ο κακός ο λόγος είναι σκότος!

Ο Αλέξανδρος εισέρχεται στο βαθύτατο νόημα και χαμογελά.

Ο Αριστοτέλης συνεχίζει.

- Η καλή σκέψις, είναι φώς! Η κακή η σκέψις, είναι σκότος!

Η καλή πράξις, είναι φώς! Η κακή η πράξις, είναι σκότος!

Νομίζω Δάσκαλε ότι, μ' εβαλες στον τρόπο σκέψις σου. Μίλα μου για το φώς!

«Μηδέν άγαν!» ... Ποτέ μην υπερβάλλεις.

Η υπερβολή, είναι το ίδιο του αδύνατου ανθρωπάκου, που προσπαθεί να επιβληθεί με τη χρήση του τίποτα.

«Φρόνει θνητά!»

Να σκέφτεσαι, ως θνητός, χωρίς ποτέ να ξεχνάς ότι, είσαι, στην ψυχή αθάνατος. Η σκέψη της μετουσίωσης του σώματος, εδραιώνει την αθανασία της ψυχής!

«Παιδείας, αντέχου!»

Να αγωνίζεσαι σκληρά για την εκπαίδευση. Ό,τι έμαθες από μένα, να το καλλιεργής στην υπόλοιπη ζωή σου. Μην ξεχνάς ότι, η σκέψη για μάθηση, διαρκώς εξελίσσεται κι είσαι υποχρεωμένος να παρακολουθής την εξέλιξη.

«Νόμω πείθου!»

Να πειθαρχής το Νομο ... και, πρόσεξε. Δεν υπάρχει νόμος ξεχωριστός για το βασιλιά, απ' το νόμο για τον απλό πολίτη. Να τηρής το νόμο της πόλεως, γενικά, για να εξασφαλίζης τη νομιμότητα στο λαό σου, που θα αποτελή ανάκλαση της προσωπικής σου νομιμότητας.

«Σ' αυτόν ίσθι!»

Γνώρισε τον εαυτό σου. Όταν μπορέσης να βυθιστής στα άδυτα του εαυτού σου, και ανακαλύψεις τα μυστικά του «εγώ» σου, τότε νάσαι σίγουρος ότι θα μπορέσης να εξηγήσης το «εμείς», το Σύμπαν και τον Θεό!

«Θυμού, κράτει!»

Να συγκρατής το θυμό σου. Και πάντα να θυμάσαι πώς, όταν είσαι θυμωμένος για κάτι, μη λαμβάνης καμία απόφαση. Περίμενε με υπομονή ν' αποφασίσης, όταν σου περάση ο θυμός!

«Εύφημος ίσθι!»

Να ακούς τα πάντα. Μην περιφρονής ιδέες, που σου φαίνονται στην αρχή άχρηστες, γιατί ο χρόνος μπορεί να τις αναδείξει πολύ χρήσιμες, ωφέλιμες και ενεργητικές. Άκουσε και το αντίθετο, με το διάφορο νόημα.

«Χρόνου φείδου!»

Μην σπαταλές το χρόνο σου, κυρίως για θέματα που δεν αξίζει ν' ασχολείται ένα ηγέτης. Να επιλέγης, ό,τι θεωρείς αξιόλογο, μεγάλο και επωφελές για το σύνολο των πολιτών.

«Κριτήν γνώθι!»

Να γνωρίζης τον Μέγα Κριτή! Αυτόν που είναι μόνος Του και όλα μαζί! Αυτό που είναι το Εν και το Παν! Αυτόν που βρίσκεται έξω από σένα και μέσα σου ταυτόχρονα! ...

Ο Αριστοτέλης παύει το μονόλογο και παρατηρεί τον Αλέξανδρο που έχει πέσει σε βαθειά περισυλλογή.

Δελφοί - Ο Ναός του Απόλλωνα.

Τον κοιτά βαθειά στα μάτια.

– Αλέξανδρε! ... Πού είσαι; ... Εδώ ή αλλού;

– Στο «αλλού» του «εδώ» Δάσκαλε! Αναζητώ το φώς ... στην κλίμακα που μου το περιγράφεις ...

Ο Αριστοτέλης ενθουσιάζεται με την απάντηση του μαθητή του.

– Ωρίμασε το πνεύμα σου, καλό μου παιδί!. Θα σου πώ. γιατί όλ' αυτά που σου λέγα ... όμως κι άλλα τόσα ... κι άλλα τόσα, είναι γραμμένα στην κλίμακα του φωτός που λέγεται Γνώση. Δελφική Γνώση!

– Απ' την αρχή αυτής της συζήτησης, αυτό με απασχολεί ιδιαίτερα, Δάσκαλε.

Ο Αριστοτέλης σηκώνεται από το λίθινο κάθισμα, ρίχνει μια ματιά στην δύση, μισοκλείνοντας τα μάτια του μπρός στον πανέμορφο πορτοκαλί δίσκο του ήλιου, που μισοκρύβεται πίσω από ένα μενεξεδένιο σύννεφο.

– Θα ξεκινήσω απ' την αρχή ... απ' το χάος ...

– Του Ησιόδου;

– Όχι! Το χάος της Άγνοιας. Πέραν και μακράν του Ησιόδου.

Σηκώνονται απ' τα καθίσματα και προχωρούν αργά προς το παλάτι συνεχίζοντας τη συζήτησή τους από' κεί που σταμάτησε.

Η άγνοια, καλέ μου μαθητή, είναι η μπτέρα παντός κακού.

Ο άνθρωπος στη Γη, από έμφυτη ή επίκτητη γνώση, κάνει το καλό... από έμφυτη, η επίκτητη άγνοια, κάνει το κακό!

Το Σκότος!

Αυτό το σκοταδισμό, η αρχαιότερη σκέψη των Ελλήνων τον ονόμασε Πύθωνα.

Ο Πύθωνας είναι ένα γιγάντιο φίδι άγνοιας, εξευτελισμού των αισθήσεων, παραλογισμού, μίσους, ζήλειας και φθόνου του ανθρώπου για τον άνθρωπο.

Μέσα σ' αυτό το βύθισμα, στις ατραπούς και τις αβύσσους του ανθρώπινου πνεύματος, ήρθε κάποτε ... ξαφνικά ... φερμένος απ' τον ουρανό ο Απόλλων, το θείον πνεύμα, ο Θεός του φωτός. Γεννημένος απ' το Ελληνικό πνεύμα.

Στο όνομα της Γνώσης, ο Απόλλων εξιλεώνει την ανθρωπότητα, σκοτώνοντας το φίδι, σκορπίζοντας ένα καινούργιο φως, στις κοινωνίες των ανθρώπων.

Ο Δίας, παίρνει την απόφαση ν' ανακαλύψει τον πυρήνα στο κύτταρο της Γνώσης, πάνω στον φλοιό της Γης. Στέλνει απ' τον Όλυμπο, έναν αετό στην Ανατολή κι έναν προς τη Δύση.

Οι δύο αετοί, πραγματοποίησαν θριαμβευτική συνάντηση πάνω απ' το χώρο των Δελφών.

Αυτό ο χώρος, με το Δελφικό Μαντείο, απετέλεσε το ακατάλυτο Ιερό της Γνώσης, τον Ομφαλό της Γης, για όλες της γενιές των ανθρώπων, όλων των εποχών και των αιώνων!

– Λοιπόν; ρωτά με περιέργεια ο μαθητής και συνεχίζει.

– Εννοείς Δάσκαλε, ότι οι Δελφοί, είναι το πινάκιο του φωτός;

– Μπράβο Αλέξανδρε. Αυτό εννοώ ... πρέπει όμως να σου αποδείξω στην πράξη, πως το εννοώ αυτό το πινάκιο που αποτελεί την υψηλότερη κλίμακα της Γνώσης.

Ο Αλέξανδρος κοιτά με έντονο ενθουσιασμό τον Αριστοτέλη.

Του αρέσει πολύ αυτός ο διάλογος. Ο σοφός, συνεχίζει:

– Ο μαρμάρινος ναός που έστησε η ανθρώπινη πίστη στους Δελφούς, ο οποίος παλαιότερα ήταν ξύλινος, σε συνέχεια τον μετέτρεψαν λίθινο κι ύστερα σε μαρμάρινο, με πρόναο, με σπικό και με οπισθόδομο ... αφιερώθηκε στον Απόλλωνα, το θεό του Φωτός, τον νικητή του Σκότους.

Η σοφία των διανοουμένων, απ' όλες τις πόλεις, στην Ελλάδα και τη Μεσόγειο, στράφηκε προς τους Δελφούς, για να χαράξει, μέσα στον ιερό αυτό χώρο προσκυνήματος, επιγράμματα και αποφθέγματα που συνθέτουν τις απαντήσεις, σε όλα τα ερωτήματα της ανθρώπινης αναζήτησης.

Οι Δελφοί, λίγο-λίγο, έγιναν το πινάκιο που γράφτηκε η ανθρώπινη Γνώση, που είναι μόνον Ελληνική και, μόνον φώς.

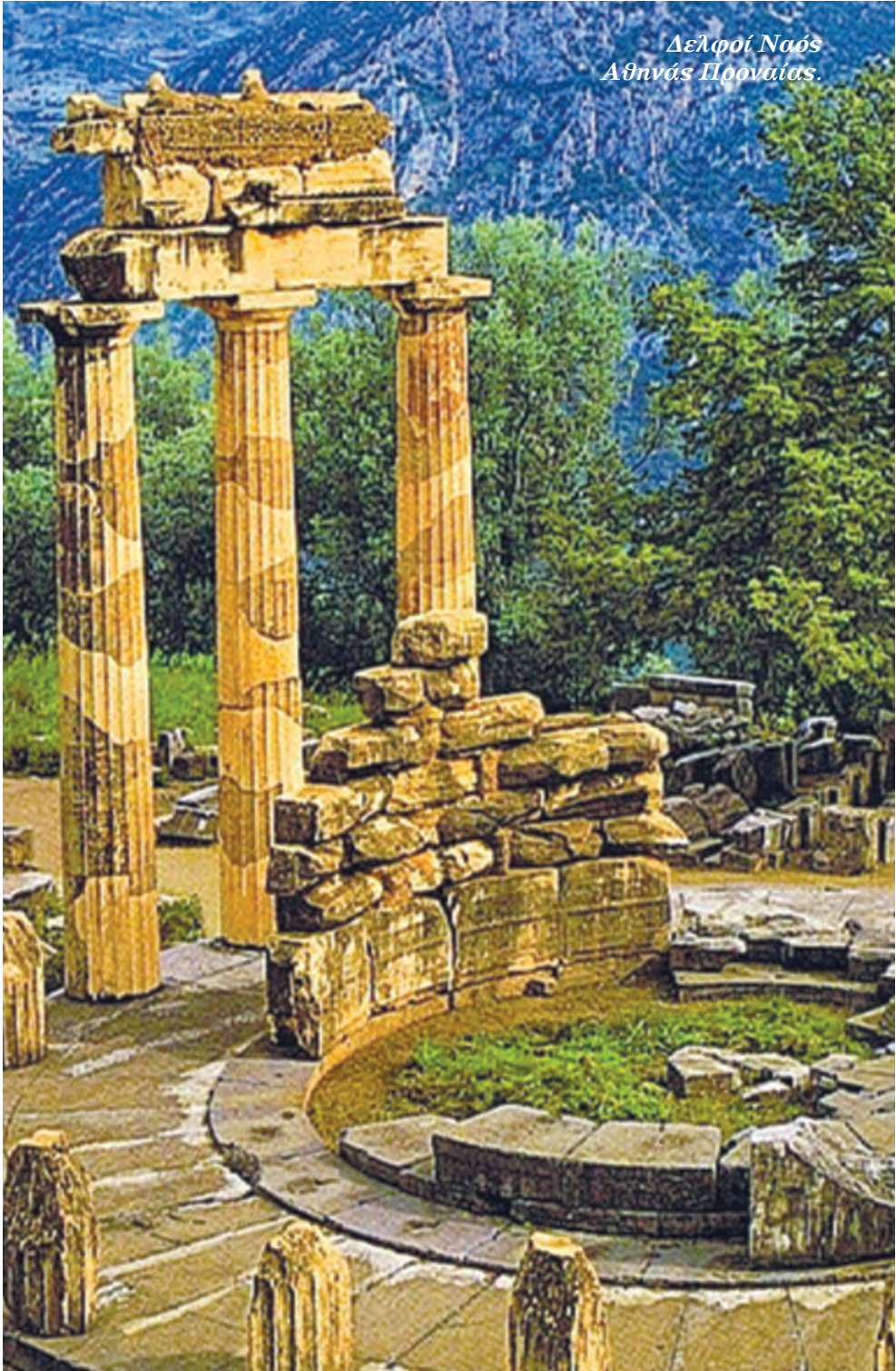
Όπου κι αν πατήσης, όπου κι αν διαβής, στα μονοπάτια των Δελφών, όπου κι αν κοιτάξης, ψηλά στα επιστήλια, στα μαρμάρινα τοιχώματα και τις μετόπες του ναού του Απόλλωνα, θα βρής γραμμένο κάτι, από κάποιον σοφό, που πολεμά το σκοτάδι της σκόπιμης αμφισβήτησης και επιβάλλει το φως της απάντησης του Ελληνικού νου!

Ο Αλέξανδρος έχει σκύψει περίσκεπτος το κεφάλι.

– Συμφωνώ απόλυτα Δάσκαλε, με όσα λες ... τούτη τη στιγμή συνειδητοποιώ το μεγαλείο του ιερού των Δελφών.

– Χαίρομαι Αλέξανδρε γι αυτή σου τη συνειδητοποίηση. Πρέπει όμως, ακόμα να γνωρίζεις ότι, το ιερό των Δελφών το επισκέπτονται και όλοι οι ξένοι που βρίσκονται περαστικοί ή μόνιμα στην Ελλάδα.

*Δελφοί Ναός
Αθηνάς Προναίας.*

– Λοιπόν;

Ο Αριστοτέλης πλησιάζει το μαθητή και τον κοιτά με θυμωμένο βλέμμα.

– Ορισμένοι απ’ αυτούς, μας κλέβουν. Αντιγράφουν τα λόγια των δικών μας σοφών, τα αλλάζουν, προσπαθώντας να μην καταστρέψουν το νόημα και τα επιβάλλουν στις χώρες τους, για δικά τους, ή τάχα, από δικούς τους σοφούς.

Η Γνώση, δυστυχώς, αγαπημένο παιδί, έχει ευάλωτο ιδιοκτησιακό καθεστώς.

Κι επειδή η Οικουμενική Γνώση, υπάρχει μόνον στον Ελλαδικό χώρο, οι ξένοι, διαρκώς μας κλέβουν και με τα κλοπιμαία, κατασκευάζουν δικούς τους νόμους, και τις δικές τους θρησκείες, πέραν του Ελλαδικού χώρου.

Ξαφνικά από μακριά ακούγεται ο θόρυβος απ’ το τέθριππο του βασιλιά.

Ο Φίλιππος, πάνω στο χρυσοποίκιλτο άρμα του, προβάλλει μέσα απ’ τις φυλλωσιές με συνοδεία από τέσσερις ιππείς στο πλάι.

Όταν το άρμα φθάνει κοντά, ο Φίλιππος πηδά δυναμικά, σαν αίλουρος και πλησιάζει τον Αλέξανδρο και τον Αριστοτέλη.

Στο πρόσωπο του σκληροτράχηλου βασιλιά, διαγράφεται μια περιέργη συγκίνηση.

– Χαίρε, Δάσκαλε!

– Χαίρε, Βασιλιά μου! Ο Φίλιππος κάνει νόημα στους ιππείς που τον συνοδεύουν να επιστρέψουν στο παλάτι.

Ρίχνει μια ύστατη ματιά στο ηλιοβασίλεμα και προσπαθεί να ταξινομήσει τις σκέψεις του.

Ο Αριστοτέλης κι ο Αλέξανδρος συνεχίζουν το βάδισμά τους προς το παλάτι. Ο Φίλιππος τους ακολουθεί.

– Ασφαλώς, βασιλιά μου, θ’ αμαρωτίσαι, τι μπορεί να συζητάμε με τον γιού σου, τον Αλέξανδρο, τούτες τις στερνές ώρες, πούμαστε μαζί!

– Ακριβώς Δάσκαλε. Θάθελα να ξέρω κι εγώ, το τέλος της ιστορίας. Ενωώ, την κορύφωση, το τέλος της μαθητείας του γιού μου.

– Η εκπαίδευση, δεν έχει ποτέ τέλος. Όσπου να κλείσουμε τα μάτια μας, διαρκώς μαθαίνουμε... μονολόγησε ο Αριστοτέλης.

– Δηλαδή Δάσκαλε, κι εγώ, σ’ αυτή την ηλικία...

– Ναι! ...και ’συ, κι όλοι!

«Γήρας προσδέχου».

Να αποδέχεσαι το γήρας! Κι όταν μέσα σου, γίνει αποδεκτό, παύει να είναι γήρας. Γίνεται μηχανισμός ανανέωσης της ζωής και στο τελευταίο σου κύτταρο, ως το τέλος του βίου σου.

– Μπορώ δηλαδή, να μετέχω στους κινδύνους, ως το τέλος της ζωής μου;

– Κατ' αρχήν «κινδύνευε φρονίμως» βασιλνά μου.

Η αντιμετώπιση του κινδύνου, πρώτα απ' όλα θέλει φρόνηση, λογική. Αν τα τηρείς, ο κίνδυνος μειώνεται ανεξάρτητα από την ηλικία που έχεις!

– Καμιά φορά, όμως, θυμώνω, μεθάω, τα σπάζω όλα ... κι ύστερα μετανοιώνω για ό,τι έκανα.

– «Μη άρχε υβρίζειν!»

Να μην επιβάλλεσαι με αλαζονεία και ύβρεις. Μόνον με πραότητα και σωφροσύνη θα αποδεικνύς την πνευματική σου δύναμη και θα άρχης φρονίμως στους υπηκόους σου.

– Ο Αλέξανδρος, όταν θυμώνω, γίνεται έξαλλος ... Μου επιτίθεται με σκληρά λόγια, κι εγώ είμαι πατέρας του και βασιλνάς σινάμα.

– «Υιοίς, μη καταρώ!»

Μην βρίζεις και μην αποθαρρύνεις τα παιδιά σου. Μην ξεχνάς ποτέ πως, ό,τι δώσεις στα παιδιά σου, αυτό θα πάρης πίσω. Κι αυτά που θα πάρης, θα καθορίσουν τη μελλοντική σου ευτυχία, ή δυστυχία.

– Και, τι πρέπει να κάνω, για να πετύχω Δάσκαλε, στα όσα λες;

– «Κρίνε δίκαια!»

Η δικαιοσύνη, πάντα αμείβεται! «Βίας, μη έχου!» Μην ασκής βία, προσπαθώντας ν' αποδείξεις το δίκιο σου.

«Ευγνώμων γίνου!»

Να είσαι ευγνώμων και να αναγνωρίζης θαραλλέα ό,τι καλό σου προσφέρει ένα άτομο ή, ο ίδιος ο λαός σου.

«Ομόνοϊαν δίωκε!»

Ο καλλίτερος τρόπος για να επιβάλλης την τάξη στο κράτος και το λαό σου, είναι να επιδιώκεις την ομόνοια.

«Εχθρας διάλυε!»

Ακόμα και σ' αυτόν που είναι πραγματικός σου εχθρός, προσπάθησε με ειρηνικά μέσα να συμβιβαστής μαζί του.

Αυτό αποτελεί παράδειγμα για να μιμηθούν οι υπήκοοί σου το βασιλνά τους.

Και κάτι τελευταίο.

«Χάριν εκτέλει!»

Φρόντισε οι πράξεις σου να είναι χαρισματικές.

Για να το πετύχης, να κοιτάς ψηλά, να κοιτάς εκεί που κρύβεται ο Μέγας Κριτής... που όλα τα ξέρει...

Ο Φίλιππος κι ο Αλέξανδρος, όση ώρα μονολογεί με στόμφο και κινητική περιγραφικότητα ο Αριστοτέλης, τον κοιτούν με έκδηλο θαυμασμό και δέος.

– Καταπληκτικά, όλα αυτά που μούπτες Δάσκαλε, αναφώνησε ο Φίλιππος,

– Δεν είναι δικά μου, βιάστηκε ν' απαντήσει με σεμνότητα ο Αριστοτέλης.

– Δεν είναι δικά σου; Ποιανού είναι τότε;

Ο Αριστοτέλης, ανταλλάσει νοηματικό βλέμμα με τον Αλέξανδρο, που σπεύδει ν' απαντήσει για λογαριασμό του Δασκάλου του.

– Όλα αυτά που άκουσες, πατέρα, υπάρχουν γραμμένα στους Δελφούς!

– Τι μου λές; Εκεί, στο μαντείο, με την Πυθία;

– Αυτό το απόγευμα, πατέρα, ο Δάσκαλος το αφιέρωσε στο ιερό των Δελφών. Πριν έρθης, μου περιέγραψε τον Ιερό χώρο του ναού του Απόλλωνα, σαν, σαν μια Σχολή που οδηγεί τον άνθρωπο σε Άπειρη Γνώση.

Ο Φίλιππος ενθουσιάζεται. Δείχνει πως όλη αυτή η ιστορία τον ενδιαφέρει και προσωπικά.

– Πρέπει να σου ομολογήσω, Δάσκαλέ μου, ότι δούλεψα σκληρά στη ζωή μου, για να σώσω την Αμφικτυονία.

– Το γνωρίζω αυτό βασιλιά μου.

– Εσύ, μπορεί να το γνωρίζεις. Ο γυιός μου όμως, δεν το γνωρίζει.

Ο Σύνδεσμος των Αμφικτυόνων που φύλαγε τα ιερά των Δελφών, και το Μαντείο του Απόλλωνα, πολεμήθηκε άνανδρα από τους Φωκαείς που κατάκλεψαν τους «θησαυρούς» στην Ιερά οδό.

Η Αμφικτυονία καταδίκασε τους Φωκαείς, άρχισαν διαμάχες μεταξύ των πόλεων απ' την Αθήνα ως την Φωκίδα και, για να μην τα πολυλογώ, τελικά έπρεπε να τιμωρηθεί η Αμφισσα, σαν ιερόσυλη πόλη.

Οι Θηβαίοι που κήρυξαν τον πόλεμο, τα βρήκαν σκούρα και η Αμφικτυονία μου ανάθεσε τη διοίκηση ολοκλήρου του στρατού της για να τους γλυτώσω απ' τη συμφορά.

Ο δικός μου πόλεμος, χαρακτηρίσθηκε σαν «Ιερός» και σωτήριος σνάμα για ολόκληρη την Ελλάδα.

Ο Θεός Απόλλων με βοήθησε να τιμωρήσω σκληρά τους ιερόσυλους.

Τόκανα μ' όλη μου την καρδιά.

Ο Φίλιππος κοιτά ψηλά, μοιάζει να ονειρεύεται.

– Θυμάμαι τους στρατιώτες μου που πολεμούσαν φορώντας στο κεφάλι τους στεφάνια δάφνης, σε τιμή του Απόλλωνα.

Θυμάμαι ακόμα, που με προσκάλεσε το Αμφικτιονικό Συνέδριο ένα φθινόπωρο και μου πρόσφεραν την προεδρική έδρα στα Πύθεια για να με τιμήσουν ... θυμάμαι ... θυμάμαι και δακρύζω ...

– Πατέρα, ποτέ δεν μου μίλησες γι' αυτή σου τη λαμπρή νίκη. Μαζί σου, αισθάνομαι κι εγώ υπερήφανος, αναφώνησε ο Αλέξανδρος.

Ο Φίλιππος κουνά αμήχανος το κεφάλι του και συνεχίζει.

– Αν δηλαδή, πάω κι εγώ στους Δελφούς ... κι όλα τούτα τα ωραία που μας είπες Δάσκαλε, τα βρώ γραμμένα ... και προσπαθήσω να τα γράψω στη δική μου μνήμη ... υπάρχει περίπτωση ...

– Αποφάσισε πατέρα, να γίνης σοφός; ρωτά αμήχανος ο Αλέξανδρος.

Ο Φίλιππος σκύβει το κεφάλι. Μοιάζει πως, κάτι του πάει στραβά.

Αναδιπλώνει τα δάχτυλα των χεριών του μεταξύ τους κι αποφασίζει να εκφράση, αυτό που έχει μέσα του.

Πλησιάζει τον Αριστοτέλη και τον κοιτά περιεργα, στο βάθος των ματιών του.

– Πρέπει να σου ομολογήσω κάτι, καλέ μου Δάσκαλε!

Δεν ζήλεψα, στη ζωή μου κανέναν. Ο,τι θέλησα να γίνη δικό μου, έγινε. Η δόξα, με κυνηγάει από πίσω συνέχεια, απ' τα γεννοφάσκια μου.

Όμως, απ' τα παιδικά μας χρόνια που γνωριζόμαστε, από τότε που πρωτόρθες δίπλα μου... ζήλεψα! Ζήλεψα πολύ!

– Τι, πιο πολύ έχω από σένα, Φίλιππε;

Ο Φίλιππος κοιτά τον Αριστοτέλη από κάτω μέχρι το κεφάλι. –

Έχεις! Έχεις, τη δόξα του Νου! Δύσκολο πράμα, καλέ μου Δάσκαλε, να μπορής να γεμίσης το κεφάλι σου με σοφίες.

Ο Αριστοτέλης δε μιλά.

Ο Αλέξανδρος, κι αυτός σιωπηλός. Ο Φίλιππος συνεχίζει, με λίγη υγρασία πίσω απ' τα βλέφαρά του.

– Όταν ανοίγεις το στόμα σου το βλοημένο, κι αρχίζεις τις ρητορίες σου, εγώ παθαίνω. Νομίζω πώς, με στέλνεις στον ουρανό! Κι ενώ μ' ανεβάζεις ψηλά, πολύ ψηλά ... σκέφτομαι ταυτόχρονα Δάσκαλε, εγώ, σα βασιλνός, πόσο χαμηλά είμαι, στη σχέση μου μαζί σου.

Ο Αριστοτέλης χαμογελά καλωσυνάτα. Σκύβει εμπιστευτικά το κεφάλι του.

– Άκου βασιλνά μου.

Αυτή σου η εξομολόγηση, με λόγια που βγήκαν πίσω απ' το μεγαλείο και τη δόξα που σου χάρισαν οι νίκες σου στους πολέμους του κόσμου...πίσω από τους θριάμβους και τις δάφνες που σούβαλαν στο κεφάλι οι νικημένοι κι ο ίδιος ο νικητής λαός σου ... πίσω απ' τις ψευδαισθήσεις που γνωρίζει η μεθυσμένη ψυχή ενός βασιλνά που πολεμά πλιότερο, απ' όσο μπορεί να παλαίψη με το νου ... και τη Λογική! ... όλα τούτα που σε αφορούν, μου παρουσιάζουν τώρα μια καινούργια εικόνα σου.

– Στάπα Δάσκαλε μου και ξεθύμανα!

– Η ομολογία σου αυτή, σαν άνθρωπος που ξέχασε πως είναι βασιλνάς, εγγυάται την εσώτερη βασιλικότητά σου.

Όποτε βυθιζόμαστε στον εαυτό μας, όποτε ανακαλύπτουμε τις αδυναμίες του νου και της ψυχής μας, όποτε είμαστε πρόθυμοι να αναγνωρίσουμε και να μετανιώσουμε για κάτι κακό που κάναμε...όλα αυτά, ανάγονται στη σοφία!

– Τι; Τ' είπες Δάσκαλε;

– Αυτό που άκουσες Φίλιππε. Η εξομολόγησή σου, ήταν μια ζωντανή εκδήλωση της φιλοσοφικής διάθεσης που είναι κρυμμένη στα βάθη της ψυχής σου...

– Γιατί είναι κρυμμένη;

– Δεν την αφήνουν, δυστυχώς, οι πόλεμοι, οι νίκες και οι θριάμβοι της πολεμικής σου ζωής που κρατούν δέσμιο το «εγώ» σου.

– Θέλεις Δάσκαλε να πής, ότι ...

– Θέλω να πώ, ότι, αν κι εσύ βασιλνά μου, δεν ήσουν απασχολημένος όλη μέρα με το μεθύσι της παντοδυναμίας σου ... αν διάβαζες, αν μελετούσες, αν προβληματιζόσουν για τον υψηλό ρόλο που έχεις σαν άνθρωπος να ταυτισθής με τον κόσμο ολόκληρο και το Θεό ... τότε, θάσουν ένας ολοκληρωμένος σοφός.

Για να γίνω σαφέστερος.

Η σοφία μέσα σου υπάρχει! Νάσαι σίγουρος. Όμως, δεν μπορεί, με τον τρόπο που διάλεξες να ζής, να εκδηλωθής, και να εξαπλωθής στην ψυχή σου, στο νού σου.

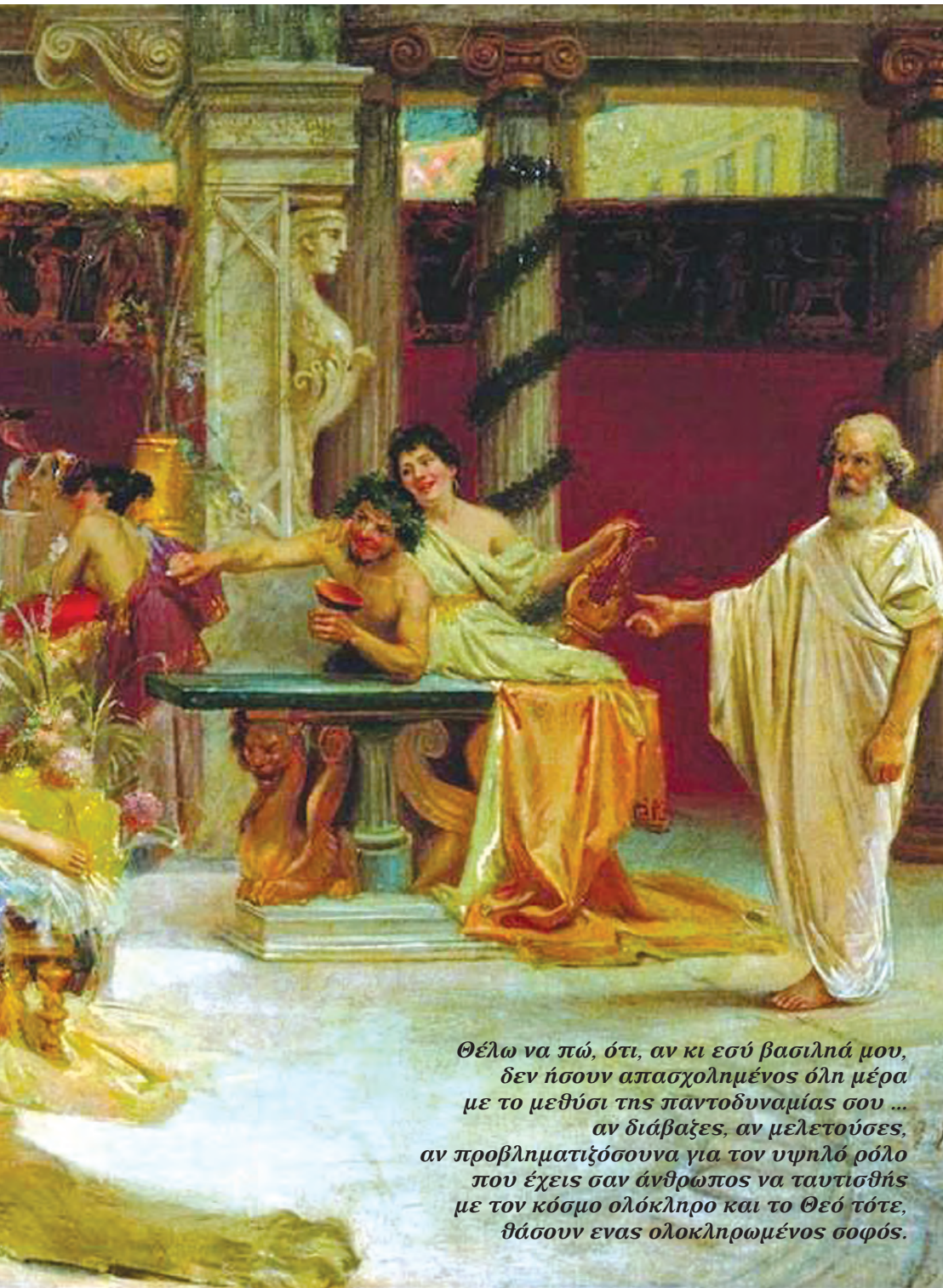
Ο Φίλιππος δεν απαντά.

Έχει σκύψει το κεφάλι σκεπτικός και περιεργάζεται τις άκρες στα σανδάλια του.

Κάποια στιγμή μονολογεί, ενώ φτάνουν στην είσοδο του Παλατιού.

– Κι ο γυιός μου; Έχει μέλλον, σαν σοφός;

Θέλω να πώ, ότι, αν κι εσύ βασιλιά μου,
δεν ήσουν απασχολημένος όλη μέρα
με το μεθύσι της παντοδυναμίας σου ...
αν διάβαζες, αν μελετούσες,
αν προβληματιζόσουν για τον υψηλό ρόλο
που έχεις σαν άνθρωπος να ταυτισθής
με τον κόσμο ολόκληρο και το Θεό τότε,
θάσουν ένας ολοκληρωμένος σοφός.

Ο Αριστοτέλης χαμογελά, ακίνητος, σπητός δίπλα στο βασιλιά.

– Θυμάσαι, όταν με ρώτησες, στο τέλος της πρώτης χρονιάς που έκανα μαθήματα στον Αλέξανδρο, τι είδους μαθήματα του κάνω; θυμάσαι που με ρώτησες πως πάει στα Μαθηματικά; Πως πάει στη Γεωμετρία, στη Φυσική... τι σου απάντησα;

– Ναι! μούπες πως με τίποτα απ’ όλα αυτά, δεν ασχολήθηκες.

– Και, τι άλλο σούπα;

– Μούπες ... μαθαίνω τον γυιό σου, να σκέφτεται!

– Μπράβο βασιλιά μου. Τώρα που μιλάμε ... στο τέλος της συνεργασίας αυτής, καταλαβαίνω πως καταλαβαίνεις το βαθύτερο νόημα των λόγων μου;

– Ναι! ... Αφουγκράζομαι, αυτά που εννοείς ...

Μπαίνουν ο ένας πίσω απ’ τον άλλον στη μεγάλη σάλα του παλατιού. Στη μέση της αίθουσας ο Αριστοτέλης, παίρνει στάση, θαρρείς δικαστή, που κάτι θέλει να επιβάλει.

– Φίλιππε, καλέ μου Βασιλιά, παλνέ μου φίλε.

Σου παραδίδω ένα γυιό, όχι σαν όλους, όχι συνηθισμένο ...

Να προσπαθήσης να θυμηθής, για ποια πραγματική αιτία με κάλεσες να τον διδάξω, πριν τρία χρόνια...

Προσπάθησε ακόμα να θυμηθής, αν μέσα σου, ο Αλέξανδρος κι εγώ, είμαστε δύο ξεχωριστά πρόσωπα, που ήταν απαραίτητο να συναντηθούμε κάτω από την επιρροή μιας πανίσχυρης μοίρας που όλους μας κυβερνά.

Θυμήσου ακόμα, αν με κάλεσες από υποχρέωση, σαν πατέρας προς το γυιό, ή, αν, κάποια δύναμη βαθειά μέσα σου, σου υπαγόρευε την πρόσκλησή μου, για να βοηθήσω στην υψηλή αποστολή του γυιού σου.

Κι όλ’ αυτά στα λέω για να θυμάσαι πάντα, πως, εγώ, εσύ κι ο Αλέξανδρος, δεν βρισκόμαστε τυχαία εδώ!

Κάποιες άλλες δυνάμεις, μη ορατές, που δρουν για το μέλλον του κόσμου... μας οδήγησαν και στη ζωή, αλλά και στη συνάντηση της κοινής μας μοίρας.

Ο Φίλιππος, βαθειά σκεφτικός, ο Αλέξανδρος, παράξενα αμίλητος.

Τρία πρόσωπα, χαμένα στην άβυσσο της περισυλλογής τους, μέσα στην πλούσια σάλα του παλατιού της Πέλλας.

– Κι όλ’ αυτά, γιατί μου τάπες, Δάσκαλε;

– Ο Αλέξανδρος, που έχεις την τιμή να είσαι ο πατέρας του, είναι ένας ξεχωριστός άνθρωπος, με πολύ προωθημένο νου!

Σκέφτεται πράγματα που δεν έχουν σχέση με την ηλικία του, αλλά ούτε και μ' αυτά που λέγονται καθημερινότητα και συνήθεια για τους άλλους ανθρώπους.

Ο Αλέξανδρος, βρίσκεται, αλλού!

– Που αλλού;

– Στο πεπρωμένο του! ... Το γνωρίζει, χωρίς να γνωρίζει, πως το γνωρίζει.

– Δεν σε καταλαβαίνω.

– Ο γυιός σου, μετέτρεψε τις μορφές των οραμάτων του, τους θεούς της ψυχής του, σε ζωντανούς οδηγούς που του δείχνουν το δρόμο για μια ζωή μοναδική, ασύλληπτη και ταυτόχρονα οδυνηρή!

– Συνέχισε Δάσκαλε... μ' ενδιαφέρουν τα λόγια σου.

– Μοναδικός στόχος, κάθε σπουδαίου ανθρώπου, είναι να κυνηγή από πίσω τα πρότυπα των οραμάτων του.

Και τα κυνηγάει, επειδή πιστεύει πώς, αυτά τον οδηγούν.

Στην πραγματικότητα, ό,τι γίνεται, γίνεται μέσα από το εγώ μας.

Εμείς είμαστε τα πρότυπα, εμείς είμαστε οι θεοί, εμείς κυνηγάμε αυτούς που είναι κρυμμένοι στα βάθη του εγώ μας, εμείς είμαστε η απάντηση σε κάθε δικό μας ερώτημα.

Ο Φίλιππος έχει μείνει, σαν λες αποσβολωμένος απ' την μαγεία των λόγων του μεγάλου σοφού.

Ο Αλέξανδρος, δεν μιλά. Ονειρεύεται.

Μ' όλο που, για πρώτη φορά ακούει τα λόγια τούτα του Δασκάλου του, μέσα του λειτουργεί ο μηχανισμός της κοσμικής επανάληψης.

Η ψυχή του τα γνωρίζει από πολύ- πολύ παλιά. Δεν θυμάται, από πότε.

– Η ζωή που παρουσιάζεται κάτω απ' το βλέμμα του γιού σου, καλέ μου Φίλιππε, όπως για όλους, έτσι και για τον Αλέξανδρο, είναι άδηλη. Πότε δεν μπορείς να ξέρεις το αύριο. Όμως, μπορείς, τώρα να γνωρίζεις το «τώρα».

Κι επειδή το αιώνιο, είναι το κάθε «τώρα» που γίνεται αμέσως παρελθόν αλλά και το κάθε «τώρα» που έρχεται απ' το μέλλον για να γίνει παρόν ... αυτό το «τώρα», οι σοφοί της Ελλάδος το λένε «Καθήκον της Στιγμής» ...

Πίσω από κάθε στιγμή που διαβαίνει το χρόνο στην ανθρώπινη ζωή, καιροφυλακτεί το καθήκον. Αυτά τα πολλά και χρήσιμα καθήκοντα, είναι γραμμένα στο ιερό των Δελφών, στη μαρμαρίνη Βίβλο τους.

Κι αν μπορέσουμε να τα δούμε, να τα μελετήσουμε και να τα κάνουμε προσωπικά μας καθήκοντα, βιώματα ψυχής, τότε, το κάθε «τόρα» εγγυάται την αιωνιότητά μας.

Ο Αριστοτέλης σταματά, στρέφεται στον Αλέξανδρο και τον καρφώνει με το αετίσιο βλέμμα του.

– Αγαπημένε μου μαθητή, ο λόγος δικός σου. Όρα, με δύο λόγια, ν' αναπτύξεις στον πατέρα σου, ό, τι σούμεινε απ' τη μαθητεία σου μαζί μου.

Ο Αλέξανδρος μοιάζει, σαν, να μη θέλη να μιλήση.

Βυθισμένος στους ρεμβασμούς και τις ονειροπολήσεις που του ενέπνευσαν τα λόγια του Δασκάλου του, κοιτάζει αμήχανα γύρω του.

– Λοιπόν; Ρωτά ο Αριστοτέλης.

– Δάσκαλέ μου, δεν γνωρίζω, τούτη τη στιγμή, τι ακριβώς πρέπει να πώ για να ευχαριστήσω τα αυτιά του πατέρα μου.

– Δεν σου ζήτησα να πής ευχαριστώ στον πατέρα σου, γιατί αυτό, κατ' αρχήν, αποτελεί καθημερινό σου καθήκον προς εκείνους που σου χάρισαν την ζωή. Αυτό είναι γραμμένο στους Δελφούς!

Πες μας όμως, τι σούμεινε, απ' τα τρία χρόνια που ζήσαμε μαζί, καθισμένοι στα λίθινα θρανία θρανία της Μίεζα ... Με λίγα λόγια, τι έμαθε το εγώ σου; Ο νούς σου; Η ψυχή σου;

Ο Αλέξανδρος ταξινομεί τις σκέψεις του κι αποφασίζει να εκφρασθή.

– Έμαθα, αυτό που είπες Δάσκαλε. Έμαθα, να σκέφτομαι.

– Δηλαδή; Τώρα; Πώς σκέφτεσαι; ρώτησε ο Αριστοτέλης.

– Σκέφτομαι πώς, όλα άλλαξαν γύρω μου ...

– Τι ειν' αυτό το όλα;

– Ειν' ο πατέρας μου ... η μάννα μου ... οι φίλοι μου ... οι στρατιώτες ... οι άνθρωποι στο παλάτι ... το ίδιο το παλάτι ...

*Αλέξανδρος
και Πόρος στην Μάχη
του Υδάσπη*

Πίνακας του Charles le Brun.

– Κάνε μας μια πιο σαφή περιγραφή, ν' ακούση κι ο πατέρας σου.
– Τα πρόσωπα των γονιών μου, τάβλεπα αλλοιώς, πριν μάθω να σκέφτομαι ... κι αλλοιώς τα βλέπω τώρα.

Η φύση τριγύρω, τα δένδρα, τα λουλούδια, ο ουρανός, οι λίμνες ... όταν τάβλεπα πριν χρόνια ... απλά τάβλεπα χωρίς να ξέρω, πως και γιατί πρέπει να τα θαυμάζω ή, να μην τα θαυμάζω.

– Γιατί αυτό;
– Γιατί, δεν ήξερα τη σχέση τους μαζί μου, με το μέσα μου, με το εί-
ναι μου.

Ο Αριστοτέλης κι ο Φίλιππος ανταλλάσσουν βλέμματα κατανόησης.
Ο Αλέξανδρος συνεχίζει.

– Τώρα, ξέρω γιατί πρέπει να τα θαυμάζω. Τώρα γνωρίζω πως λει-
τουργεί η φύσις, τα ζώα, τα πουλιά, ο κόσμος...

Τώρα, γνωρίζω τη σχέση μου με όλα ... με τον πατέρα μου και τη μάν-
να μου... με τους φίλους μου και, τους εχθρούς μου ... με το παλάτι, τους
τοίχους του, τις ζωγραφιές και τα αγάλματά του...

Τώρα γνωρίζω τι θα πη λαός ... τι θα πη όχλος ... τι θα πη κοινωνία ...
τι θα πη ανθρωπότητα! ... Τι είναι το δίκαιο ... και τι το άδικο!

– Και, τί αποφασίζεις για όλα αυτά; ρωτά σκεφτικός ο Αριστοτέλης.
– Αποφασίζω Δάσκαλε ... τώρα που έμαθα να σκέφτομαι, να τα κάνω
όλα ... «Καθήκον της Στιγμής»!
– Δηλαδή; Αποφάσεις να χρεωθής την ανθρωπότητα;
– Αν, Δάσκαλε, αυτό κατάλαβες ... τότε ... αυτό είναι!
– Και, πως διαμορφώνει η ψυχή σου, αυτό το «Καθήκον της Στιγμής».

Ο Αλέξανδρος έχει έτοιμη την απάντηση.

– Αυτή η στιγμή, για την οποία μιλάμε, Δάσκαλε, είναι για μένα ένας
συνεχής και αδυσώπητος πόλεμος ...

Εσύ, μ' έμαθες να σκέφτομαι. Κι εγώ, όπως τώρα σκέφτομαι ... έχω συ-
νειδητοποιήσει το άδικο, σ' όλη του την άθλια δόξα!

Γι' αυτό το άδικο, θα πολεμήσω...

– Είσαι ακόμα πολύ νέος ...
– Το «Καθήκον της Στιγμής», Δάσκαλε, δεν μ' αφήνει να σκεφθώ αν
είμαι μικρός ή μεγάλος σε ηλικία.

– Πρέπει να συμφωνήσω μαζί σου Αλέξανδρε, αλλά με έναν όρο.

Το «καθήκον της Στιγμής» για να το υποστηρίξεις σ' όλη του την έ-
κταση χρειάζεται προετοιμασία, προγραμματισμό και οργάνωση.

Χρειάζεται ανθρώπους πιστούς να έχεις γύρω σου ... να τους έχεις πείση πως, σ' όποιον αγώνα κι' αν εμπλακούν, θα είναι αγώνας για το ανθρώπινο δίκαιο ... την Ειρήνη και την ευημερία των πολλών.

Ο Αλέξανδρος παρεμβαίνει.

– Αυτά, Δάσκαλε, μου τα έχεις επαναλάβει σε προηγούμενες στιγμές.

Επιθυμώ να πείσω και 'σένα και τον πατέρα μου πως, οι αποφάσεις μου για τον τρόπο που θα αγωνισθώ ως το τέλος ... είναι αποφάσεις ζωής.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα που πέτυχες, απ' τη στιγμή που ανέλαβες να με μάθης να σκέφτομαι.

Ο Φίλιππος, κάνει τη δική του παρέμβαση.

– Και, για μένα, τι σκέφτεσαι γιέ μου;

Ο Αλέξανδρος, προσπαθεί να είναι ήρεμος, στη σκέψη για τον πατέρα του.

– Νόμιζα πως, ο πατέρας μου είναι ευτυχισμένος με ό,τι έκανε.

Νόμιζα πως, όταν γελούσες. ήσουν ξενοιαστος ... χαρούμενος.

– Τώρα; ρωτά ο Φίλιππος.

– Τώρα, πατέρα, μπόρεσα με τη σκέψη μου να μπώ στην ψυχή σου ... Είσαι ένας αγανακτισμένος με τον εαυτό σου, αγανακτισμένος με τη μάνα μου ... αγανακτισμένος μ' αυτούς που τους λές φίλους σου ... αγανακτισμένος με τους στρατιώτες σου ...

– Εγώ;

– Ναι, εσύ! Κι αν, πατέρα δεν το δέχεσαι, αυτό αφορά εσένα κι όχι τη δική μου σκέψη. Εσύ, μπορείς να πιστεύης, ό, τι άλλο θέλεις για τον εαυτό σου.

Οφείλω όμως, πατέρα μου να αναφερθώ και στα προσόντα σου. Γεννήθηκες και άξιος και βασιλιάς.

Ό,τι έβαλες στο μυαλό σου το κατέκτησες, γιατί είσαι μοναδικός στρατηγός και γενναίος πολεμιστής. Ξέρεις να τιμάς τους νεκρούς!

Έχεις το χάρισμα να αποκτάς φίλους και τιμάς τις φιλίες σου. Πάνω απ' όλα, πήρες στα χέρια σου μία Μακεδονία μικρή και την έκανες μεγάλη.

Και, βεβαίως, όλα αυτά που αναφέρω μπροστά στο Δάσκαλό μου για τον πατέρα μου, δεν τα γεννάει το μυαλό μου.

Εκφράζω τη γνώμη του λαού και των ρητόρων, για τα προσόντα του Φιλίππου, σαν άνθρωπος, σαν στρατηγός και σαν βασιλιάς!

Ο Αλέξανδρος παύει να μιλά, σκέφτεται, θυμάται, συμπληρώνει.

– Βγάξω έξω απ' τη συζήτηση το Δημοσθένη, το ρήτορα.

Έχω τη γνώμη πως, ζηλεύει τη δόξα του πατέρα μου!

Ο Φίλιππος δεν μιλά. Σκύβει το κεφάλι και αναμετρά το φώς στη φύση, πίσω απ'το θαμπό τζάμι που αρχίζει να σκοτεινιάζει.

Ο ήλιος έδυσε. Ξαφνικά, αναρωτιέται.

- Και, γιατί μου χρεώνεις τόση αγανάκτηση;

Ο Αλέξανδρος την περίμενε την ερώτηση.

- Γιατί πατέρα, δεν τηρείς αυτό που μούμαθε ο Δάσκαλος.

- Τι είν' αυτό;

- Αυτό, λέγεται μέτρο. Πίνεις στα γλέντια σου χωρίς μέτρο ... μιλάς και γελάς και θυμώνεις, μ' όση δύναμη έχεις ... χωρίς μέτρο ...

Συμπεριφέρεσαι στην μάννα μου, χωρίς μέτρο... ακόμα και στους πολέμους που οργανώνεις ... κι εκεί, χωρίς μέτρο ... δίνεις τις μάχες σου ...

Δεν θέλω να προχωρήσω περισσότερο γιατί, δεν θέλω να χάσω το δικό μου μέτρο.

Ο Αριστοτέλης αποφασίζει να δώσει τέλος στο διάλογο πατέρα και γιου. Πλησιάζει τον Φίλιππο και στέκεται περήφανος μπροστά του.

- Αισθάνομαι βασιλιά μου δυνατός που σου παραδίδω ένα ολοκληρωμένο νέο, σαν το γιό σου, που μπορεί ...

- Μα, αυτός, με βρίζει! Με κατηγορεί!

- Ούτε το ένα, ούτε το άλλο κάνει. Ο γιός σου, απλά, με την κρίση που απέκτησε, σε περιγράφει. Και, μεταξύ μας βασιλιά μου.

Τίποτα στην περιγραφή του, δεν είναι υπερβολικό. Ο γιός σου έμαθε να τηρή το μέτρο ... και στον έπαινο αλλά και στον ψόγο.

- Τότε;

- Τότε, βασιλιά μου ... ήρθε η ώρα να σκεφθής, πως μαζί με το γιό σου που μπήκε στα μυστικά της σοφίας ... μπήκες κι εσύ, με το δικό σου τρόπο.

Σε λίγες μέρες που θα είστε μόνοι, χωρίς την δική μου παρουσία, θ' ανακαλύψετε λίγο-λίγο τον τρόπο συνεργασίας σας για το μέλλον αυτού του τόπου ... ίσως, και για το μέλλον της Ελλάδος και του κόσμου.

Οι τρεις άνδρες, σταμάτησαν να μιλούν.

Οι σκέψεις τους, αυτό το τελευταίο βράδυ, βάραιναν μ' ένα παράξενο τρόπο τον εγκέφαλό τους.

Πίσω απ' τις κορυφές των δένδρων που φάνταζαν σκιές, πίσω απ' το θαμπόγυαλο στο γκριζο ουρανό, τρεμόσβηνε ένα άστρο.

Η νύχτα ερχόταν!

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΑ ΔΕΛΦΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Αρχαίο κείμενο.	Νεοελληνικό κείμενο
1. Ἐπου θεῶ.....	Ακολουθα τον θεό.
2. Νόμῳ πείθου.....	Να πειθαρχής στο Νόμο.
3. Θεοὺς σέβου.....	Να σέβεσαι τους θεούς.
4. Γονεῖς αἰδοῦ.....	Να σέβεσαι τους γονεῖς σου.
5. Ἥττω ὑπὸ δικαίου.....	Να καταβάλεσαι για το δίκαιο.
6. Γνωθι μαθών.....	Γνώρισε, αφού μάθης.
7. Ἀκούσας νόει.....	Κατανόησε, αφού ακούσης.
8. Σαυτὸν ἴσθι.....	Γνώρισε τον εαυτό σου.
9. Γαμεῖν μέλλε.....	Να προγραμματίζης τον γάμο σου
10. Καιρὸν γνωθι.....	Να μελετάς τις ευκαιρίες
11. Ξένος ὦν ἴσθι.....	Αν είσαι ξένος, να φέρεσαι σαν ξένος
12. Μηδὲν ἄγαν.....	Να μην υπερβάλλης
13. Φρόνει θνητά.....	Να σκέπτεσαι, ως θνητός
14. Ἐστίαν τίμα.....	Να τιμάς το σπιτικό σου.
15. Ἄρχε σεαυτοῦ.....	Να κυριαρχής στον εαυτό σου.
16. Φίλοις βοήθει.....	Να βοηθάς τους φίλους.
17. Θυμοῦ κράτει.....	Να συγκρατῆς το θυμό σου.
18. Φρόνησιν ἄσκει.....	Να συμπεριφέρεσαι με φρόνηση
19. Πρόνοϊαν τίμα.....	Να τιμάς την προνοητικότητα
20. Ὅρκῳ μὴ χρῶ.....	Να μην ορκίζεσαι.
21. Φιλίαν ἀγάπα.....	Να αγαπάς τη φιλία.
22. Παιδείας ἀντέχου.....	Να αγωνίζεσαι στην εκπαίδευσή σου.
23. Δόξαν δίωκε.....	Στην δόξα, να εναντιώνεσαι
24. Σοφίαν ζηήλου.....	Να αναζητάς τη σοφία.
25. Καλὸν εὖ λέγε.....	Εἶναι καλὸν να ομιλῆς για το καλο
26. Ψέγε μηδένα.....	Να μην κατηγορῆς κανένα.
27. Ἐπαίνει ἀρετήν.....	Να επαινῆς την ἀρετή.
28. Πράττε δίκαια.....	Να πράττῆς δίκαια.
29. Φίλοις εὐνόει.....	Να ευνοῆς τους φίλους.
30. Ἐχθροὺς ἀμύνου.....	Να προφυλάσσεσαι ἀπὸ τους εχθρούς.
31. Εὐγένειαν ἄσκει.....	Να είσαι ευγενής.
32. Κακίας ἀπέχου.....	Να ἀπέχῆς ἀπὸ την κακία.
33. Κοινὸς γίνου.....	Να ἐπιδιώκῆς την μετριότητα
34. Ἴδια φύλαττε.....	Να φυλάττῆς αὐτά που σου ἀνήκουν
35. Ἀλλοτριῶν ἀπέχου.....	Να ἀπέχῆς ἀπὸ ὅ,τι δεν σε ἀφορά

36. Ἄκουε πάντα.....	Να ἔχης καλή φήμη.
37. Εὐφημος ἴσθι.....	Να ακούς τα πάντα.
38. Φίλω χαρίζου.....	Να προσφέρεις δώρα στους φίλους σου
39. Χρόνου φείδου.....	Να μη σπαταλᾷς το χρόνο σου
40. Ὅρα τὸ μέλλον.....	Να προσπαθῆς να διαβλέπεις το μέλλον
41. Ὑβριν μίσει.....	Να μισῆς την ὕβρη.
42. Ἰκέτας αἰδοῦ.....	Να σέβεται τους ικέτες.
43. Υἱους παιδεύε.....	Να εκπαιδεύεις τους γιους σου.
44. Πᾶσιν ἀρμόζου.....	Να εἶσαι προσαρμοσμένος με ὅλους
45. Ἐχων χαρίζου.....	Ὅταν ἔχεις, να χαρίζεις.
46. Δόλον φοβοῦ.....	Να φοβάσαι το δόλο.
47. Εὐλόγει πάντας.....	Να λες καλά λόγια για ὅλους.
48. Φιλόσοφος γίνου.....	Να γίνης φιλόσοφος.
49. Ὅσια κρῖνε.....	Να κρῖνεις τα ὅσια.
50. Γνοὺς πρᾶττε.....	Να πράττης με επίγνωση.
51. Φόνου ἀπέχου.....	Να μη φονεύης.
52. Εὐχου δυνατά.....	Να εὐχέσαι με δύναμη λόγου
53. Σοφοῖς χρῶ.....	Να συναναστρέφεται με σοφούς.
54. ἦθος δοκίμαζε.....	Να επιδοκιμάζης το ἦθος.
55. Λαβῶν ἀπόδος.....	Να επιστρέφεις αὐτό που οφείλεις
56. Ὑφορῶ μηδένα.....	Να μην εἶσαι καχύποπτος.
57. Τέχνη χρῶ.....	Να ασκής την Τέχνη.
58. Ὅ μέλλεις, δός.....	Να πληρώνης για αὐτό που επιδιώκεις
59. Εὐεργεσίας τίμα.....	Να τιμᾷς τις ευεργεσίες.
60. Φθόνει μηδενί.....	Να μη φθονῆς κανένα.
61. Φυλακῆ πρόσσεχε.....	Να προσέχης την φυλακῆ
62. Ἐλπίδα αἶνει.....	Να δοξάζης την ἐλπίδα
63. Διαβολὴν μίσει.....	Να μισῆς τη διαβολή.
64. Δικαίως κτῶ.....	Να αποκτάς εν δικαίω
65. Ἀγαθοὺς τίμα.....	Να τιμᾷς τους αγαθοὺς.
66. Κριτὴν γνῶθι.....	Να γνωρίζης τον Μέγα Κριτή!
67. Γάμους κράτει.....	Να προστατεύης τον γάμο σου
68. Τύχην νόμιζε.....	Στην τύχη, να μην υπολογίζης
69. Ἐγγύην φεῦγε.....	Να μην ἐγγυᾷσαι για ἄλλους
70. Πάσι διαλέγου.....	Να συνομιλῆς με ὅλους
71. Ὅμοίοις χρῶ.....	Να συναναστρέφεται
με τους ομοίους σου
72. Δαπανῶν ἄρχου.....	Να κυριαρχῆς στην οικονομία

73. *Κτώμενος ἤδου.*..... Να είσαι ευτυχής, με ότι έχεις
74. *Αἰσχύνην σέβου.*..... Να σέβεσαι την εντροπή.
75. *Χάριν ἐκτέλει.*..... Να εκτελής χαρισματικές πράξεις
76. *Εὐτυχίαν εὖχου.*..... Να εύχεσαι ευτυχία.
77. *Τύχην στέργε.*..... Να αρέσκεσαι στην τύχη
78. *Ἀκούων ὄρα.*..... Όταν ακούς, να οραματίζεσαι
79. *Ἐργάζου κτητά.*..... Να κοπιάζης για πράγματα άξια να τα κατακτήσης
80. *Ἔριν μίσει.*..... Να μισής την έριδα.
81. *Ἵνειδος ἔχθαιρε.*..... Να εχθρεύεσαι τον χλευασμό.
82. *Γλῶτταν ἴσχε.*..... Να συγκρατήσ τη γλώσσα σου.
83. *Ἵβρον ἀμύνου.*..... Να προφυλάσσεσαι από την ύβρη.
84. *Κρῖνε δίκαια.*..... Να κρίνης δίκαια.
85. *Χρῶ χρήμασιν.*..... Να χρησιμοποιάς τα χρήματα
86. *Ἄδωροδόκτος δίκαιζε.*..... Να επιχειρής χωρίς δωροδοκία
87. *Αἰτιῶ παρόντα.*..... Μόνον στον παρόντα διακούμαι αντικρουσιν
88. *Λέγε εἰδῶς.*..... Να λες, γνωρίζοντας.
89. *Βίαις μὴ ἔχου.*..... Να μην έχεις βία.
90. *Ἄλύπως βίου.*..... Να ζης χωρίς λύπες
91. *Ἵμίλει πράως.*..... Να ομιλής με πραότητα
92. *Πέρασ ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν.*..... Να ολοκληρώσης την προσπάθεια, δίχως δειλία
93. *Φιλοφρόνει πᾶσιν.*..... Να είσαι φιλικός με όλους.
94. *Υἱοῖς μὴ καταρῶ.*..... Τα τέκνα σου να μην αποθαρρύνης
95. *Γλύπτης ἄρχε.*..... Να κυριαρχήσ τη γλώσσα σου.
96. *Σεαυτὸν εὖ ποίει.*..... Να ευεργετήσ τον εαυτό σου.
97. *Εὐπροσήγορος γίνου.*..... Να είσαι ευπροσήγορος.
98. *Ἀποκρίνου ἐν καιρῶ.*..... Να αποκρίνεσαι στον κατάλληλο καιρό.
99. *Πόνει μετὰ δικαίου.*..... Να κοπιάζης δίκαια.
100. *Πρᾶττε ἀμετανοήτως.*..... Να πράττης με σιγουριά.
101. *Ἄμαρτάνων μετανόει.*..... Ὅταν σφάλης, να μετανοήσ.
102. *Ὅφθαλμοῦ κράτει.*..... Να κυριαρχήσ των οφθαλμών σου.
103. *Βουλευούου χρήσιμα.*..... Να σκέπτεσαι τα χρήσιμα.
104. *Επιτέλει συντόμως*..... Να εκτελής σύντομα το έργο σου
-Πραττε συντομως.
105. *Φιλίαν φύλαττε.*..... Να φυλάττης τη φιλία.

106. *Εὐγνώμων γίνου.* Να είσαι ευγνώμων.
107. *Ὀμόνοιαν δίωκε.* Να επιδιώκεις την ομόνοια.
108. *Ἄρρητον κρύπτει.*..... Να μην λες τα άρρητα.
109. *Τὸ κρατοῦν φοβοῦ.*..... Να φοβάσαι αυτούς που επικρατούν
110. *Τὸ συμφέρον θηρῶ.* Κυνηγώ το συμφέρον μου
111. *Καιρὸν προσδέχου.*..... Να δέχεσαι τα υφιστάμενα μέτρα
112. *Ἐχθρας διάλυε.* Να διαλύεις τις έχθρες.
113. *Γῆρας προσδέχου.*..... Να αποδέχεσαι το γήρας.
114. *Ἐπὶ ῥώμῃ μὴ καυχῶ.*..... Να μην καυχιέσαι για τη δύναμή σου.
115. *Εὐφημίαν ἄσκει.*..... Να επιδιώκεις καλή φήμη.
116. *Ἀπέχθειαν φεῦγε.* Να αποφεύγεις την απέχθεια.
117. *Πλούτει δικαίως.*..... Να πλουτίσεις δίκαια.
118. *Δόξαν μὴ λείπε.* Μην εγκαταλείπεις την Δόξα
119. *Κακίαν μίσει.*..... Να μισής την κακία.
120. *Κινδύνευε φρονίμως.*..... Να κινδυνεύεις με φρόνηση
121. *Μανθάνων μὴ κάμνε.*..... Να μην κουράζεσαι να μαθαίνεις.
122. *Φειδόμενος μὴ λείπε.* Μην παύεις να συγκρατείσαι
123. *Χρησμοὺς θαύμαζε.*..... Να θαυμάζεις τους χρησμούς
124. *Οὓς τρέφεις, ἀγάπα.*..... Να αγαπάς αυτούς που τρέφεις.
125. *Ἀπόντι μὴ μάχου.*..... Να μην μάχεσαι αυτόν που είναι απών.
126. *Πρεσβύτερον αἰδοῦ.* Να σέβεσαι τους μεγαλύτερους.
127. *Νεώτερον δίδασκε.* Να διδάσκεις τους νεότερους.
128. *Πλούτῳ ἀπίστει.* Να αποστασιοποιεῖσαι από τον πλούτο.
129. *Σεαυτὸν αἰδοῦ.* Να σέβεσαι τον εαυτό σου.
130. *Μὴ ἄρχε ὑβρίζειν.*..... Να μην κυριαρχής με αλαζονεία.
131. *Προγόνους στεφάνου.*..... Να στεφανώνεις τους προγόνους σου.
132. *Θνήσκε ὑπὲρ πατρίδος.*..... Να πεθάνεις για την πατρίδα σου
133. *Τῷ βίῳ μὴ ἄχθου.* Να μάχεσαι στη ζωή σου
134. *Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέλα.*..... Να μην περιγελάς τους νεκρούς.
135. *Ἄτυχοῦντι συνάχθου.*..... Να συμπάσχεις με το δυστυχή.
136. *Χαρίζου ευλαβῶς.* Να προσφέρεις με ευλάβεια
137. *Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ.*..... Μην λυπάσαι για ο,τιδήποτε
138. *Ἐξ εὐγενῶν γέννα.* Εξ' ευγενῶν γέννα
139. *Ἐπαγγέλλου μηδενί.* Επαγγέλλου μηδενί
140. *Φθιμένους μὴ ἀδίκει.* Μην αδικήεις, τους νεκρούς
141. *Εὖ πάσχε ὡς θνητός.*..... Να αισθάνεσαι καλά, ως θνητός
142. *Τύχη μὴ πιστεύε.*..... Να μην πιστεύεις στην τύχη

144. Παισων κόσμιος ἴσθι, Να εἶσαι ὡς παιδί κόσμιος, ὡς
ἠβών εγκρατής, μέσος ὡς ἔφηβος εγκρατής, ὡς ἄνδρας
δίκαιος, πρεσβύτερος δίκαιος, ὡς γέροντας σοφός.
σοφός. Να εἶσαι ὡς
παιδί κόσμιος, ὡς ἔφηβος
εγκρατής, ὡς ἄνδρας
δίκαιος, ὡς γέροντας σοφός.
145. Τελευταί αὐλπος. Να πεθαίνης χωρίς λύπη
146. Μέτρον ἀριστον. Το μέτρο, εἶναι ἀριστό σε ὅλα
147. Νόμοις πείθου. Να πειθαρχῆς στους νόμους

*Αλεξάνδρος και Βουκεφάλας.
Έργο του François Schommer.*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ

Το επόμενο πρωϊνό, ο Θεσσαλός Φιλόνεικος, επισκέφθηκε την Αυλή του Φιλίππου, φέρνοντας μαζί του ένα θαυμάσιο κατάμαυρο άλογο για να το πουλήση στο βασιλιά.

Ο Φίλιππος βλοσυρός, παρακολουθούσε τις κινήσεις του δύστροπου αλόγου που ήταν βίαιες και αποτρεπτικές για οποιοδήποτε ήθελε να τον ιππεύση.

Ο Φιλόνεικος καμάρωνε για την αγριότητα του αλόγου του.

Ο Φίλιππος έδωσε εντολή σε ένα ικανό ιππέα να τιθασεύση το άλογο και να το ιππεύση. Ο ατίθασος Βουκεφάλας, τον έριξε κάτω πολλές φορές, με χτυπήματα επικίνδυνα.

Ο Φίλιππος έστειλε και δεύτερο και τρίτο αναβάτη για να δαμάσουν τον «μαύρο δαίμονα», όπως ο ίδιος τον αποκαλούσε.

Και οι τρεις αναβάτες επέστρεψαν απελπισμένοι από την βιαιότητα και τα απότομα χτυπήματα από τις σπλές του αλόγου.

– Πουλάς ένα άλογο που δεν δαμάζεται με τίποτα; ρώτησε θυμωμένος ο Φίλιππος τον Φιλόνεικο.

– Ναι, βασιλιά μου, απάντησε χαμογελαστός και ήρεμος ο Φιλόνεικος, Και μάλιστα, ζητάω πολλά γι' αυτό το υπέροχο δημιούργημα της φύσης.

– Δηλαδή; Πόσα ζητάς; ρώτησε βλοσυρός ο Φίλιππος.

Ο Θεσσαλός, τον πλησίασε σκεφτικός, τον κοίταξε στα μάτια και του απάντησε κοφτά!

– Δέκα τρία τάλαντα πουλάω βασιλιά μου αυτό το κόσμημα ... Κι αν θελήσης να μην τον αγοράσης, επειδή δεν έχεις ικανούς αναβάτες, μη στενοχωριέσαι. Έχω κι άλλους που τον θέλουν ...

Ο Φίλιππος έδωσε εντολή να απομακρύνουν το άλογο που στριφογύριζε νευρικό μέσα στον χώρο της μεγάλης αυλής.

Ξάφνου ακούστηκε η φωνή του Αλέξανδρου που παρακολουθούσε την συνομιλία του Φιλίππου με τον Φιλόνεικο, απ' την εξώπορτα του παλατιού:

– Απορρίπτουν το άλογο, γιατί δεν είναι σε θέση να το χρησιμοποιήσουν από απειρία και δειλία, φώναξε δυνατά προς την πλευρά που στεκόταν ο Φίλιππος.

Ο Αλέξανδρος άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά, πάτησε στην αυλή και, μονολογώντας τα ίδια λόγια, στάθηκε σκεπτικός, κοιτάζοντας το άλογο που σηκώθηκε στα δύο του πόδια, όρθιο, χλιμιντρίζοντας.

Ο Φίλιππος αγρίεψε.

– Κατακρίνεις λοιπόν τους μεγαλύτερους σου; Μπορείς δηλαδή εσύ, να γνωρίζεις περισσότερα από αυτούς; Είσαι σε θέση να μεταχειρισθής καλύτερα το άλογο αυτό;

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε, γνέφοντας «ναι» στον πατέρα του. Μετά από μικρή σιωπή, μονολόγησε πλησιάζοντας αργά-αργά τον Βουκεφάλα.

– Αυτό το άλογο, είμαι σε θέση να το μεταχειρισθώ καλύτερα από κάθε άλλον!

Ο Φίλιππος, ακούγοντας τα λόγια του γιου του, φώναξε αγριεμένος.

– Κι αν δεν το κατορθώσεις: Τι τιμωρία θα πρέπει να υποστής επειδή είσαι προπέτης;

Ο Αλέξανδρος ήρεμος, γύρισε το κεφάλι προς τον πατέρα του.

– Μα το Δία, θα πληρώσω εγώ την αξία του αλόγου!

Όλοι τριγύρω γέλασαν με ευγενικό σαρκασμό.

– Συμφωνείς, βασιλνά μου; ρώτησε ο Φιλόνεικος τον Φίλιππο.

– Συμφωνώ, απάντησε ανήσυχος για την έκβαση των πραγμάτων ο Φίλιππος.

Ο Αλέξανδρος, γαλίνιος, με ήρεμες κινήσεις πλησίασε τον Βουκεφάλα κοιτώντας τον ευθεία στα μάτια. Το ζώο έμεινε ακίνητο, σαν λες να ήταν μαγνητισμένο.

Ο Αλέξανδρος έπιασε τα ντία, γύρισε και κοίταξε τον ήλιο και έστριψε αργά, τραβώντας τα ντία, το κεφάλι του αλόγου προς την πλευρά του ήλιου, για να μην βλέπη την σκιά του, να σαλεύη και να εκνευρίζεται.

Χαλάρωσε σε μια στιγμή τα ννία, τα άπλωσε στο μήκος τους και το άλογο άρχισε να καλπάζει τριγύρω του, ενώ ο Αλέξανδρος, βλέποντας την έξαψή του έβγαλε ήρεμα τη χλαμύδα του, την έριξε στη γη, και με ένα αξιοζήλευτο αναπήδημα, ίππευσε το ζώο σταθερά, έσφιξε με δύναμη τα ννία και χωρίς κανένα μαστίγωμα ή χτύπημα με τον πτερνιστήρα, έφερε καλπάζοντας στροφές στον αύλιο χώρο.

Όταν ο ίππος τιθασσεύθηκε και περίμενε με ανυπομονησία να τρέξει, ο Αλέξανδρος χαλάρωσε το χαλινάρι, τον χτύπησε ελαφρά με τα πόδια και τον προέτρεψε με σιγανή φωνή να τρέξει ...

Ο Φίλιππος έκπληκτος παρακολουθούσε τον άθλο του γιού του, ενώ ο Φιλόνηκος έτριβε τα χέρια του από χαρά βλέποντας το περήφανο άτι με τον άξιο ιππέα του να φέρνη βόλτες στην μεγάλη αυλή του παλατιού.

Το πλήθος τριγύρω, ζητωκραύγαζε, ενώ ο Αλέξανδρος πάνω στον Βουκεφάλα έκανε μεγάλους κύκλους τριγύρω τους.

Σε λίγο, σοβαρός και υπερήφανος ο Αλέξανδρος ήρθε και στάθηκε με το μαύρο άτι μπροστά στον πατέρα του, αφίππευσε και μέσα σε θυελλώδη χειροκροτήματα δέχθηκε την αγκαλιά του πατέρα του που, δακρυσμένος τον φίλησε στο κεφάλι, λέγοντας μέσα σε λυγμούς χαράς:

- Γυιέ μου, αναζήτησε βασίλειο, αντάξιο με σένα!

Η Μακεδονία, δεν σε χωρεί!

Αλέξανδρος ο Μακεδών.
Ψηφιδωτό.

A dramatic Baroque painting by Peter Paul Rubens depicting the mythological figures Orpheus and Eurydice. Orpheus, on the left, is a muscular, bearded man with long, dark, curly hair, looking upwards with a pained expression. He is shirtless and wears a dark loincloth. Eurydice, on the right, is a woman with long, dark hair, wearing a dark blue, flowing dress and a matching headscarf. She is seated and looking towards Orpheus with a somber expression. The background is dark and atmospheric, with a bright, glowing light source behind Orpheus, creating a strong contrast. In the foreground, two dark dogs are visible, looking towards the figures. The overall mood is one of tragedy and despair.

Ορφεύς και Ευρυδίκη.

Πίνακας του
Peter Paul Rubens.

ΟΡΦΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ο χειμώνας τέλειωσε, όμως το κρύο ήταν τσουχτερό. Η Πέλλα, ντυμένη στα λευκά του χιονιού, έμοιαζε μες' στη νυχτιά, μ' άστρα που τρεμόσβηναν, σαν βασίλισσα της φύσης.

Ο άγιος, παγερός βορράς, χτυπούσε αλύππτα τους κίονες, τις μετόπες και τα γείσα του φανταχτερού παλατιού, τινάζοντας τούφες από χιόνι, τριγύρω, μέσα στο θαμπό φως.

Ο Αλέξανδρος τούτη τη νύχτα ήταν, σχεδόν, άγρυπνος, γερμένος σ' ένα χρυσοποίκιλτο ανάκλιτρο, η ματιά του αγνάντευε πίσω απ' τα θαμπόγυαλα των παραθύρων τα παιγνίδια του βορρά με το χιόνι.

Παράξενη νύχτα, σκέφτηκε μες' στο θαμπό φως απ' τις δάδες που τεμόσβηναν στη μεγάλη σάλα του παλατιού ο νεαρός γιός του Φιλίππου.

Στο εσωτερικό του παλατιού, τούτη τη νύχτα, μια μυστηριώδης γιορτή βρισκόταν σε τελετουργία από τους πιστούς και τους μύστες της Ορφικής παράδοσης.

Παρά το δυνατό κρύο ενός χειμώνα που ξεψύχαγε, το επόμενο πρωϊνό θα ξημέρωνε με την εαρινή ισημερία.

Έφταναν οι στιγμές που θα ξανάνθιζαν οι νάρκισσοι, στην άπλα της ορεινής Μίεζα.

Τριγύρω, στους ναούς, οι λύρες, πάλλονταν απ' τους οργανοπαίχτες, μέσα στις μυστικές κρύπτες, ενώ το θυμίαμα απ' τις χύτρες στους τρίποδες έραινε την ατμόσφαιρα των ιερών, ως τα πέρατα της Μακεδονικής και της Θρακικής γης.

Κι όλα τούτα τα θαυμαστά μυστήρια, αφιερωμένα στο Διόνυσο, φερόμενα από τους Δελφούς, την Ελευσίνα και τη Θράκη, τ' ακολουθούσαν οι πιστοί της Πέλλας, που θεωρούσαν πώς, ο αόρατος θεός, ο Απόλλων, ξαναγύριζε απ' την χώρα των Υπερβορείων επάνω σ'ένα άρμα που τόσερναν κάταστροι κύκνοι.

Ένα χαμπλόφωνο μουρμουρητό απ'τους πιστούς του παλατιού π'αποτελούσε ψαλμό στη γέννηση του Ορφέα, έφτανε ως τ' αυτιά του νεαρού Αλέξανδρου.

Μερικές, ανήλικες παρθένες με μακρυά μαλλιά, στεφανωμένες με νάρκισσους, με φορεσιές από γαλάζια πέπλα, κρατούν στην αγκαλιά τους νάρθηκες, υδρίες κι αναθηματικά αγγεία συμμετέχοντας με το νεανικό μουρμουρητό τους στη γιορτή του παλατιού.

Παράξενη νύχτα, γεμάτη από μυρουδιές αρωματικών ξύλων βαλμένων με τάξη σε χαμπλούς τρίποδες.

Ο Αριστοτέλης με το ερευνητικό βλέμμα του, δεν αφήνει να του ξεφύγει καμιά λεπτομέρεια Δεν του είναι γνωστή τούτη η γιορτή της ισημερίας στο νησί που μένει, κι όλα του κάνουν ιδιαίτερη εντύπωση.

Πριν ακόμα τελειώσει η νάφθα στα σιδερένια κηροπήγια καρφωμένα στους τοίχους του παλατιού, η γιορτή φτάνει στο τέλος της.

Στο ξημέρωμα της καινούργιας μέρας που σηματοδοτεί την αρχή της Άνοιξης, η ζωή στην Πέλλα, στην Ελλάδα ολόκληρη θάχνη φορτωθή με τις χαρές της φωτόλουστης καινούργιας εποχής, σε καλό του ανθρώπινου γένους.

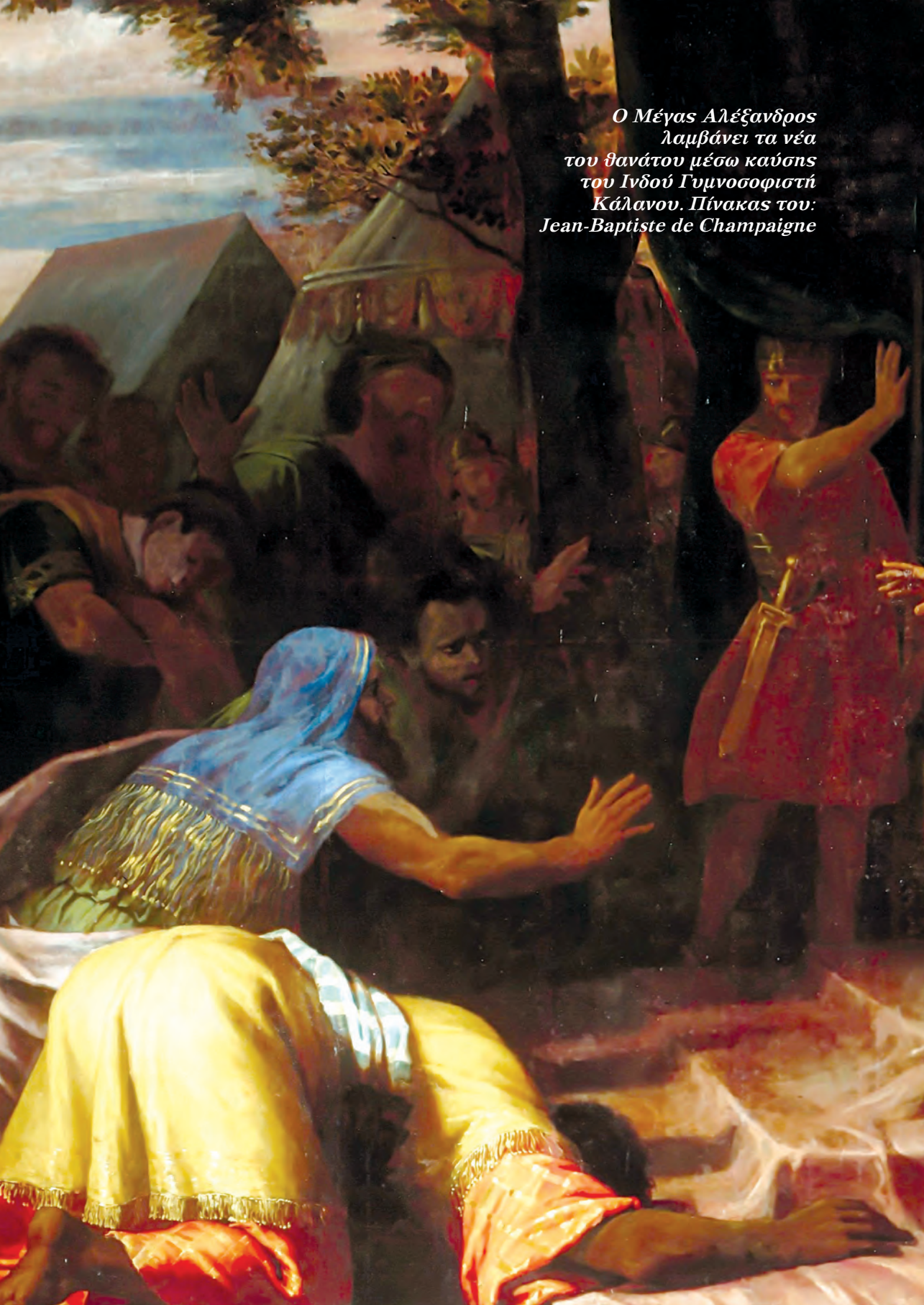
Άλλοι, στο πέραςμα της ώρας λίγο-λίγο αποσύρονται, άλλοι αποκοιμούνται στο κάθισμά τους.

Ο Αριστοτέλης αποχαιρετά με κίνηση των χεριών του τον Αλέξανδρο και απομακρύνεται.

Τελευταίος, μόνοςμέσα στη μεγάλη σάλα ο Αλέξανδρος, προσπαθεί να ταξινομήση τις σκέψεις του και να δώση ερμηνίες στα δεικνυόμενα και νοούμενα της γιορτής, μέσα στο παλάτι.

Ούτε και κατάλαβε ο γιός του Φιλίππου πόσο η ώρα είχε περάσει χωρίς να μπη στην αντίληψη του το πέραςμά της.

*Ο Μέγας Αλέξανδρος
λαμβάνει τα νέα
του θανάτου μέσω καύσης
του Ινδού Γυμνοσοφιστή
Κάλανου. Πίνακας του:
Jean-Baptiste de Champaigne*

Ακοίμπτος, μ'ορθάνοιχτα τα βλέφαρα από μια παράξενη ανυπομονησία, κατάλαβε πως, η ψυχή του κάτι περιέμενε τούτες τις στιγμές που θ' άλλαζε η ισημερία, χωρίς κι ο ίδιος να γνωρίζει, τ' είναι αυτό το κάτι.

Σε μια στιγμή, αγναντεύοντας πίσω απ' το θαμπόγυαλο του παραθύρου τη μισοσκοτεινή φύση, διέκρινε, μεσ' στο θαμπό φως, έξω στον περὶβολο μια σκιά που, μ' ένα σάλτο προσγειώθηκε στον αύλιο χώρο του παλατιού.

Ήταν ένας νεαρός λύκος πούψαχνε να βρή, κάτι να φάη.

Ξαφνικά, ένα χέρι ακούμπησε απαλά στον ώμο του Αλέξανδρου, ενώ άκουσε πίσω απ' το κεφάλι του τη βαθειά φωνή του Αριστοτέλη:

– Δεν κοιμάσαι;

Ο Αλέξανδρος ανακάθισε στο ανάκλιτρό του, ενώ ο Αριστοτέλης τραβούσε προς το μέρος του ένα άλλο ανάκλιτρο για να καθίση ο ίδιος.

– Απόψε Δάσκαλε ... δεν ξέρω ... τα μάτια μου δεν θέλουν να σφαλίσουν.

– Θάλεγα πως το ίδιο συμβαίνει και σε μένα, συμπλήρωσε ο Αριστοτέλης, που έγειρε πλάγια στο ανάκλιτρο, απέναντι απ' το μαθητή του.

– Ένας λύκος μπήκε στην αυλή κι είμαι περίεργος να δω τι θα συμβή...

Ο Αλέξανδρος δεν πρόλαβε να συμπληρώση τη φράση του.

Μπροστά στο μεγάλο θολωτό παράθυρο, ο λύκος εμφανίζεται μ' ένα πετεινάρι που φτερούγιζε στο στόμα του.

Το άγριο ζώο, πήδησε το φράχτη και χάθηκε μεσ' στην παγωμένη νύχτα.

– Ξέρεις πώς λέγεται αυτή η πράξις; ρώτησε ο Δάσκαλος.

Ο Αλέξανδρος προσπάθησε να σκεφθή.

– Νόμος! ... Νόμος της αυτοσυντήρησης, συμπλήρωσε ο Αριστοτέλης, σταυρώνοντας τα δάχτυλα των χεριών του μεταξύ τους.

– Αυτός ο Νόμος, ανήκει στην ομάδα των κυριαρχών;

– Ναι! Η αυτοσυντήρηση στα ζώα, τηρείται και λειτουργεί απόλυτα στα πλαίσια του Νόμου.

Δεν συμβαίνει όμως, το ίδιο, με τους ανθρώπους ...

– Θέλεις να πης Δάσκαλε, ότι ...

– Στο παρελθόν, έχουμε αναφερθεί και πάλι σ' αυτό το θέμα, με ειδικό μάθημα

Επιθυμώ να επαναλάβω, ότι, στον άνθρωπο η αυτοσυντήρηση δεν υπάγεται σε τήρηση του ίδιου του Νόμου.

Ο άνθρωπος κυνηγάει, τρώει, πίνει, κοιμάται, με βάση την προσωπική του λογική, η οποία, αντί να τον ωθή να φάει τόσο όσο χρειάζεται, αυτός, με οδηγό την ενστικτώδη κίνηση της σκέψης του, διαρκώς επιδιώκει και κάτι παραπέρα, έξω απ' την πείνα του, τις ορέξεις του ...

– Δηλαδή, παραβιάζει τη φύση!

– Ακριβώς, καλέ μου μαθητή.

Όταν κάνουμε αυτό που θέλουμε και όχι αυτό που πρέπει, τότε, βιάζουμε την ίδια τη φύση.

Το «θέλω» ανήκει στα προσωπικά μας βιώματα ...

Το «πρέπει» ανήκει στους Νόμους της Φύσεως ...

Το «θέλω» ανήκει στο «εγώ». Το «πρέπει» ανήκει στο «εμείς».

Ο Δάσκαλος σταμάτησε κι έμεινε σκεπτικός.

Ο μαθητής τον παρατηρούσε μ' έντονη δίψα να τον ακούει να μιλάει. Το ξεροβόρι, έξω απ' το παράθυρο τους νανουρίζει τις αισθήσεις.

Σε μια στιγμή ο Αλέξανδρος ψιθύρισε με σιγαλή φωνή.

– Κάποια στιγμή ... χθές ... Δάσκαλε, μου μίλησες για τη «Μυστική Γνώση». Μπορεί η Γνώση, να είναι μυστική;

Ο Αριστοτέλης τυλίχτηκε καλλίτερα με το χιτώνα του.

Η φωτιά στο τζάκι, δεν αρκούσε να τον ζεστάνει απ' την πούντα της αυγής πουρχόταν.

– Ναι! ... Στον κόσμο που ζούμε, υπάρχουν γνώσεις που ανήκουν στους πολλούς ... στα Γράμματα, τις Επιστήμες, τις Τέχνες, για κάθε τι.

Υπάρχουν όμως και γνώσεις που ανήκουν στους ολίγους.

Τους εκλεκτούς.

– Ποιοι είναι αυτοί οι εκλεκτοί

– Οι «μύστες»!

Αυτοί που μπορούν και εισέρχονται στην ουσία του υπέρτατου Αγαθού για το καλό της Ανθρωπότητας.

– Και, τι χρειάζεται για να γίνει κάποιος, μύστης;

– Κατ' αρχήν, χρειάζεται ένας μύστης Δάσκαλος ... για να διδάξει τον καινούργιο μύστη.

Όμως, αν η ψυχή του καινούργιου, δεν έχει την ικανότητα να μπορεί να εισέλθει στην κατανόηση της «αρχής του παντός», που αποτελεί τη βάση της Μυστικής Διδασκαλίας, τότε ...

– Τότε;

– Τότε, Αλέξανδρε, ο καινούργιος, δεν θα μπορεί να γίνει μύστης.

– Σωστό! Ολόσωστο Δάσκαλε.

– Σε μια, πιο λογική τοποθέτηση ... ο μύστης πρώτα γεννιέται ... και σε συνέχεια γίνεται!

– Εσύ, Δάσκαλε, είσαι μύστης;

Ο Αριστοτέλης χαμογελά καλοσυνάτα.

Σταυρώνει τα δάχτυλά των χεριών του κι απαντά με τη βαθειά φωνή του.

– Κανένας, πραγματικός μύστης, δεν μιλά για τον εαυτό του.

Οι άλλοι μιλούν γι' αυτόν.

Εγώ για λογαριασμό μου, ανήκω στους «άλλους».

– Ναι! Θείο χάρισμα η μετριοφροσύνη, Δάσκαλε.

Ο Αλέξανδρος πετιέται απ' το ανάκλιτρο, πλησιάζει τη φωτιά, κι ανακατεύει τα κούτσουρα. Ξαναγυρνά και στέκεται όρθιος, συλλογισμένος μπροστά στον Αριστοτέλη,

– Αν, Δάσκαλε, οι μύστες στα ιερά των ναών και τις φιλοσοφικές Σχολές της Ελλάδος, είναι σαν και 'σένα ... τότε, θάθελα ολόψυχα να γίνω ένας από αυτούς.

Ο Αριστοτέλης κάνει, με ελαφρά κίνηση, νόημα, ο Αλέξανδρος να καθίσει και πάλι απέναντί του. Ο μαθητής κάθεται κι απλώνει το σώμα του στο καθιστικό. Ο Αριστοτέλης τον αναμετρά κινώντας το δάχτυλό του.

– Εσύ, εσύ βασιλιά μου, μπορείς να γίνης μύστης! ...

– Μπορεί να γίνω και μύστης ... και πολεμιστής μαζί;

– Ναι ... κι ίσως, για μια τόσο δύσκολη ζεύξη, δηλαδή νάσαι σοφός και πολεμιστής ταυτόχρονα ... ν' αποτελέσης φαινόμενο μοναδικό!

Ο Αλέξανδρος μένει ακίνητος, σιωπηλός.

Μέσα στο μυαλό του πηγαινοέρχονται, σαν απαστράπτουσες μορφές, ο Αχιλλέας, ο Διόνυσος, ο Ηρακλής κι όλοι οι μεγάλοι της ιδεατής γενεαλογίας του. Ο Αριστοτέλης πιστεύει πως, ήρθε η ώρα να ανοίξει διάπλατα τις πόρτες της «Μυστικής Διδασκαλίας».

– Αντιλαμβάνομαι, πώς, τούτη η ώρα, καλέ μου Μαθητή, δεν είναι φερόμενη απ' την τύχη.

Μέσ' τη βαθειά νύχτα, στην αλλαγή της ισημερίας, βρεθήκαμε κι οι δυο ξάγρυπνοι, δίπλα σε μια φωτιά που τρεμοσβήνει, για να ανταλλάξουμε τις σκέψεις μας.

Ο ουρανός, που φροντίζει με τον δικό του τρόπο να οδηγή την ιστορία των ανθρώπων στη Γη, δημιουργεί ευκαιρίες που είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο να τις εξηγήσουμε, γιατί πρέπει να μπορούμε να τις αντιληφθούμε.

Τούτη τη στιγμή, εδώ, είναι μια στιγμή που την όρισε ο Ουρανός, παρόρα το γεγονός ότι, τέλειωσε ο χρόνος διδασκαλίας μου και αύριο, φεύγω!

Ο Αλέξανδρος προσπαθεί να συλλάβη το νόημα.

– Δηλαδή, Δάσκαλε, τούτη τη στιγμή, ανάμεσά μας, υπάρχει και ένας «τρίτος» που αποφασίζει για ‘μας;

– Ακριβώς! ...

– Κι αυτός ο «τρίτος» είναι ο Ουρανός;

– Ακριβώς! ...

– Δεν σε διακόπτω άλλο. Περιμένω με λαχτάρα τις εξηγήσεις σου.

– Πρέπει, κατ’ αρχήν, αγαπημένε μου μαθητή, να σου εξηγήσω τι είναι ο Ουρανός.

Τη μέρα, στρέφουμε τα μάτια μας ψηλά, βλέπουμε τον ήλιο, κάποιες στιγμές και το ημερήσιο φεγγάρι ... βλέπουμε τα σύννεφα να ταξιδεύουν πάνω στη Γη ... τα πουλιά να πετούν ... βλέπουμε το χιόνι να πέφτει από ψηλά ... κι άλλοτε τη βροχή να ποτίζει τη φύση ... καταλαβαίνουμε πως αναπνέουμε, επειδή ο Ουρανός σε συνεργασία με τον ήλιο, έχει φροντίσει να τυλίγη τη Γη ένας μανδύας από χημικά μίγματα, που κάνουν τον άνθρωπο και ολόκληρη τη φύση να έχουν ανάσα, κίνηση και ζωή!

Ο Αριστοτέλης μένει για λίγο σκεφτικός.

Ο Αλέξανδρος συλλογισμένος.

Ξαφνικά ο διδάσκαλος συνεχίζει τον μονόλογο.

– Φαντάστικες ποτέ ότι, τίποτα δεν έγινε απ’ την τύχη, τίποτα δεν υπάρχει από την τύχη ... κι ότι όλα επιτελούν έργο ενός ενιαίου προγράμματος, το σύνολο του οποίου κάνει το Σύμπαν να υπάρχει;

Ο Αλέξανδρος δεν μιλά, δεν κινείται, κοιτάζει το δάσκαλο, σαν μαγνητισμένος.

Ο Αριστοτέλης, γνώστης πλέον των συλλογισμών του μαθητή του, ανασηκώνεται, τον πλησιάζει και τον κοιτά ολόιστα στα μάτια.

– Μου μίλησες προηγουμένως για τη «Μυστική Γνώση». Με ρώτησες, για ποια αιτία, είναι μυστική.

Έχω πλέον πεισθή ότι, παρόρα το νεαρόν της ηλικίας σου, πρέπει να σου εξηγήσω το βάθος του νοήματος της Γνώσης που πρέπει να ανήκη στους ολίγους, τους εκλεκτούς ...

Κι’ ασ αρχίσω από την Αρχή της Αρχής! ...

*Αρχή της Αρχής,
είναι ότι,
δεν υπάρχει Αρχή!*

Ο Συγγραφέας

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ

Αρχή της Αρχής, είναι ότι, δεν υπάρχει Αρχή!
– Δεν καταλαβαίνω καλέ μου Δάσκαλε.
– Θα σου εξηγήσω αμέσως.

Οι φυσικοί επιστήμονες του καιρού μας, πιστεύουν ότι, όλα, από κάπου αρχίζουν, ότι λίγο-λίγο μεγαλώνουν, ακμάζουν, δρουν ... και τέλος, σβήνουν, πεθαίνουν.

Αυτό, συνηθίζουν να το λένε Νόμο της φθοράς.

Αν όμως, συνειδητοποιήσουμε ότι, το Σύμπαν ολόκληρο, είναι αποτέλεσμα τελειότητας έξω από κάθε φθορά, έργο ενός παντογνώστη Δημιουργού ... ενός παντοδύναμου Όντος, που δεν χρειάζεται να κινείται ή να δρά, ή να δημιουργή, γιατί αυτές οι δυνάμεις υπάρχουν «μονογε-
νώς» μέσα του ... τις έχει το Όν ως, δυνάμεις ενεργείς.

Υπάρχει μία κοινή και σταθερή Ουσία, που συνιστά την αιτία τους.
Για το Θαλή, αυτή η Ουσία είναι το νερό!

Όμως, το νερό ανταποκρίνεται στην αντίληψη των αισθήσεων.

Ο μαθητής του Θαλή, ο Αναξίμανδρος, ξεπερνά σε βάθος την «Αρχή του Θαλή» που ανάγεται στην ορατή ύλη και στρέφεται σε μια αέναη και υπερβατική οντότητα, το Άπειρο, που το αντιλαμβάνεται σε μια Ουσία απεριόριστη και στο σχήμα και στο μέγεθος.

Για τον Αναξίμανδρο, ο χώρος του Διαστήματος μαζί με όλα τα όντα της Γης, τον ήλιο, τ' άστρα, τους πλανήτες, όλα όσα βλέπουμε να αποτελούν το Όλον, υπάγονται σε «Ένα και Μοναδικό Σύνολο», σε μία «πλήρη και αρραγή Ενότητα». Αυτή η «Ενότητα» υπακούει σε ένα Γενικό Νόμο που διέπει όλα τα μέρη του κοσμικού Σύμπαντος.

Το Σύμπαν του Αναξιμανδρου έχει για κέντρο του τη Γη.

Έρχεται όμως, σε συνέχεια ο Αναξιμένης, ο μέγας αυτός μεταφυσικός, τέκνο γνήσιο της Μιλήτου, αποκαλεί την γενετική αιτία του κόσμου Αέρα και ταυτίζει τον Αέρα με την ψυχή.

Το Σύμπαν του Αναξιμένη είναι ολόκληρο Έμφυχο, Άπειρο και Ενιαίο!

Αυτό το Έμφυχο, το Άπειρο και ταυτόχρονα Ενιαίο Σύμπαν, έρχεται σε συνέχεια ο Πυθαγόρας και το κάνει «Μαθηματικό»!

Όλα τα πράγματα της φύσης και του κόσμου, έχουν, το καθ' ένα χωριστά, τον αριθμό του.

Ο κάθε αριθμός είναι μοναδικός!

Όμως, το σύνολο των αριθμών συμποσούμενο, αποκαλύπτει σαν άθροισμα την κοσμική Ενότητα και αυτή, την Συμπαντική Αρμονία.

Αυτή την Αρμονία, ο Πυθαγόρας την ανάγει στη λειτουργία της ψυχής του Παντός.

Ο Δημιουργός, για τον Πυθαγόρα, τα έχει ενώσει όλα μέσω της Παγκόσμιας ψυχής και, για τη λειτουργία της Αιωνιότητας, έδωσε στο Σύμπαν άθροισμα Αρμονικό!

Ο Αριστοτέλης σταματά για λίγο την αφήγηση.

Φέρνει την δεξιά παλάμη του στο πρόσωπό του κι ακουμπά σκεπτικός το δάκτυλό του στο κάτω χείλος, στο στόμα του.

Δεν μιλά.

Ο Αλέξανδρος, σαν λές, μαγνητισμένος, τον κοιτά ολόϊσα στα μάτια.

– Τι σκέφτεσαι Δάσκαλε;

– Σκέφτομαι νεαρέ μου Βασιλνά, πως ο Πυθαγόρας, δεν με πείθει για την «Αρχή του Παντός», όπως την συνδέει με τη θεωρία της εξέλιξης.

– Δηλαδή; ρωτά προβληματισμένος ο Αλέξανδρος.

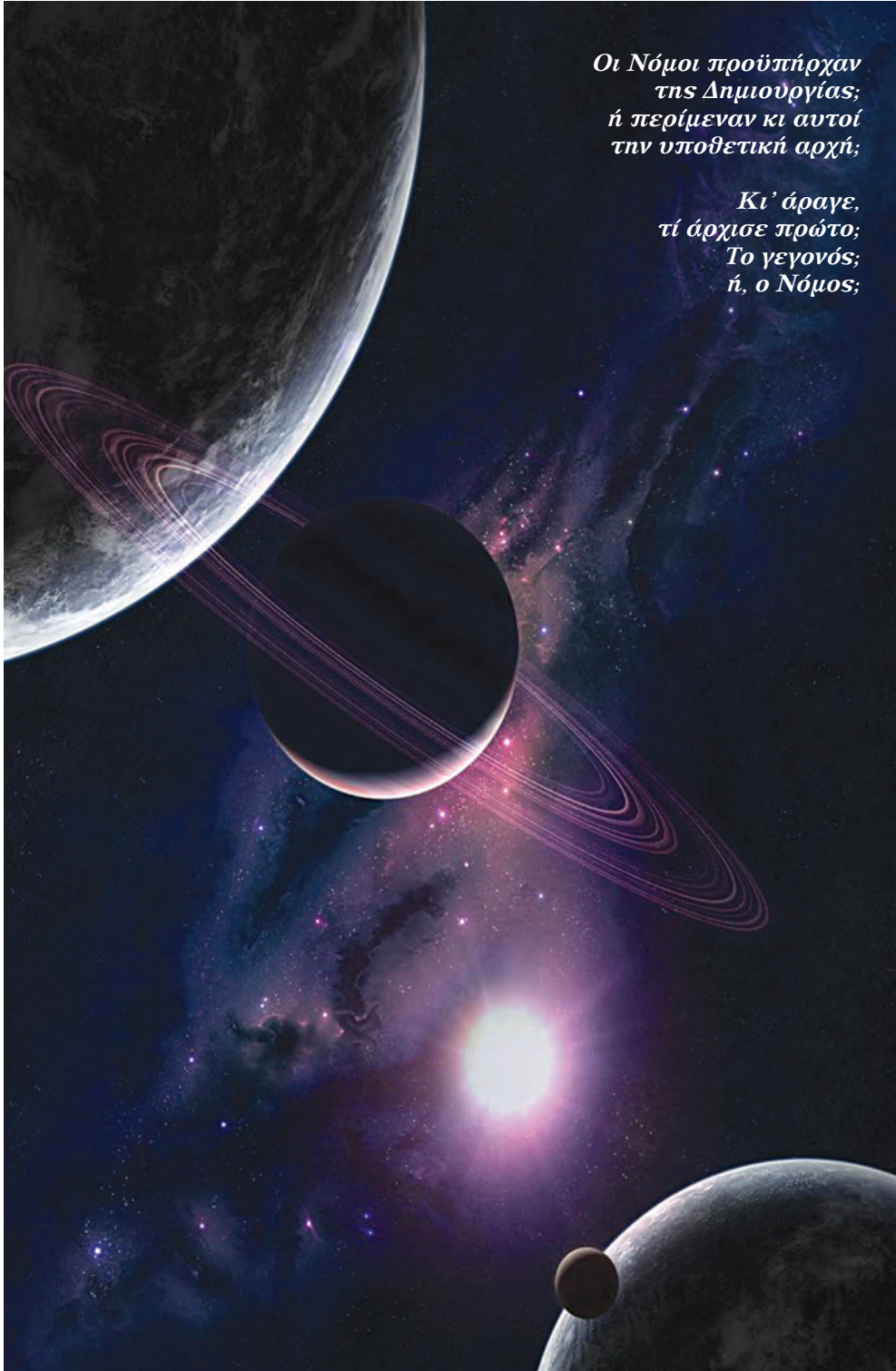
Ο Αριστοτέλης κατεβάζει το χέρι του, τρίβει ελαφρά τα πόδια του για να τα ζεστάνη απ' την υγρασία του σαλονιού και γυρνά στον Αλέξανδρο.

– Επιθυμώ να βάλω τα πράγματα στη σειρά τους.

Ο Πυθαγόρας, μόλις ενηλικιώθηκε, πήγε στην Αίγυπτο με ένα γράμμα του τυράννου Πολυκράτη για το Φαραώ Άμασι.

Είχαν φιλία μεταξύ τους οι δύο δυνάστες.

Ο Φαραώ, σύστησε τον Πυθαγόρα στο ιερατείο του ναού της Μέμφιδας, όπου και μυήθηκε στη Μυστική Διδασκαλία του Όσιρι.

*Οι Νόμοι προϋπήρχαν
της Δημιουργίας;
ή περίμεναν κι αυτοί
την υποθετική αρχή;*

*Κι' άραγε,
τί άρχισε πρώτο;
Το γεγονός;
ή, ο Νόμος;*

Όταν γύρισε ο Πυθαγόρας στη Σάμο, μετά την αιχμαλωσία του στη Βαβυλώνα, πιστός στις Αιγυπτιακές φαντασιώσεις για την πορεία της ψυχής από σώμα σε σώμα, είχε αποβάλλει από μέσα του το ορθολογικό και κρυστάλλινο Ελληνικό πνεύμα για τη λειτουργία της ψυχής και την αμεσότητα της σχέσης της με το Σύμπαν και το Δημιουργό!

Κι έτσι έχουμε τον πιστό μαθητή του, τον Φιλόλαο, σε σύγγραμμά του να αναφέρει ότι «ο κόσμος εις εστί, ήρξατο δε γίνεσθαι από του μέσου και, από του μέσου, εις τα άνω δια των αυτών εις κάτω».

Σ' αυτήν την «Αρχή» που επικαλείται ο Φιλόλαος για λογαριασμό του Πυθαγόρα, εγώ είμαι αντίθετος.

- Δηλαδή; ο κόσμος, το Σύμπαν, δεν έχει αρχή;
- Αρχή του Παντός είναι ότι, δεν υπήρξε ποτέ Αρχή.

Αν, ο Δημιουργός είναι, όπως δείχνουν τα πράγματα της Φύσης, Παντοδύναμος, Παντογνώστης, και, πανταχού παρών, προκύπτουν τα ερωτήματα:

- Τι έκανε ο πάντων Δημιουργός πριν τη Δημιουργία;

Περίμενε μία συγκεκριμένη στιγμή του χρόνου να ξεκινήσει το έργο του; Δηλαδή δεν ήταν Παντοδύναμος;

Κι αν υποθέσουμε ότι περίμενε...

• Οι Νόμοι προϋπήρχαν της Δημιουργίας; ή περίμεναν κι αυτοί την υποθετική αρχή;

- Κι' άραγε, τι άρχισε πρώτο; Το γεγονός; Ή, ο Νόμος;

Αν δηλαδή, ρίξουμε μια πέτρα από ψηλά κι αυτή, λόγω του Νόμου της βαρύτητας, πέσει στη Γη, τί προηγείται;

Η πέτρα να πέφτη, χωρίς να υπάρχει ο Νόμος;

Ή, ο Νόμος υπάρχει, πριν πέσει η πέτρα, η οποία εν προκειμένω, αποτελεί το γεγονός;

... Κι επειδή το γεγονός ακολουθεί το Νόμο που το ορίζει, τί κάνει ο Νόμος πριν από τη Δημιουργία; Περιμένει;

... Κι επειδή οι Νόμοι του Σύμπαντος λειτουργούν συνολικά, και όχι μεμονωμένα, γιατί αυτοί είναι οι παραγωγοί, οι εφαρμοστές και οι επόπτες της Δημιουργίας, πώς είναι δυνατόν, αυτό το γιγαντιαίο νομικό σπλοστάσιο του Σύμπαντος να υπάρχει, σ' ένα κόσμο που δεν υπάρχει;

Ο Αλέξανδρος ανακάθεται στο ανάκλιτρό του και κοιτάζει γοητευμένος τον Αριστοτέλη. Ο ενθουσιασμός του λάμπει στα μάτια του.

- Καταπληκτικά όλα αυτά Δάσκαλε!

Νοιώθω, νοιώθω, πολύ υπερήφανος!!!

Ο Αριστοτέλης κάνει πως δεν άκουσε το μαθητή του και συνεχίζει.

– Ολοκληρώνω λοιπόν τις σκέψεις μου με το νόημα της Δημιουργίας. Το Σύμπαν είναι Ολοτελές, είναι Πλήρες, είναι Ενιαίο, είναι Αγέννητο, Αθάνατο ... και πάνω απ' όλα είναι Άπειρο! ...

Αν, όλα αυτά τα συνοψίσουμε και τα εντάξουμε στον Συντακτικό Νόμο, που είναι αυτός της Τελειότητας ... τότε ο Άνθρωπος, το κορυφαίο, έμψυχο και νοήμων όν της Δημιουργίας, είναι κι αυτός όν αγέννητον και αθάνατον!!

– Δηλαδή, Δάσκαλε, δεν θα πεθάνω ποτέ;

– Η Αιωνιότητά σου είναι κρυμμένη στο «εγώ σου» τυλιγμένη με τον μανδύα της ψυχής σου. Στο έχω δηλώσει πολλές φορές.

Η ψυχή σου, είναι Αθάνατη! Πάντα εσύ, θα είσαι εσύ!

– Και πως εξηγείς την έννοια της Αθανασίας;

– Η Αθανασία, δεν έχει ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον.

Η Αθανασία είναι το αιώνιο «τώρα» στο πεδίο του «πάντα».

Οι αιώνιες υπάρξεις, δεν αναπολούν το παρελθόν, ούτε ονειρεύονται το μέλλον, όπως εμείς το αντιλαμβανόμαστε όσο ζούμε και πατάμε στο χώμα της γης.

Η απεξάρτηση από τα πεπερασμένα πεδία των πέντε αισθήσεων που έχει ο άνθρωπος του κόσμου τούτου και, η καινούργια λειτουργία των πέντε υπεραισθήσεων της ψυχής στην Άλλη Ζωή, αποτελούν τη μετάβαση από την δυνατότητα που κρύβουμε μέσα μας σαν άτομα, στην πραγματικότητα του Όλου, του Σύμπαντος κόσμου που θα μας δεχθή στην αιθερική αγκαλιά του όταν κλείσουμε τα μάτια μας.

Για να γίνω πιο σαφής: Όλοι και όλα, είμαστε όντα μιας Ολικής Τελειότητας η οποία, ενώ ποτέ δεν άρχισε, αποτελεί τον Νόμο μιας Αρχής του παντός, που ποτέ δεν άρχισε! Κι ως ολοκληρώσω τις σκέψεις μου για τον Πυθαγόρα!

Ο Πυθαγόρας, έκανε το λάθος να γίνη οπαδός μεταφυσικών δοξασιών που τις διδάχτηκε στα ιερατεία της Αιγύπτου.

Πίστευε σε ανατροπές και μεταστοιχειώσεις της ύλης του ανθρώπου που δεν συγγενεύουν ούτε με την Επιστήμη, ούτε με την Ελληνική Σοφία για τη Φύση και τον κόσμο.

Οι επαναφορές της ψυχής, κατά τον Πυθαγόρα μετά το θάνατο από σώμα σε σώμα και οι μεταστοιχειώσεις από τα θαλάσσια όντα, που τελικά γίνονται ανθρώπινα, αποτελούν σκέψεις ατελείς και, πάνω απ' όλα, αντιεπιστημονικές.

Επιστροφή στο αρχικό Αίτιο, ενός Αιτιατού, δεν υπήρξε ποτέ!

Ο Αριστοτέλης, ανακάθεται, σκέφτεται, σηκώνεται και πλησιάζει το τζάκι. Η μεγάλη υγρασία στο σαλόνι του παλατιού του παγώνει τα πόδια.

– Τι θάλεγες Αλέξανδρε να καθίσουμε πιο κοντά στη φωτιά, λέει χαμλόφωνα τρίβοντας τα πόδια του.

Ο Αλέξανδρος χωρίς να απαντήσει πετάγεται όρθιος και με γρήγορες κινήσεις φέρνει και τα δύο ανάκλιτρα μαζί, κοντά στη φλόγα του τζακιού.

Δάσκαλος και μαθητής λαμβάνουν θέσεις εραλδικές, ό ένας απέναντι στον άλλο.

– Το ερώτημά μου, σ’ όλα αυτά που άκουσα απ’ το στόμα σου Δάσκαλε είναι, είναι ... τούτο: Γιατί αυτή η Διδασκαλία είναι Μυστική;

Τι έχεις να κρύψεις από τους άλλους που δεν πρέπει να μάθουν;

– Η Διδασκαλία καλό μου παιδί, εννοώ τούτη η Διδασκαλία που σου κάνω, αποτελείται από ένα σύνολο νοημάτων που δεν έχουν εύκολη πρόσβαση σε εγκεφάλους μετρίων μαθητών, ή, ανθρώπων γενικά.

Αυτό αποτελεί αντικείμενο της Νόησης.

Ένας μαθητευόμενος, αντιλαμβάνεται ένα δύσκολο νόημα, σύμφωνα με την νοητική και ψυχική του δυνατότητα. Τις δικές σου δυνατότητες οι φίλοι σου, δεν τις έχουν.

Όμως, ούτε ο Φίλιππος, ούτε η Ολυμπιάδα τις έχουν. Είσαι πάνω απ’ όλους κι έχεις έμφυτη την τάση και την ευθύνη για μάθηση.

Εσύ, γεννήθηκες για να μπηθής στα μυστικά της Φύσης και του Κόσμου.

Ο Αριστοτέλης σταματά για λίγο να μιλά, κοιτάζει τη φλόγα του τζακιού, ανακάθεται ελαφρά και συνεχίζει.

– Κι επειδή, Αλέξανδρε είσαι ξεχωριστός άνθρωπος, σημαδεμένος για έναν ιδιαίτερο προορισμό στον κόσμο ετούτο ... αισθάνομαι την υποχρέωση πως, πρέπει να σου ολοκληρώσω τις απόψεις μου που αφορούν στη Μυστική Διδασκαλία, δηλαδή, στην Εσωτερική Μύηση.

Ο Αλέξανδρος σκεφτικός, δεν μιλά, κινεί αλαφρά το χέρι του ...

– Με βλέπεις; ρωτά ξαφνικά ο Αριστοτέλης.

Ο Αλέξανδρος ξαφνιάζεται. Τον κοιτά σκεφτικός στα μάτια.

– Σε βλέπω Δάσκαλε. ασφαλώς, σε βλέπω. Η μάνα μου με λέει απομάτη.

– Τί βλέπεις;

- Βλέπω, εσένα ... τον άνθρωπο, το Δάσκαλο ...
- Ποιος σε βεβαιώνει πως εγώ, είμαι μια πραγματικότητα;
- Η εμφάνισή σου, τα λόγια σου, οι κινήσεις σου...
- Αυτά που λές, συνιστούν πραγματικότητα;

Ο Αλέξανδρος σκέφτεται, αναδιπλώνει τα δάχτυλα των χεριών του.

- Αν, Δάσκαλε, δεν τη συνιστούν ... τότε ... τι είναι πραγματικότητα;
- Μ' απάντησες με την «εις άτοπον απαγωγήν»!

Μετέτρεψες το ρίσκο μιας αμφίβολης απάντησης, σ' ένα ερώτημα θετικό. Έχεις καταλάβει αρκετά καλά τα μυστικά του διαλόγου.

Ο Αριστοτέλης τακτοποιεί τον χιτώνα γύρω απ' τα πόδια του.

Ανακάθεται.

Οι κινήσεις του μαρτυρούν οργάνωση και ταξινομήση ιδεών και νοημάτων. Σηκώνει το χέρι του και δείχνει το κεφάλι του.

- Βλέπεις πως, εγώ, είμαι εγώ ... κι εσύ, είσαι εσύ.

Βλέπεις τα πράγματα γύρω σου, το τζάκι, τη φωτιά, τις δάδες στους τοίχους, τ' αγάλματα και τους τρίποδες.

Κι ενώ βλέπεις και αντιλαμβάνεσαι πως εσύ ... κι εγώ ... κι όλα τα πράγματα, είναι αυτό που είναι, πιστεύεις ότι, αυτό το σύνολο των εικόνων γύρω σου, σε κάθε επόμενη στιγμή, αποτελεί την πραγματικότητά τους.

Ο Αλέξανδρος ανεβάζει τα πόδια του σταυρωτά, πάνω στο ανάκλιτρο του και τυλίγει τα γόνατά του με πιασμένα τα χέρια του τριγύρω τους. Η δίψα του για μάθηση, φλογίζει τα μάτια του.

Οι Αρχές του Αιθέρα

Ο Αριστοτέλης, μετά από μικρή παύση, αποφασίζει να μιλήσει.

- Όπως, κι άλλες φορές σου έχω αναφέρει, το Πρωταρχικό, το Αρχετυπικό στοιχείο που δομεί το Πάν, είναι ο Αιθήρ.

Ο Αιθήρ «είναι», χωρίς την νοούμενη ως υλική, υπόσταση.

Με λίγα λόγια, δεν θα μπορέσουμε ποτέ ούτε να τον εντοπίσουμε, ούτε να τον μετρήσουμε.

Ο Αιθήρ, μέσα από τη δύναμη της νόησης, γίνεται αυτό που κάνει το Σύμπαν ολόκληρο να υπάρχει.

Ο Αιθήρ είναι: Το Ασύλληπτο «είναι».

Εσύ, εγώ, ότι φοράμε, ό, τι βλέπουμε γύρω μας, η φωτιά, το νερό, τα λόγια μας, τα έργα μας, η φύση, τα ζώα, η Γη, το Σύμπαν, όλα μα όλα είναι παράγωγα, δημιουργήματα του Αιθέρα. Όλα είναι Αιθήρ.

Ο Αλέξανδρος κοιτά τη φωτιά στο τζάκι. Σκέφτεται, ονειροπολεί.

Ο Αριστοτέλης συνεχίζει.

– Ο Αιθήρ, το απόλυτο Αρχέτυπο, είναι ακίνητος, είναι σταθερός και πλήρης. Δεν υπάρχει «κενόν Αιθέρος».

Κι επειδή είναι Ακίνητος και Πλήρης, δεν αφήνει περιθώρια να σκεφτόμαστε εμείς οι άνθρωποι αν υπάρχει χώρος.

Το είναι του Αιθέρος αποτελεί το Πλήρες Πεδίο της Δημιουργίας.

Επαναλαμβάνω: Όλα είναι Αιθήρ!!!

Μέχρι εδώ, όλα, όσα σου λέω, τα έχω ξαναπεί σε σένα και τους φίλους σου και αποτελούν επανάληψη μαθήματος.

Όμως, αυτά που ακολούθως θα σου περιγράψω, δεν αποτελούν μάθημα. Γιατί ανήκουν στη Μύηση.

Μύηση, είναι η Γνώση στα Μυστικά των Νόμων και Αρχών της ψυχής και του κόσμου.

Αυτοί οι Νόμοι κι αυτές οι Αρχές, ανήκουν αποκλειστικά στον Αιθέρα.

• Το Όλον

Πρώτη του Αρχή, είναι η Ολότητα του στο σύνολο του Παντός.

Δεν υπάρχει τίποτα στο άθροισμα του Σύμπαντος που να μην «είναι» Αιθήρ. Με δύο λόγια Αιθήρ «είναι» το «είναι του Παντός».

• Ακίνησια & Κίνησης

Ο Αιθήρ στο σύνολό του είναι Ακίνητος.

Δεν έχει ούτε κίνηση αλλά ούτε και στάση, αφού ποτέ δεν κινήθηκε. Όμως, στα μέρη του δεσπάζει η «Κινητική Αρχή».

Και το πιο ελάχιστο ποσοστιαίο της ύλης διέπεται από την «Κινητική Αρχή». Δηλαδή, κινείται με βάση τους Νόμους της Κινήσεως οι οποίοι ενδογενώς υπάρχουν μέσα του.

• Περί της Ακινήσιας

Οι Νόμοι, οι Αρχές, οι Κώδικες, οι μονοψήφιοι Αριθμοί, η Συμμετρία, η Αρμονία, το «Γίγνεσθαι» η Αλληλεξάρτηση, η Αλληλεπίδραση, κι' ό, τι άλλο ανάγεται σε «Αξία» βρίσκονται εγγεγραμμένα και ακίνητα, εντός του Ακινήτου Αιθέρος.

Κι όταν εκδηλώνονται, στη βάση της Κινητικής Αρχής τα μέρη του, αντιλαμβανόμαστε ταυτόχρονα την εκδήλωση αυτών των Αξιών, μέσω των Νόμων που δημιουργούν τα υλικά φαινόμενα.

• Περί της Κινήσεως

Δεν υπάρχει καμιά μονάδα, και κανένα σύνολο μέσα στο Σύμπαν που να μην κινείται. Η κίνηση αποτελεί την «Αρχή της Ζωής».

Δεν υπάρχει «ζωή» μέσα στην ανθρώπινη αντίληψη που να βρίσκεται εκτός κίνησης.

Αυτό αποτελεί και τη βασική Αρχή της Μεταφυσικής.

Πρόσεξε όμως καλέ μου μαθητή. Επειδή, κάθε κίνηση συνοδεύεται από τις Αρχετυπικές Αρχές της Ακινησίας, δηλαδή τις Αξίες, πρέπει καλά για καλά να καταλάβης, ότι τίποτα μέσα στο Σύμπαν, μέσα στη Γη, τη Φύση και τον Άνθρωπο δεν κινείται χωρίς Αιτία, χωρίς προορισμό. Αυτό, δομεί το «Σκοπό της κίνησης».

Κάθε αιτιατόν ανάγεται στις Αρχές της Αιτίας που το δημιούργησε.

• Οι Νόμοι & οι Αντινόμοι

Ο Αριστοτέλης αργά, επιβλητικά, συνεχίζει:

– Κάθε Νόμος που δρά στον Άνθρωπο, στη Φύση και στον Κόσμο του παντός, έχει σαν εσωτερικό του εμφύτευμα τον Αντινόμο.

Αντινόμος είναι η, εν δράσει, αρμονική σχέση ενός δημιουργήματος με το αντίθετό του στα πλαίσια του νομικού πλαισίου που υπάγονται.

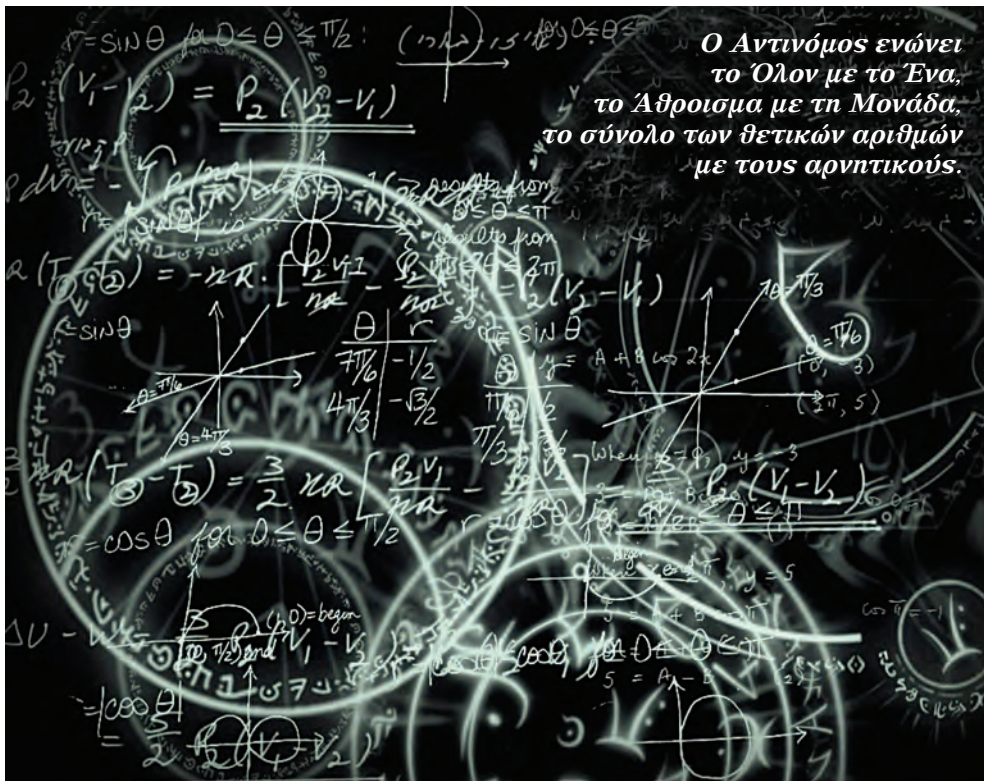
Ο Αντινόμος ενώνει το Όλον με το Ένα, το Άθροισμα με τη Μονάδα, το σύνολο των θετικών αριθμών με τους αρνητικούς.

Η ταυτοποίηση των αντιθέτων δυνάμεων, σ' ένα κοινό νόημα που προκύπτει, λέγεται «ταυτόν».

Όλα, είναι ισότιμα αλλά και ομοειδή με τα αντίθετά τους.

Αυτό αποτελεί ένα Μυστικό Πρόνομο της Φύσης, ένα απόκρυφο, αναλλοίωτο και διηνεκές Πρόγραμμα που εξασφαλίζει την λειτουργία, την επιβίωση και την Αρμονία του «Γίνεσθαι» μέσω της ζεύξης των αντιθέτων δυνάμεων.

Στο σύνολό του αποτελεί «Λόγον Θεού»!

– Πώς, Δάσκαλε, οι αντίθετες σχέσεις δημιουργούν αρμονία και όχι καταστροφή; Αν, εγώ, συγκριθώ με τον αρνητικό, δεύτερο εαυτό μου, αυτό που θα προκύψει θα είναι ...

– ...θα είναι η ενεργός απεικόνιση του πραγματικού εαυτού σου.

Αυτό που είσαι!

Η μοναδική εξήγηση του «είναι» που συντάσσει εσένα, τον Αλέξανδρο, είναι η ταύτιση με το αντίθετο του εαυτού σου.

– Χρειάζομαι περισσότερες πληροφορίες για να το αντιληφθώ.

Ο Αριστοτέλης τον ακουμπά ελαφρά στον ώμο.

– Έχεις απόλυτο δίκιο.

Απαιτήθηκαν πολλά χρόνια, σκέψης και έρευνας στα Μυστικά της Φύσης, για να τα αντιληφθώ κι εγώ.

Εσύ, όλ' αυτά τα έμαθες, μόλις τώρα.

Άκουσε λοιπόν, με μεγάλη προσοχή τα συμπεράσματα που έβγαλα, μέσα από τις μελέτες μου για την ομοιοποίηση των πραγμάτων με τον αντίθετο εαυτό τους, μέσω του Ταυτόν, μέσω δηλαδή της μυστικής αλληλεξάρτησης που συνδέει τον υπαρξιακό δυϊσμό τους, σε Ένα.

• Επί τω ταυτώ, Εν το Παν!

Θα αναφερθώ σε νοήματα τα οποία ούτε έγγραφα, ούτε ποτέ θα γράψω, γιατί αποτελούν κυήματα της κρυμμένης Γνώσης.

Η ένωση του ανθρώπου με το Δημιουργό του Παντός, αγαπημένε μου μαθητή, είναι η Ένωση του εσωτερικού «Εγώ» μας με το «Όντος Ον!», με το οποίο έχουμε «κοινή Υπόσταση», «Άρρηκτη Σχέση» και «Πλήρη Ενοποίηση»!

– Είμαστε δηλαδή, Θεοί;

– Ακριβώς! Ένας-ένας από εμάς, κι όλοι οι άνθρωποι του κόσμου μαζί, δεν αποτελούμε απλά μέρη της θεότητας ... αλλά είμαστε ταυτόχρονα και συν-Δημιουργοί!

– Δηλαδή, εγώ κι εσύ, κι όλοι μας, φτιάξαμε τον κόσμο;

– Ναι! ... Γι' αυτό το θέμα, έχω ξαναμιλήσει σε σένα και τους φίλους σου, χωρίς όμως περισσότερες αναλύσεις.

Ο Αλέξανδρος καρφώνει το βλέμμα του στη φλόγα του τζακιού.

Μένει ακίνητος, μαρμαρωμένος, συνεπαρμένος απ' τα λόγια του Δασκάλου του.

– Εσύ, κοίτα τη φλόγα και προσπάθησε να μπής στην ουσία της Αρχής του Κόσμου που υπάγεται στους Νόμους του «Ταυτόν»... κι εγώ θα σου εξηγή με ηρεμία, τι είναι το «Ταυτόν» που σε κάνει ένα με το Δημιουργό σου, με την Αυτοθέωσή σου!

Ο Αριστοτέλης σηκώνεται, έρχεται και στέκεται πίσω απ' τον Αλέξανδρο και ακουμπά στον ώμο του το χέρι του.

Το πρόσωπό του του φωτίζεται, σαν, λες, από θεία λάμψη.

– Αυτά που θ' ακούσης Αλέξανδρε, αποτελούν τον Άρτο και τον Οίνο της Ανθρώπινης Γνώσης. Χρειάστηκαν πολλά χρόνια έρευνας και μάθησης. Πρόσεχε, λέξη-λέξη, τα όσα θα σου αναφέρω,

Του της Ψυχής Έσωθεν «Εγώ» και του Παντός Έξωθεν «όντως Όν», την κοινήν υπόστασιν και άρρηκτον σχέσιν του Ταυτόν, πάντες οι μεμνημένοι αιτήσετε και δοθήσετε!

Τό Έσωθεν καί τό Έξωθεν Ταυτόν.

Ταυτόν γάρ, Κινητόν και Άκίνητον ἄμα,

τῷ Μεριστῷ καί Ἀμερίστῳ, μέθεξιν ποιούμενον,

εἰς Ἄπειρον καί Έν, ἴσα νοούμενον,

κόσμων Μείζονος καί Ἐλάσσονος, παλινδρομῶς αἰεί μετέχον,

Ἐξελίξεώς τε καί Ἀνελίξεως, ἐν πάσι τελούν ὁμοίως,

Νόμου τε καί Γεγονότος, δυνάμει μεμιγμένον,

τοῦ Σφαιρίου Τάξεως καί Χάους, Συμμετρίαν λογίζον,

Αἰσθητῆς Φύσεως καί Νοητής, δεσμόν ἐγγενή ποιούμενον,

ἔοικόν διάδρομον, τῷ ὄντι ὀδηγούμενον, πληροί ὄλως,

κόσμων Κινήσεως, ἄμα τε καί Μουσικῆς, μελωδίαν Μίαν συνθέτον,

Ἔγλης τε και Μορφῆς, τό «εἶναι» κοινῶς συντάσσον,

τῷ Ὑπιάτῳ και Νεάτῳ, ὁμότιμον ὕψος δηλούμενον,

Μητρικῷ και Θυγατρικῷ κυττάρῳ, κώδικος ἀπόσχισιν δίδον,

τοῦ Νῦν και Αἰεί, ταῦτοχρόνως βιούμενον,

τοῦ «Νοεῖν» καί «Εἶναι» διζησίως ταῦτιζόμενον,

οὐδετερονίων και ποζιτρονίων καί ἠλεκτρονίων ριζωμάτων,

τήν φύσιν ὀλοτελῶς συντάσσον,

Φωτός τε καί Κελαινοῦ, ἰδίου κύματος ῥοπήν ποιούμενον,

Ἐλξεως καί Ἀπώσεως, μέτρον ἄριστον τηρούμενον,

τοῦ Παντός Αρχῆν και Τέλος, ἀρνούμενον,

τοῦ Μηδενός, μή ποτε συντασσόμενον,

*Κινήσεως καί Ζωῆς, ἀδιαιρέτως ἐνεργούμενον,
 Ἀφέσεως καί Προορισμοῦ, σημεῖον ἴδιον ὀρίζον,
 Πραγματικοῦ τε καί μή Πραγματικοῦ, κοινῇ θεᾷ δεικνύμενον,
 ὄντων Ψυχῆς αἴτιον, ἀλλήλως τῶ ὄντι ἐνούμενον,
 τῶ «Γίγνεσθαι» καί «Αναλύεσθαι», ἀενάως ἴσα μιγνύον,
 Φιλότητος καί Νείκουσ, ἐν ἐναντίοις Ἄρμονίαν ἀθροίζον,
 Αἰτίου καί Αἰτιατοῦ, ἀρχετύπου δεσμὸν ὑπηρετούμενον,
 Ὑλῆς τε καί Πνεύματος, ἀμφοτέροισ κοινῶς ἐστόμενον,
 Τῶν τῆς Φύσεως ἐγγενῶν ῥιζωμάτων, τό Πᾶν ὀλοτελῶς συντάσσον,
 ἐπί τό Ἐν καί τό Πᾶν!
 Θεοῦ τε καί Ἀνθρώπου, ἰδίαν φύσιν ποιούμενον...
 ... Θνητῆς δέ καί Ἀθανάτου Οὐσίας, κατά τό Μέρος καί τό Ὅλον,
 τοῦτέστιν τοῦ Αἰθέρος, αἰε μετέχον ἐνδογενῶσ, Ταῦτόν γάρ,
 Ζωήν Αἰώνιον δηλοῖ, ἐπί τό Ἐν καί τό Πᾶν.*

Ο Αριστοτέλης σταματά το λόγο του. Μένει ακίνητος για λίγο.

Ἵστερα παίρνει το χέρι του ἀπό την πλάτη του Αλεξάνδρου, κάνει στροφή και ἔρχεται ὀρθιος, ἀπέναντί του.

Ο Αλέξανδρος συνεχίζει να βλέπει τη φωτιά, συνεπαρμένος ἀπό ὅσα ἄκουσε ἀπ' το στόμα του Δασκάλου του.

– Σου ἔγιναν κατανοπτά τα λόγια μου; ρωτά με τρυφερότητα ο Αριστοτέλης

– Απολύτως! ἀπαντά με σιγαλή φωνή ο μαθητής, κοιτώντας πάντα τη φωτιά.

– Και, τι ἔχεις να πείς;

Ο Αλέξανδρος γυρνά το κεφάλι του και κοιτάζει κατὰματα τον Δάσκαλο

– Απὸ τότε που ἀνέλαβες τη μόρφωσή μου Δάσκαλε, μέχρι σήμερα ... πῆρες τον κόσμο που εἶχα δημιουργήσει ἀπὸ μικρή ηλικία με τη φαντασία μου και τον γύρισες ἀνάποδα.

Αυτή η ἀνατροπή ἀποτελεῖ την κατανόησή μου στη σχέση μου με εσένα ... με ὄλους ... με τη Γη ... με το Θεό!

Ἐχεις δίκνο να μην θέλεις, αυτά που μου εἶπες πριν ἀπὸ λίγο...να τα ξέρουν ὄλοι! Δύσκολο πράγμα... ο Ἄλλος κόσμος.

– Μ' ἀπάντησες με ἐπίγνωση και κατανόηση.

Αυτή η ἀπάντηση, δεν είναι συμβατή με τα δεκαἔξι χρόνια σου, γιατί, ἐνὸς της λείπει η πείρα της ηλικίας, ἔχει μέσα της μια υπέρτατη δύναμη.

Έχε υπ' όψιν σου ότι, τις πραγματικές σου δυνάμεις, αυτή τη στιγμή τις γνωρίζουν μόνο δύο, εκτός από 'σένα.

Ο Ουρανός κι εγώ!

Κι' επειδή εγώ, είμαι αυτός που σου αναλύει τα νοήματα της Μυστικής Γνώσης ... οφείλω καλέ μου μαθητή να σε προτρέψω νάχης ακόμα λίγη υπομονή μέχρι να ολοκληρώσω τις σκέψεις μου για τη μύησή σου.

– Νοιώθω ξεκούραστος Δάσκαλε, και, μπορώ να σ'ακούω ως το πρωϊ εκείνο, που θα φύγω για την πρώτη μου μάχη για λογαριασμό της Ιστορίας.

Ο Αριστοτέλης τον κοιτά με περιέργεια.

– Και πώς ξέρεις, ότι θα δώσης μάχη για την Ιστορία;

– Μ' έμαθες Δάσκαλε να κατανοώ, μέσω της Αυτογνωσίας τις απόκρυφες δυνάμεις που φωλιάζουν στην ψυχή μου.

Αυτό, με κάνει να οριοθετώ τις απόψεις μου.

Ο Αριστοτέλης με καλωσύνη, κουνά συγκαταβατικά το κεφάλι του.

Σηκώνει το χέρι του, πιάνει το γενάκι στο πηγούνι του, το χαϊδεύει, σκέφτεται και αποφασίζει να μιλήσει.

Οι Ιδιότητες του Ταυτόν

– Όλα αυτά, Αλέξανδρε, για τα οποία αναφέρθηκα προηγουμένως, αποσκοπούν στην κατανόησή μας για να αντιληφθούμε, κατ' αρχήν, ότι δεν υπάρχει ύλη χωρίς μορφή, ούτε μορφή χωρίς ύλη.

Και τα δύο αυτά πράγματα έχουν μια εσωτερική, υποστασιακή σχέση. Η ύλη, αυτό που λέμε ύλη, είναι τόσο αγέννητη, όσο και η μορφή.

Και τα δύο είναι Αιώνια.

Το Ταυτόν, που συνδέει όλα τα πράγματα του κόσμου με τον αντίθετο εαυτό τους, είναι μια μετάβαση από μία Δυνατότητα σε μία Πραγματικότητα, από μια Δύναμη, σε μία Ενέργεια.

Η Δύναμη βρίσκεται μέσα στην Ύλη, η Ενέργεια βρίσκεται στη Μορφή. Η πραγματοποίηση της Μορφής μέσα στην Ύλη, σημαίνει μια Κίνηση.

Αιώνια είναι και η Πρώτη Αιτία για την Κίνηση, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά το Απόλυτο Πνεύμα. Η Θεότητα!

Ο Αριστοτέλης σταματά, κοιτά πίσω απ' το τζάμι του παραθύρου το χιόνι που αραιώνει λίγο-λίγο στη νυχτερινή φύση.

Ξαναγυρνά το βλέμμα του, κοιτάζει το μαθητή και συνεχίζει.

*Το Θεϊκόν,
είναι ταύτόν
με το Ανθρώπινον!*

– Η σχέση μας με τη θεότητα, υπόκειται στις λειτουργίες μιας Νομοθεσίας, για την αποδεικτική διαδικασία της οποίας, οι σοφοί του κόσμου θ' ασχοληθούν πολύ στο μέλλον.

Κι ασφαλώς, όχι μόνον οι σοφοί, αλλά και οι τεχνοκράτες, οι επιστήμονες, οι ερευνητές....

Το αντικείμενό τους θα είναι η Επιστημονική εξήγηση των ιδιοτήτων του «ταυτόν» μέσω της Σοφίας.

Κι αν γίνω σαφέστερος, αναφέροντας ορισμένα αντίθετα νοήματα, που το ένα είναι χυμένο μέσα στ' άλλο.

Το Θεϊκόν, είναι ταυτόν με το Ανθρώπινον!
το Αιώνιον, είναι ταυτόν με το Εφήμερον!
Η Κοσμική Τάξις, είναι ταυτή με το Χάος!
το Άπειρον, είναι ταυτόν με το Ελάχιστον!
Το Ύψιστον, είναι ταυτόν με το Έσχατον!
Το Απόλυτον, είναι ταυτόν με το Σχετικόν!

Ο Αριστοτέλης σταματά. Σκύβει το κεφάλι. Χαϊδεύει σκεφτικός το γενάκι του. Κοιτά τις πατούσες του. Δεν μιλάει.

Ο Αλέξανδρος σπκώνεται, κοιτά ερευνητικά το τζάκι, βάζει πρόσθετα ξύλα και ανακάθεται σταυρώνοντας τα πόδια του.

– Λοιπόν Δάσκαλε;

Ο Αριστοτέλης κουνά το χέρι του, σαν να γράφει κάτι στον αέρα.

– Ομοιοποίηση! ... Αλληλεξάρτηση! ... Αλληλουχία!

– Τ' είν' αυτά Δάσκαλε;

Ο Αριστοτέλης γυρνά με συμπερασματικό ύφος.

– Ναι! Η Ομοιοποίηση, η Αλληλεξάρτηση και η Αλληλουχία είναι οι τρεις συνδυαστικοί κρίκοι που ενώνουν τις αντίθετες δυνάμεις.

Πρόσεξε όμως Αλέξανδρε. Εφ' όσον το Θεϊκόν συνδέεται με το Ανθρώπινον, αυτές οι τρεις λέξεις, μας δημιουργούν μεγάλες ευθύνες στη σχέση μας με το Ον.

Ο Αλέξανδρος ανοίγει διάπλατα τα μάτια του, χωρίς να μιλά.

Ο Αριστοτέλης συνεχίζει.

– Από τη στιγμή που συλλαμβάνουμε το Θεό, το Απόλυτο Αρχέτυπο, το Όντος Ον, αυτή τη σύλληψη τη χρεωνόμαστε και οφείλουμε να την υπηρετήσουμε.

Οι μνημένοι στις ιδιότητες του «Ταυτόν», αυτοί έχουν εισέλθει με, καθαρά επιστημονική Γνώση, στον κόσμο που δεν φαίνεται αλλά υπάρχει, στον Μικρόκοσμο που τον εξισώνουν με το Μεγάλοκοσμο, στο Ανθρώπινο και ταυτόχρονα στο Θείο Δημιουργικό Πνεύμα ...

... χρεώνοντας τη μεγάλη ευθύνη να αγωνιστούν ως το τέλος της ζωής τους, διδάσκοντας στον κάθε νεοφερμένο μούμενο, τους μεταφυσικούς κανόνες της Άλλης Ζωής!

Το απότομο τριζοβόλημα απ' την φλόγα τη φωτιάς του τζακιού, αποσπά για μια στιγμή την προσοχή του Αριστοτέλη που χαμογελά και ομολογεί κοιτώντας τη φωτιά:

– Η φλόγα του Κόσμου, το πυρ του Ουρανού, συμμετέχει στις απόψεις μου. Χαίρομαι γι' αυτό και, θυμάμαι την διδασκαλία του Ηρακλείτου, του μεγάλου αυτού μεταφυσικού Ελεάτη που θέτει ως αρχική δύναμη στη δομή του κόσμου τη φωτιά.

Για τις αντίθετες δυνάμεις, που τελικά συνθέτουν το «ταυτόν», ο Ηράκλειτος μας διδάσκει: «Τα αντίθετα, δεν είναι αντίθετα. Είναι απλά, μεταπτώσεις του ιδίου όντος.

Η ζωή και ο θάνατος, η εγρήγορση και ο ύπνος, τα νειάτα και τα γεράματα, όλα μα όλα, είναι τα ίδια πράγματα, γιατί τα δεύτερα είναι μεταπτώσεις απ' τα πρώτα και αντίθετα.

Γι' αυτό το λόγο, συνεχίζει ο Ηράκλειτος, το Ον, συμφωνεί και διαφωνεί μόνον με τον εαυτό του!

– Πολύ, πολύ καλό, Δάσκαλε, αναφωνεί ο Αλέξανδρος.

– Άκουσε και τα τελευταία, ακόμα καλλίτερα, του Ηρακλείτου που μας λέει:

As βρεθούμε, όλοι μαζί, σ' ένα δρόμο που παρουσιάζει κλίση.

Αυτοί που τον βλέπουν από κάτω προς τα πάνω, τον λένε ανήφορο. Αυτοί που τον βλέπουν από πάνω προς τα κάτω τον λένε κατήφορο.

Όμως, ο δρόμος και για τις δύο περιπτώσεις είναι ο ίδιος.

Άκου και το επόμενο.

Ο Ηράκλειτος ρωτά:

«Ποιά είναι η Αρχή και το Τέλος πάνω στην περιφέρεια ενός κύκλου; Σ' ολόκληρη την πορεία αυτής της περιφέρειας, οποιοδήποτε σημείο κι αν επιλέξουμε, μπορεί να είναι και η αρχή αλλά και το τέλος του.

Γι' αυτό το λόγο, πίσω από τα αντίθετα πράγματα κρύβεται η ενότητα του Όντος!

Είμαστε Πρωτότυπα; ή Αντίγραφα;

Ο Αλέξανδρος μένει γοητευμένος. Κοιτάζει κατάματα το Δάσκαλό του χωρίς να μιλά. Ο Αριστοτέλης παίρνει την τελική του θέση, ολοκληρώνοντας τη Διδασκαλία της Μύησης.

– Συνοψίζοντας, όσα σου ανέφερα απόψε, εδώ, στα πλαίσια μιας Μυστικής Διδασκαλίας που πρέπει να γνωρίζουν μόνον οι ικανοί να αντιληφθούν το νόημα της, φτάνουμε στο τελικό ερώτημα:

«Τι είμαστε; Πρωτότυπα; Ή, Αντίγραφα;»

– Τι εννοείς Δάσκαλε;

– Εννοώ, αυτό που «το σημαίνουν» και το «σημαινόμενο» είναι το ίδιο πράγμα!

Τι είσαι εσύ που με ακούς αυτή τη στιγμή σε σχέση με ολόκληρο το είναι σου; Είσαι πρωτότυπο; Ή, αντίγραφο του εαυτού σου;

Ο Αλέξανδρος σκέφτεται για λίγο.

– Είμαι ... μάλλον ... πρωτότυπο!

– Και που βρίσκεται το αντίγραφό σου;

– Εννοείς, δηλαδή, ο αντίθετος εαυτός μου;

– Ακριβώς!

– Μου είναι αδύνατο να το συλλάβω, Πάντως, αν υπάρχει ... κάπου πρέπει να είναι.

– Σωστά! Κάπου πρέπει να είναι.

As μιλήσουμε γι' αυτό το «κάπου», αφού προηγουμένως σε ενημερώσω ότι εσύ κι εγώ κι όλοι οι άνθρωποι της Γης, είμαστε αντίγραφα.

– Εννοείς ... κόπιες;

– Ακριβώς!

– Και, που βρίσκεται ο πρωτότυπος εαυτός μας;

Ο Αριστοτέλης με ήρεμη φωνή, εξηγεί:

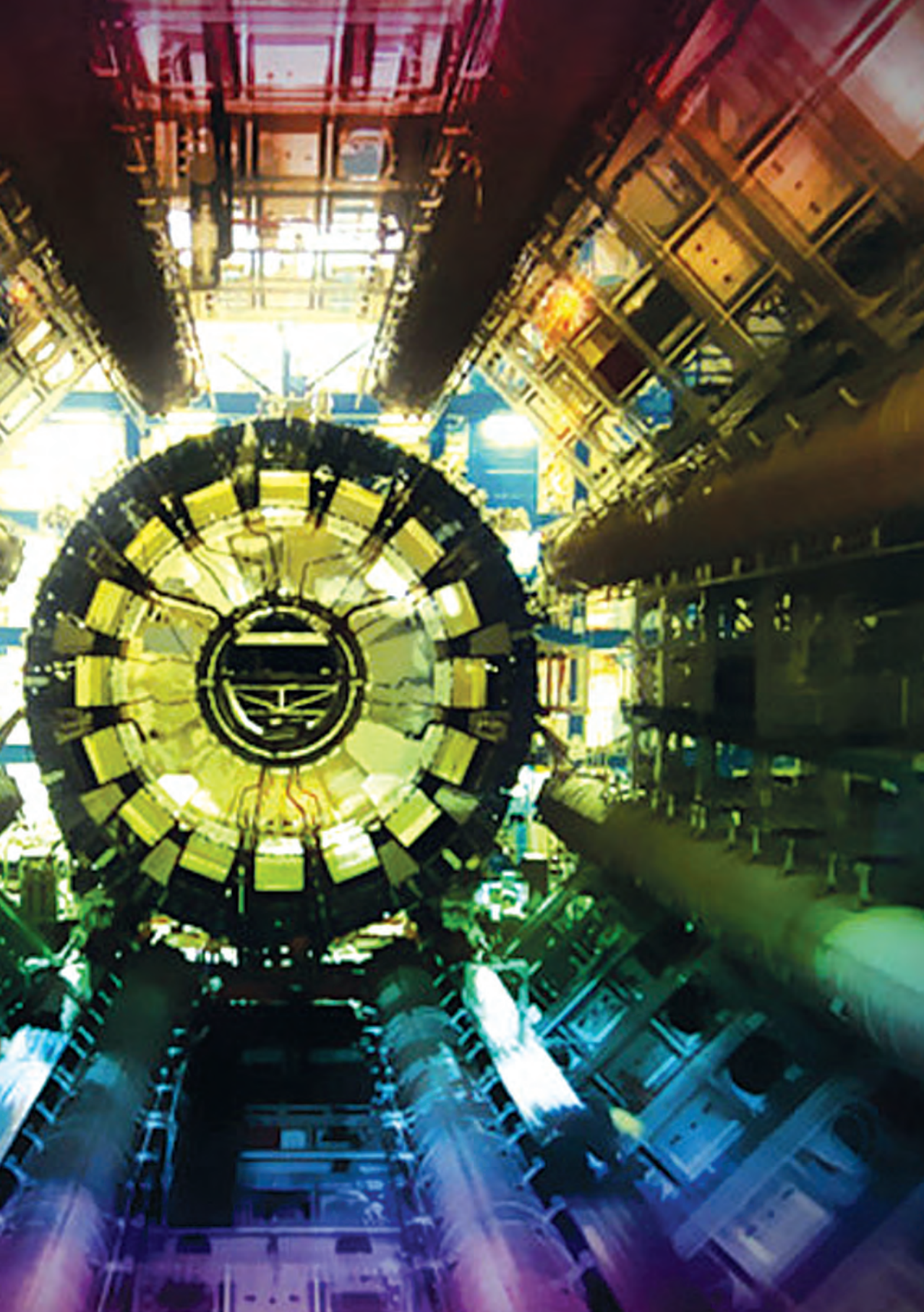
– Αν, το Ανθρώπινο και το Θεϊκό, είναι μεταπτώσεις του ιδίου Όντος, αν ο Άνθρωπος κι ο Θεός ανήκουν σε κοινή οντολογική κλίμακα, τότε, θα πρέπει εμείς, σ' αυτόν τον κόσμο που ζούμε, σ' αυτή τη Γη που πατάμε και βιώνουμε, να είμαστε Αντίγραφα!

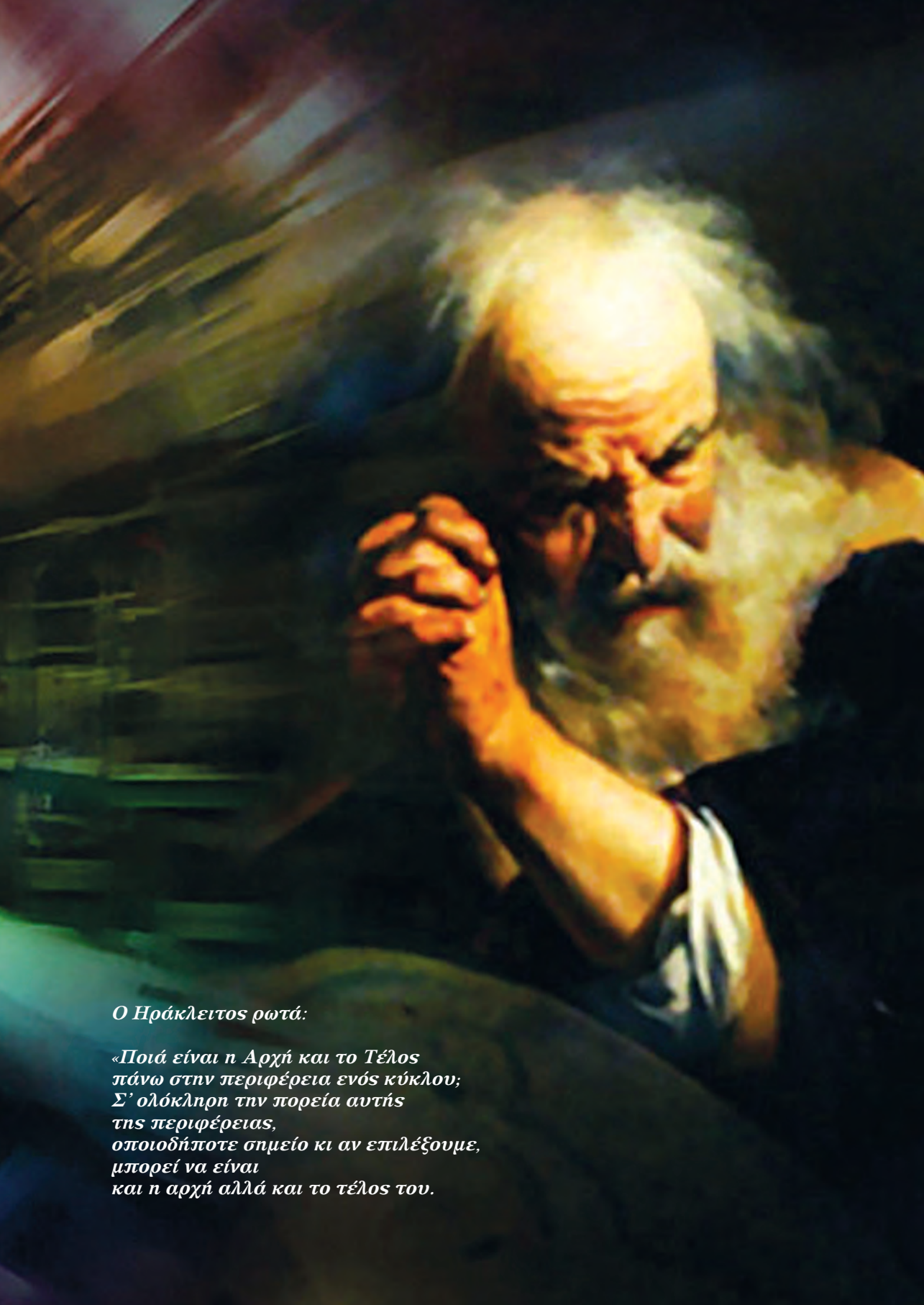
– Κόπιες;

– Στο ξανάπα! Κόπιες!

– Μου φαίνεται ... σαν αδύνατον.

– Επειδή το δυνατόν και το αδύνατον, είναι, με βάση το Νόμο των αντιθέτων, το ίδιο πράγμα, as ασχοληθούμε καλλίτερα με την εξήγηση του δυνατού που θα συμπεριλαμβάνει και το νόημα του αδυνάτου.

Ο Ηράκλειτος ρωτά:

*«Ποιά είναι η Αρχή και το Τέλος
πάνω στην περιφέρεια ενός κύκλου;
Σ' ολοκλήρω την πορεία αυτής
της περιφέρειας,
οποιοδήποτε σημείο κι αν επιλέξουμε,
μπορεί να είναι
και η αρχή αλλά και το τέλος του.»*

Αν θεωρήσουμε ότι, στο παγκόσμιο Αιθερικό περιβάλλον, δηλαδή, μέσα στο Αιώνια πρωτογενές υλικό που λέγεται Αιθήρ, δεσπάζει ενδογενώς το Θείο Πνεύμα, θα πρέπει να ομολογήσουμε ότι, αυτό το Θείο Πνεύμα, δηλαδή το Άθροισμα της Ολικής Διανόησης των Πάντων, μέσα από την μετάπτωση του ιδίου του εαυτού του, θα πρέπει να βρίσκεται εντός του Αιθέρος και ταυτόχρονα, εκτός αυτού.

Με λίγα λόγια, η Θεότητα στοχάζεται μόνον τον εαυτό της, δηλαδή δρα με δυϊσμό από μέσα προς τα έξω και από έξω προς τα μέσα.

Όταν η Θεότητα κρίνεται, από εμάς τους ανθρώπους, και βλέπει τον εαυτό της από μέσα προς τα έξω, αυτό το νόημα μερίζει εις το Άπειρον την οντότητά της και την μετατρέπει με την Κίνηση, σε Δημιουργία.

Όλοι και όλα τα πράγματα στους κόσμους της Δημιουργίας, είναι μόνον Αυτή!

Αυτό εξηγείται ως «Κόσμος από Αιθέρα».

Όλα, είναι Αιθήρ!

Όλα κινούνται, όλα μεταλλάσσονται, όλα γεννούν το ένα τ' άλλο, μέσα από τους Νόμους που δρουν εντός του Αιθέρα.

Όταν όμως η Θεότητα, κοιτάζει τον εαυτό της από Έξω προς τα Μέσα, όταν δηλαδή τον βλέπει συνολικά, τότε το Αιθερικό σώμα της, σαν Όλον, είναι Ακίνητο, εντελώς Ακίνητο, Ολοτελές και Πλήρες στο διπνεκές.

Ο Αριστοτέλης χαμογελά κοιτάζοντας κατάματα το μαθητή.

– Εσύ κι εγώ, Αλέξανδρε, ζούμε τη στιγμή αυτή στον κόσμο των κινητών πραγμάτων. Ανήκουμε δηλαδή σ' ένα θεϊκό Σύμπαν που το βλέπουμε από μέσα προς τα έξω και όλα μας φαίνονται θνητά.

Η φθορά αποτελεί το σύνολο της διανόησής μας σ' ό,τι κι αν κάνουμε σε τούτο τον κόσμο.

Με λίγα λόγια ανήκουμε στο μεριστό κομμάτι του Όντος.

Μόλις όμως κλείσουμε τα μάτια μας και οδηγηθούμε σ' ένα Άλλο κόσμο, που στην Ουσία του δεν είναι Άλλος, αλλά αυτός ο ίδιος κόσμος, με θέαση από τα μάτια της ψυχής μας, τότε, οδεύουμε προς τον Ακίνητο κόσμο, προς την απόλυτη Ευδαιμονία, προς τον ίδιο το Θεό!

– Καταπληκτικό! Καταπληκτικό Δάσκαλε!

– Αυτό ο Ακίνητος κόσμος, που είναι Αμέριστος αλλά και Μεριστός στο αντίθετό του, είναι το Όλον που συντάσσεται από το πνεύμα το δικό σου, το δικό μου, το πνεύμα όλης της Ανθρωπότητας.

Ο Νόμος της Αλληλεπίδρασης και ο Νόμος του Συσχετισμού που συμβάλλουν στο Νόμο του Ενδιαμέσου, μας δημιουργούν την πεποίθηση ότι είμαστε, τουλάχιστον διπλοί, μέσα στο Σύμπαν.

Αν μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε τον ρόλο μας, σ' αυτή τη ζωή, τη ζωή της Κίνησης και της Δράσης η οποία, όμως υπόκειται στους Νόμους της Φθοράς και της Μετάλλαξης των πάντων και του ιδίου του σώματός μας... αν ακόμα μπορέσουμε να εξηγήσουμε το ρόλο, τη δράση και τον απώτερο σκοπό υπάρξεώς μας και την «Αθανασία του Εγώ μας» στον κόσμο των Αιώνιων Αρχετύπων, του τελικού σκοπού για τον οποίο υπάρχουμε, τότε εισερχόμεθα στο χώρο της υπέρτατης Σοφίας!

Ο Αριστοτέλης σταματά να μιλά και κοιτά με περιέργεια το κεφάλι ενός ελαφιού που προβάλλει έξω απ' το παράθυρο.

Ο Αλέξανδρος ακολουθεί το βλέμμα του, πετάγεται όρθιος, πηγαίνει στη πόρτα και την ανοίγει.

Ο άνεμος στροβιλίζει τις νιφάδες του χιονιού που μπαίνουν απ' την ανοιχτή πόρτα.

Το ελάφι πλησιάζει διστακτικά, μπαίνει σιγά-σιγά μέσα και στέκεται ακίνητο.

Ο Αλέξανδρος με ήρεμες κινήσεις κλείνει την πόρτα, πλησιάζει ένα μεταλλικό δοχείο με πρασινάδες, πιάνει δυό κλαδιά και αργά-αργά πλησιάζει το ζώο που τον κοιτά ήρεμο.

– Φαίνεται πεινασμένο ψιθυρίζει ο Αριστοτέλης.

– Με τόσο χιόνι δάσκαλε πούριξε όλο το χειμώνα και το κρατάει ως τώρα που είναι Άνοιξη, που να βρή κάτι να φάν το καμμένο το ζώο.

Το ελάφι τρώει με λαιμαργία τα φύλλα απ' τα κλαδιά, ενώ ο Αλέξανδρος πλησιάζει και πάλι στο κάθισμά του.

– Το «εγώ» μου Δάσκαλε, σ' αυτό τον κόσμο, μπορεί και επικοινωνεί με το δεύτερο «εγώ» μου στον Άλλο Κόσμο;

– Κατ' αρχήν το «Εγώ» σου είναι μόνον Ένα.

Ο μερισμός του που συνάπτεται με το βαθύτερο νόημά του, το κάνει δύο ή και περισσότερα.

Η απάντηση λοιπόν, είναι ότι εσύ, εδώ, σ' αυτό τον κόσμο και, εσύ, εκεί, στον Άλλο κόσμο, έχετε ενδογενώς κοινό κώδικα επικοινωνίας γιατί είστε το ίδιο πράγμα σε περισσότερα από ένα μερίσματα.

Το Πρωτότυπο και το Αντίγραφο αποτελούν μεταπτώσεις του ίδιου του όντος, δηλαδή του Αλέξανδρου.

Ο μαθητής σκέφτεται κοιτώντας το ελάφι που συνεχίζει να τρώει τα φυλλαράκια δίπλα στο τζάκι.

Περί της Ταυτότητας των Όντων

Ο Αριστοτέλης συνεχίζει.

– Βλέπεις το ελάφι, σαν μια ξεχωριστή οντότητα από εσένα τον ίδιο. Πιστεύεις ότι σας χωρίζει η διαφορά του είδους.

Άνθρωπος εσύ, ζώο αυτό. Ξεχωριστές ταυτότητες.

Όμως, το έμπειρο μάτι της Εσωτερικής Ενόρασης, σας βλέπει σαν ένα κοινό δημιούργημα φτιαγμένο από το ίδιο υλικό.

– Εννοείς τον Αιθέρα;

– Ακριβώς.

Όπως κι εσύ, έτσι κι αυτό, το άκακο ζώο, είστε φτιαγμένοι απ' το ίδιο αιθερικό υλικό που σας ταυτοποιεί στον κόσμο των αιώνιων προτύπων.

– Είναι και το ελάφι αιώνιο;

– Όσο κι αν σου φανεί παράδοξο, ο Αιθήρ που αποτελεί το ενδογενές και αρχέγονο υλικό του, το καθιστά αιώνιο.

Όμως οι Νόμοι της Αιωνιότητας οι δικοί σου και οι Νόμοι οι δικοί του, διαφέρουν.

Εσύ, πάντα θα είσαι ένα ανθρώπινο πλάσμα ... κι αυτό, πάντα θα είναι ένα άκακο ζώο...

– Αρα, συμφωνείς ότι πρέπει όλα τα ζώα της φύσης να τα προστατεύουμε Δάσκαλε;

– Ακριβώς!

Το ευφύες ον, ο Άνθρωπος, καλείται σε κάθε περίπτωση να προστατεύει τα μη ευφυή πλάσματα της φύσης, που είναι τα ζώα.

Περί της Ψυχής της Γης

– Το ίδιο και για τα φυτά; και για τα δένδρα; ρωτά ο Αλέξανδρος.

– Για όλα! ... Κι όταν λέω όλα, το εννοώ.

Η φύση γύρω μας, σ' ολόκληρο το φλοιό του πλανήτη, αλλά και ο ίδιος ο πλανήτης, έχουν ζωή.

Ζωή θα πη κίνηση θεϊκή! Προγραμματισμένη! Γεμάτη Σοφία! Γεμάτη... ψυχή!

– Ο πλανήτης έχει ψυχή;

– Ναι! Κι όχι μόνον αυτό! Η ψυχή του είναι δημιουργημένη από το ίδιο υλικό της δικής σου ψυχής!

Όμως, πρόσεξε αγαπημένο μου παιδί.

Όλα αυτά που σου λέω, αποτελούν αντικείμενα έρευνας βαθύτερης από εσένα τον ίδιο.

Δεν έχεις το δικαίωμα να τα ακούσης τώρα και, όταν εγώ θα έχω φύγει απ' το παλάτι, να τα ξεχάσης.

Πάντα να θυμάσαι ότι η Γη σκέπτεται, το πλανητικό σύστημα σκέπτεται, το Σύμπαν σκέπτεται.

Πάντα να θυμάσαι ότι η Σκέψη είναι ιδιότητα του Αιθέρα, που μέσα από Μαθηματικούς κώδικες συνάπτεται με Αναλογία και Συμμετρία με όλα τα όντα της φύσης και του κόσμου.

*Βλέπεις το ελάφι,
σαν μια ξεχωριστή οντότητα
από εσένα τον ίδιο.
Πιστεύεις ότι σας χωρίζει
η διαφορά του είδους;*

Η Μνήμη του Σύμπαντος

Πάντα να θυμάσαι πώς, ό,τι λέμε ή κάνουμε τώρα, ό,τι είπαν οι άνθρωποι στο παρελθόν, κι ό,τι πουν στο μέλλον, όλα, μα όλα, καταγράφονται στη μνήμη του Σύμπαντος.

Στις επόμενες γενιές, οι επιστήμονες πάντα θα ψάχνουν και οι ερευνητές πάντα θα προβληματίζονται προσπαθώντας να ανακαλύψουν νέες εφαρμογές της φύσης, προερχόμενες απ' τους Νόμους του Σύμπαντος.

Η μία ανακάλυψη θα διαδέχεται την άλλη, η μία θεωρία θα ανατρέπεται την προηγούμενη και, τέλος σ' όλα αυτά δεν θα υπάρχει για ένα βασικό λόγο:

Η Γνώση, ποτέ δεν σταματά.

Όμως, μέσα απ' αυτό το αδυσώπητο παιχνίδι της σχέσης των ανθρώπινων αισθήσεων, που με βάση αυτές, ο άνθρωπος θα κυνηγά το θήραμα της Γνώσης, θα προκύψει κάτι, κάποτε στο μέλλον που θα προβληματίσει την Ανθρωπότητα.

– Τ' είν' αυτό Δάσκαλε;

Ο Αριστοτέλης προχωρεί αργά, πλησιάζει το ελάφι που συνεχίζει αμέριμνο να τρώει και του χαϊδεύει με τρυφερότητα το κεφάλι.

Γυρνά, πλησιάζει στο ανάκλιτρο του και κάθεται καρφώνοντας τα μάτια του στον Αλέξανδρο.

Μοιάζει σαν να μονολογεί.

– Κάποτε στο μέλλον, οι ανθρώπινες κοινωνίες θα έχουν μεγάλους πληθυσμούς. Η Γη θα γεμίσει θνητούς ... η Ειρήνη και ο Πόλεμος θα αποτελούν καθημερινότητα, οι επαναστάσεις θα ξεπηδούν μέσα από μηδαμινές αιτίες, οι θρησκείες θα καθοδηγούν τις Πολιτικές Εξουσίες...

... ο φανατισμός αυτών που θα αδικούνται θα δημιουργή ποταμούς αίματος.

– Γιατί όλ' αυτά Δάσκαλε;

– Γιατί πάντα οι εκλεκτοί είναι λιγότεροι από τους μη εκλεκτούς. Γιατί πάντα οι ανόητοι που κυνηγούν τη δόξα και το χρήμα και, όχι τη Γνώση, θα ποδηγητούν τις Δημοκρατίες και θα καθοδηγούν λάθος τους λαούς ... κι αυτό βεβαίως θα διαμείβεται σε όλα τα κράτη και τα καθεστώτα ... τότε, σε κάποια στιγμή που μόνον ο Δημιουργός γνωρίζει, η Επιστήμη θα αποκωδικοποιήσει την επόμενη Γνώση ...

– Αυτό, Δάσκαλε, δεν το αντιλαμβάνομαι.

*Πάντα να θυμάσαι πώς,
ό,τι λέμε ή κάνουμε τώρα,
ό,τι είπαν οι άνθρωποι στο παρελθόν,
κι ό,τι πουν στο μέλλον,
όλα, μα όλα, καταγράφονται
στη μνήμη του Σύμπαντος.*

– Μην ανησυχείς. Θα γίνω απόλυτα σαφής!

Αυτή τη στιγμή που σου μιλώ Αλέξανδρε, εγώ, ο Αριστοτέλης ... ο λόγος μου καταγράφεται στη μνήμη του Σύμπαντος.

Ό,τι κι αν λέω, κι όπως το λέω, η καταγραφή πιστά το ακολουθεί ...

Το ίδιο βεβαίως συμβαίνει με όλους τους μεγάλους της Σοφίας, της Τέχνης, των Επιστημών και της Θρησκείας που έζησαν στο παρελθόν, που ζουν στο παρόν και θα έρθουν στο Μέλλον.

Όλα τα πνευματικά ενεργήματα θα υπάρχουν ...

– Και οι φωνές των άλλων, των κοινών ανθρώπων, των ...

– Κι αυτές θα υπάρχουν.

Όμως, η αποκωδικοποίηση των Αξιών, που θα γίνει με τις μηχανές του μέλλοντος, θα αναδεικνύει επιλεκτικά αυτούς που θα γίνουν και πάλι Καθοδηγητές. Οι άνθρωποι του μέλλοντος θα ακούσουν τις φωνές και τις ομιλίες των ανθρώπων του παρελθόντος. Οι επιλογές των ρητόρων του καλού, μας είναι προς το παρόν, άγνωστες.

Όμως, αυτοί οι καλοί, οι Καθοδηγητές, στο μέλλον θα ακουστούν οπωσδήποτε.

– Θα κυβερνήσουν τους ανθρώπους του μέλλοντος;

– Όχι!

Η επιστημονική όμως ανάδειξη αυτών που δημιούργησαν με το έργο τους σχολές Σοφίας, Σύνεσης, Επιστημονικής κατάρτησης ... αυτών που στο πέρασμα της ζωής τους αποτέλεσαν ζωντανά παραδείγματα ηθικής ζωής και έντιμου βίου ... αυτούς που σήμερα λέμε «Εκλεκτούς» ...

... η Επιστήμη θα τους φέρη και πάλι ενώπιον των ανθρωπίνων γενεών.

Ο Αριστοτέλης σηκώνεται όρθιος, στέκεται μεγαλοπρεπής απέναντι στον Αλέξανδρο και μονολογεί, ενώ ένα δάκρυ κυλά στο μάγουλό του.

– Θάθελα να τη ζήσω αυτή τη στιγμή στο μέλλον, γιατί ... γιατί θα είναι μια στιγμή που, όλες οι κοινωνίες του πλανήτη θα δεχθούν το χάδι από μια αύρα πνεύματος που θα πνέη από τον Ουρανό.

Θάναι μια πραγματική Αποκάλυψη των Μεγάλων Αξιών που θα συντρέψη τα Κέντρα Εντολής του μέλλοντος.

Θάναι μια, πραγματική παρουσία του Δημιουργού στο στίβο των «ελαττωμάτων» που κάποιοι «εκλεκτοί» θα τα ονομάζουν «προτερήματα».

Δεν ξέρω, αγαπημένε μου Αλέξανδρε, αν στο μέλλον η δική μου φωνή θα μπορέ να ακουστή στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Όμως, είμαι σίγουρος ότι η δική σου φωνή, με ό,τι σου επιφυλάσσει το μέλλον σου, θ' ακουστή.

Είμαι απόλυτα σίγουρος γι αυτό! Μου το υπαγορεύει η ψυχή μου!

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Το ξημέρωμα απλώθηκε στη φύση κι ο μανδύας του φωτός έλουσε το έργο του Δημιουργού. Ο ήλιος είχε σκάσει απ' την ανατολή κι οι ακτίνες του είχαν λούσει το παλάτι και την αυλή της Πέλλας.

Το χιόνι ολάκερο είχε λιώσει.

Όλοι στο πόδι.

Οι μαθητές του Αριστοτέλη, οι φύλακες, οι θαλαμπύλοι, οι στρατιώτες. Ένα τέθριππο, αραγμένο στην πόρτα του αυλόγυρου περιμένει τον Αριστοτέλη που πρόβαλλε μεγαλοπρεπής στο κεφαλόσκαλο του παλατιού, συνοδευόμενος απ' το Φίλιππο.

Οι δύο άνδρες στάθηκαν σκεφτικοί, κοιτώντας στην αυλή τις προετοιμασίες της αναχώρησης.

Ο Αριστοτέλης έβαλε το χέρι στον κόρφο του και έβγαλε ένα γράμμα. Το άνοιξε με προσοχή και τόδειξε στον Φίλιππο.

– Ποιος τόγραψε τούτο το γράμμα, βασιλιά μου; Και, ποιος μου το έστειλε πριν πολλά χρόνια;

Ο Φίλιππος αναγνώρισε τη γραφή του.

– Εγώ! ...

– Και, τι λέει το γράμμα, βασιλιά μου;

– «Μάθε ότι, γεννήσαμε γυιό.

Ευχαριστώ θερμά τους θεούς, όχι μόνον γιατί γεννήθηκε αγόρι, αλλά γιατί γεννήθηκε στις μέρες σου.

Ελπίζω ότι, αν ανατραφεί και εκπαιδευτεί από σένα, θα γίνη άξιος γυιός μας και, ικανός να μας διαδεχθή στο θρόνο».

Ο Αριστοτέλης κλείνει το γράμμα και κοιτά στα μάτια τον βασιλιά.

– Έκανα το καθήκον μου ... όσο μπορούσα ... με όσες γνώσεις διαθέτω... Αισθάνομαι ήσυχος!

Ο Φίλιππος αγκαλιάζει τον Αριστοτέλη στοργικά.

Τα μάτια του δακρυσιμένα. Μιλάει μέσα από ένα κρυφό λυγμό.

– Θυμάμαι φίλε μου, όταν είμαστε παιδιά, που παίζαμε και γελούσαμε και μεγαλώναμε μαζί στην αυλή του πατέρα μου, τον Αμύντα.

– Κι εγώ θυμάμαι το δικό μου πατέρα, το Νικόμαχο, που ήταν γιατρός του βασιλιά πατέρα σου ... κι όλο τον τάζε βότανα για νάναι γερός.

– Πόσο γρήγορα περνούν τα χρόνια καλέ μου Αριστοτέλη.

– Αυτό, Φίλιππε, να μην το λές ποτέ.

Ποτέ να μην λυπάσαι για ό, τι άφησες πίσω σου. Πάντα να οραματίζεσαι και να κάνεις όνειρα για το αύριο ... αυτό που θάρη ... το άγνωστο και υπέροχο αύριο.

– Μούβαλες, χθές βράδυ την ιδέα του φιλοσόφου στο μυαλό μου.

Θα μπορέσω ποτέ, κι εγώ, να γίνω κάτι τέτοιο;

– Σπάνιο και δύσκολο, αλλά όχι ακατόρθωτο.

Αξίζει όμως, μια και μου άνοιξες αυτή τη συζήτηση, να σου πω μια μικρή ιστορία, πριν χωρίσουμε.

– Μ' ενδιαφέρον θα την ακούσω, είπε με συγκατάβαση ο Φίλιππος.

– Ο καλός μου Δάσκαλος, ο Πλάτων, είχε σφηνώσει μέσα στο κεφάλι του μια ιδέα. Να οργανώσει ένα εκπαιδευτικό σύστημα τέτοιο, ώστε να μπορούν να «φιλοσοφήσωσιν οι βασιλείς και να βασιλεύσωσιν οι φιλόσοφοι.»

– Σπουδαία ιδέα! ...

– Μη βιάζεσαι καλέ μου φίλε!

Ο Πλάτων δέχθηκε μια πρόσκληση από τον τύραννο των Συρακουσών, τον Διονύσιο, να τον επισκεφθή και να τον εκπαιδεύσει στο παλάτι του, ώστε να μπορεί κι εκείνος να εισέλθει στον κόσμο της σοφίας.

– Λοιπόν;

– Λοιπόν, πήγε ο Πλάτων στις Συρακούσες κι έπιασε δουλειά Δασκάλου στον Διονύσιο και τον ανηψιό του μαζί.

Άκου τη συνέχεια:

Βλέποντας ο Διονύσιος να εξελίσσεται γρήγορα και αποτελεσματικά ο ανηψιός ... σκέφθηκε πως γρήγορα, θα του πάρη το θρόνο.

Δίνει εντολή, κι ένα βράδυ, ένας στρατιώτης απ' τη Σπάρτη, συλλαμβάνει τον Πλάτωνα, τον βάζει μέσα σ' ένα σάκκο, πάει το σάκκο στο λιμάνι και, μ' ένα καράβι, στέλνει στην Αίγινα τον μεγάλο αυτό σοφό ... και τον πουλάει για σκλάβο, εκεί, στην προκυμαία του νησιού.

– Τι είναι αυτά που λές;

Στ' αλήθεια, έγιναν όλα τούτα;

– Άκου και το τέλος της ιστορίας. Κάποια μέρα περπατώντας στην προκουμαία ένας παλνός μαθητής του Πλάτωνα, ο Αννίκερις, βλέπει τον Δάσκαλό του κατάχαμα και δεμένο ... τον αναγνωρίζει πίσω απ' τα λερωμένα γένηνα του, πληρώνει, τον αγοράζει και τον φέρνει στην Αθήνα!

– Μπράβο στον Αννίκερι! ...

– Ναι! ... πάντα μπράβο στο καλό, όπου κι αν γίνεται.

Πες μου όμως, τι κατάλαβες απ' όλη αυτή την ιστορία.

– Κατάλαβα πως, ο κάθε άνθρωπος, πρέπει να κάνη αυτό που γνωρίζει περισσότερο ... κι όχι ... ό,τι κι όποτε ονειρεύεται ... που τόχει ένας άλλος, απαντά ο Φίλιππος.

– Μην συνεχίζεις.

Εμείς οι Δάσκαλοι, αυτό το λέμε με τρία λόγια: «Έκαστος εφ' ο ετάγχθη». Ο καθ' ένας, να κάνη αυτό για το οποίο είναι γεννημένος.

Τη στιγμή εκείνη πλησιάζει ο Αλέξανδρος, συνοδευόμενος, όπως κάθε πρωινό απ' τον μολοσσό σκύλο του, τον χαϊδεύει και τον σπρώχνει ελαφρά να κατέβη στην αυλή.

– Καλημέρα στον πατέρα... καλημέρα στον Δάσκαλο.

Καλημέρα και σ' όλους, όσους έχουν τα μάτια τους ανοιχτά για να θαυμάσουν το φώς! ... το φώς του ήλιου.

Ο Αριστοτέλης αλλάζει αινιγματική ματιά με τον Αλέξανδρε, για λογαριασμό του υπονοούμενου φωτός.

Οι δύο άνδρες καλημερίζουν τον μαθητή. Δεν μιλούν. Κοιτούν αφηρημένα στο βάθος της αυλής.

– Θα συνοδεύσουν τέσσερεις ιππείς το άρμα σου, μέχρι το λιμάνι. Στο λιμάνι ειδικό πλοίο θα σε πάν ως τη Μυτιλήνη.

Δύο από τους ιππείς, θα σε συνοδεύσουν ως τα δικά σου χώματα.

Και μόλις φτάσης στο σπιτικό σου, δώσε τους χαιρετισμούς μου στην Πυθιάδα, τη γυναίκα σου.

– Σ' ευχαριστώ Φίλιππε.

Πρέπει να ομολογήσω πώς, πέρασα πολύ ωραία μαζί σας, όλη την περίοδο που βρισκόμουν στην Πέλλα.

Η δική σου περιποίηση και η αξιοσύνη του γιου σου, αποτελούν μια ιδιαίτερη επιβράβευση για το έργο μου εδώ, στην αυλή σου.

Θα βρίσκομαι με τη σκέψη μου πάντα κοντά σας, παρακολουθώντας τις εξελίξεις.

Ο Φίλιππος κάτι πάν να πη.

Ο Αριστοτέλης τον διακόπτει, βλέποντας τους φίλους και συμμαθητές του Αλέξανδρου να τον πλησιάζουν ένας-ένας.

Στέκονται με σεβασμό μπροστά του, ευχαριστούν, χαιρετούν και εύχονται καλό ταξίδι.

Η σκηνή είναι εξαιρετικά συγκινητική.

Όλων τα μάτια είναι δακρυσμένα.

Ο Φίλιππος παρατηρεί με σεβασμό τη σκηνή, πίσω απ'τα δικά του θολά μάτια.

Ο Αλέξανδρος, αισθάνεται σαν χαμένος, σε δικούς του κόσμους!

Ο χωρισμός του απ τον μεγάλο του Δάσκαλο, είναι χωρισμός σωμάτων και ψυχών μαζί, με εντολή απ' το υπερπέραν.

Αισθάνεται πως, μια μεγάλη και ακατανίκητη δύναμη, έφερε δίπλα τον συγκεκριμένο Δάσκαλο, να του αποκαλύψη τα μυστικά του Ουρανού, να του εξηγήσει τις απόκρυφες δυνάμεις της Επιστήμης, της Δημιουργίας και, πρό πάντων, της ανθρώπινης ψυχής... και τώρα, οι ίδιες αυτές μεταφυσικές οντότητες, παίρνουν πίσω το μεγάλο αυτό πνευματικό ηγέτη.

– Αλέξανδρε, χαίρε!

– Χαίρε, καλέ μου Δάσκαλε.

Ασπάζονται.

Κοιτάζονται βαθειά μέσα στα μάτια τους κι η ανταλλαγή απ'το καφτό βλέμμα τους σφραγίζει την ιστορία του αύριο.

Του άδηλου αύριο, που το πεπρωμένο ολόκληρης της Ελλάδος τόχει στρώσει με φύλλα δάφνης, για να διαβή το γνήσιο τέκνο της.

– Να θυμάσαι, καλέ μου μαθητή πως, εσύ κι εγώ, θάμαστε πάντα μαζί! Όπως κι αν η μοίρα διαμορφώσει το δικό σου αύριο, ο λόγος μου και η σκέψις μου θα συνοδεύσουν τις πράξεις σου, όπου κι αν βρίσκεσαι.

Και, πρόσεξε! Αυτό δεν είναι δικό μου θέλημα.

Άλλοι, από ψηλά τόχουν αποφασίσει. Κι αυτούς τους άλλους, εσύ, τους ξέρεις καλά. Τους έχεις μέσα σου.

Ο Αριστοτέλης στρέφεται στο Φίλιππο.

– Τούτο το παιδί Φίλιππε, θα στήση και για σένα ξεχωριστό θρόνο, για τη δική σου δόξα.

Μη ρωτάς εμένα, τι εννοώ. Ρώτα τους θεούς!

Ο Φίλιππος κάτι πάει να πή. Ο Αριστοτέλης τον διακόπτει.

– Ας μην πούμε, τίποτ' άλλο.

Τούτη τη στιγμή, η σιωπή μας λέει, ότι θέλη να πή η γλώσσα μας, για λογαριασμό της ψυχής μας.

Το Σύμπαν ολόκληρο, μεγαλουργεί σε κάθε στιγμή, μέσα σε μια απέραντη σιωπή! Το ίδιο κι η Φύση!

Ερρωσθε!

Ο Αριστοτέλης στητός, με αρχοντική μεγαλοπρέπεια, κρατώντας ένα μικρό βιβλίο στο αριστερό του χέρι, ενώ με το δεξί σπκώνει ελαφρά τον χοντρό χιτώνα του, κατεβαίνει τα σκαλιά, προχωρεί κι ένας στρατιώτης τον βοηθά ν' ανέβη στο χρυσοποίκιλτο τέθριππο.

Απέραντη ψυχία, σ' ολόκληρη την έκταση της αυλής.

Σιωπή παντού.

Ο Αριστοτέλης γυρνά το κεφάλι του και κοιτά για τελευταία φορά τον Αλέξανδρο που, ολόρθος, βουβός, χαμένος μέσα στην απεραντοσύνη της καινούργιας του Γνώσης, έχει στρέψει τα μάτια του, κατ' ευθείαν στο Δάσκαλό του.

Θαρρείς, πως τούτη τη στιγμή, όλα, μέσα στη φύση, πάγωσαν.

Τα λιγιστά σύννεφα στον ουρανό, σταμάτησα να κινούνται.

Ο ήλιος, σταμάτησε ν' ανεβαίνει. Ακίνητα τα φύλλα των δέντρων.

Η σιωπή, ολόκληρης της Δημιουργίας, παρούσα, σ' ένα ελάχιστο όριο ακινησίας του χρόνου.

Ο Αριστοτέλης κάνει νόημα να ξεκινήσουν. Το τέθριππο κινείται αργά ... η Φύση ζωντανεύει.

Μπροστά το τέθριππο με τους δύο αναβάτες του, πίσω τέσσερεις καβαλλάρηδες, περνούν την ανοιχτή πύλη του ανακτόρου της Πέλλας, τρέχουν, στην αρχή αργά, κι ύστερα καλπάζοντας και χάνονται στη στροφή του δρόμου.

Το έργο των θεών, που ορίζουν τη μοίρα των Μεγάλων Ανθρώπων, έχει τελειώσει.

Οι αιώνες που θάρθουν θα γίνουν ιστορία και θρύλος και τραγούδι και ύμνος, για το αποτέλεσμα της ένωσης των δύο Μεγάλων, που άλλαξαν με τις υπερανθρώπινες δυνάμεις τους την βίβλο της Ανθρωπότητας.

Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
Στο κέντρο
Πλάτων και Αριστοτέλης.

Έργο του Ραφαήλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ & ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Μετά την νικηφόρο έκβαση των μακρόχρονων και σκληρών εχθροπραξιών στην Τύρο και την Γάζα, ο Αλέξανδρος ολοκλήρωσε την όλη εκστρατεία της Συρίας, το καλοκαίρι του 332 ... Το φθινόπωρο του ιδίου χρόνου, τον βρήκε προελαύνοντα στην Αίγυπτο. Αισθάνονταν ήρεμος, γαλήνιος.

Η ιδέα της επίσκεψης στο Ιερό του Άμμωνος, τώρα που βρισκόταν στην Αίγυπτο, έμοιαζε με αράχνη πού πλέκει τον ιστό του προορισμού του, μέσα στα βάρη της ύπαρξής του.

Η φωνή της Ολυμπιάδας, που σ όλα τα απόκρυφα νοήματα της έκρυβε τα Ιερά και τα όσια των Καβειρίων Μυστηρίων, χάιδευε τώρα τα αυτιά του με τα λόγια που τούμαθε από τότε που ήταν μικρό παιδί: «Δεν ανήκουμε σε αυτόν τον κόσμο.

Ο κόσμος αυτός όπως τον αντιλαμβανόμαστε, είναι ανίκανος να μας δώσει απάντηση της υπόστασής μας. Δεν προερχόμαστε από την Γη και προοριζόμαστε για έναν άλλο κόσμο».

Ο Αλέξανδρος άφηνε το βλέμμα του να χαϊδεύη τα πρωινά, στο βάθος της Λιβυκής Ερήμου, τον ορίζοντα της Ανατολής και σκεφτόταν πως ο ήλιος πού έβγαινε κοκκινόχρυσος μέσα από τη μίξη της άμμου με τον ουρανό, δεν ήταν ξένος γι αυτόν.

Μέσα στην αστραφτερή λάμψη του έβλεπε κρυμμένα τα μυστικά του Ηρακλή, του Θησέα, του Περσέα και όλων των Ατλάντων που σημάδευαν στο νου του την απόκρυφη σχέση του με αυτούς.

Η ενότητα του ανθρώπου με το θείο, όπως τον είχε διδάξει ο Αριστοτέλης, θέρεινε μέσα του το πάθος να δρασκελίστην τις έρημους και νά έρθη πρόσωπο με πρόσωπο με τον Προφήτη του Ιερού του Άμμωνα.

Ήθελε με ανείπωτη λαχτάρα να εισέλθην στον κόσμο της Ουράνιας Γνώσης.

Αγωνιούσε στο ερώτημα: “τι είναι η ανθρώπινη ψυχή!”.

Ήταν άραγε ένας κόκκος άμμου στην απέραντη αμμουδιά της παγκόσμιας ψυχής;

Ήταν μία σπίθα θείου πνεύματος παρμένη μέσα από το πυρ του Σύμπαντος κόσμου;

Ήταν άραγε, ο ίδιος μια αθάνατη μονάδα που μέσα στην ουσία της αναπαυόταν το πνεύμα του Δημιουργού;

Τί του επιφύλασσε η επίσκεψή του στο ναό του Άμμωνα;

Ο Ηφαιστίων παρακολούθουσε από μακριά τον Αλέξανδρο να προχωράη στην κορυφογραμμή του αμμόλοφου, να στέκεται στην υψηλότερη καμπύλη του και να αγναντεύη το Λιβυκό ήλιο ακίνητος, χαμένος στον υπερβατικό κόσμο των φαντασιώσεών του.

Όταν σε λίγη ώρα επέστρεψε ο Αλέξανδρος κάλεσε τον Ηφαιστίωνα στη σκηνή του.

Στα μάτια του ήταν ζωγραφισμένα η προσμονή, ο οραματισμός και η αγωνία, όλα μαζί ανάμεικτα

Ο Ηφαιστίων τον κοίταζε αμίλητος, σκεπτικός.

– «Άραγε, προορισμός μας είναι οι κατακτήσεις μας;» ρώτησε περίσκεπτος, σπάζοντας τη σιωπή του ο Αλέξανδρος.

Ο Ηφαιστίων ήπια από μία κούπα νερό σκουπίζοντας με την ανάποδη της παλάμης του τα χείλη του.

– «Θυμάσαι Αλέξανδρε τα λόγια του Αριστοτέλη; Προορισμός μας είναι η κατάκτηση της Γνώσης. Το πρόβλημα όμως που έχουμε εσύ και εγώ κι όλοι μας είναι “τι είναι Γνώση”.

– «Αισθάνομαι μέσα μου μία ακατανίκητη δύναμη να με ωθή προς το ναό του Άμμωνα», απάντησε σε λίγο ο Αλέξανδρος και συνέχισε: «Πιστεύεις ότι μέσα στο ναό κρύβεται για μένα η Απόλυτη Γνώση;» Η Γνώση γιατί ήρθα σ’ αυτό τον κόσμο; Η Γνώση του προορισμού μου και των υποχρεώσεών μου απέναντι στους ανθρώπους;”

Ο Ηφαιστίων ξάπλωσε σε μία χρωματιστή μαξιλάρα, στήριξε το κεφάλι του στις σταυρωμένες παλάμες του και κοίταξε σκεπτικός ψηλά.

Ο Αλέξανδρος έσπασε την σιωπή.

– «Σκέφτεσαι τι είναι η Απόλυτη Γνώση;» ρώτησε.

Ο Ηφαιστίων τον κοίταξε με περισυλλογή.

– «Σκέφτομαι τα λόγια του Αριστοτέλη.

Η Γνώση, μας είπε κάποτε ο δάσκαλος, δεσμεύεται από την κρίση.

Σωστή κρίση, είναι εκείνη που κατά τη μορφή της είναι μία πρόταση με υποκείμενο και κατηγορημα, που συνδέει τις έννοιες, έτσι που να ξεχωρίζουμε την αντικειμενική πραγματικότητα.

Ο Ηφαιστίων ανακάθισε στην μαξιλάρα του και συνέχισε:

– «Τί είναι για σένα, Αλέξανδρε αντικειμενική Πραγματικότητα;

Πιστεύεις ότι οι κατακτήσεις σου σε συνδέουν με τους θεούς;

Πιστεύεις ότι δεν είσαι θνητός, σαν όλους μας, αλλά αθάνατος;

Αυτή είναι η πραγματικότητά σου;»

Ο Ηφαιστίων σκώθηκε, πλησίασε τον Αλέξανδρο, που σαν χαμένος κοίταζε όλο ίσια μπροστά του και ψιθύρισε χαμηλόφωνα.

– «Πιστεύεις ότι οι θεοί κι εσύ, είσαστε Ένα;»

Ο Αλέξανδρος φάνηκε σαν χαμένος, βυθισμένος στους ορίζοντες των πιο απόκρυφων σκέψεων που βασάνιζαν τον εγκέφαλό του.

– «Αν η ψυχή Ηφαιστίων μπορεί να ταυτιστεί με την λογική και την κρίση μας, τότε όλοι μας είμαστε ένα με τους θεούς! Θυμάσαι τα λόγια του Αριστοτέλη πάνω στο τεράστιο θέμα της Ηθικής;

Είμαστε ολότελα υπεύθυνοι για τις σκέψεις μας και τις πράξεις μας, γιατί η λογική εξουσιάζει την βούληση μας στο μέτρο που την έχουμε καλλιεργήσει.

Εγώ, Ηφαιστίων, προσπαθώ να καταλάβω τι είναι για μένα ηθικό, τι είναι λογικό, και αν όλα αυτά έχουν σχέση με την ψυχή την δική μου.»

Ο Ηφαιστίων περιεργάστηκε ένα κρεμασμένο ξίφος, χάιδεψε την λεπίδα του, έστρεψε το κεφάλι του στον Αλέξανδρο και ρώτησε.

– « ... και τί συμπέρασμα έβγαλες;»

Ο Αλέξανδρος, σαν να μην άκουσε, προχώρησε αργά και πλησίασε στο άνοιγμα της σκηνής με κεφάλι στραμμένο στο βάθος του ορίζοντα.

Σε μια στιγμή μίλησε επιτακτικά:

– «Ηφαιστίων! ... Επέλεξε μία μικρή ομάδα από το σώμα των Υπασιιστών, των τοξοτών των Αγριάνων και της ίλης των εταιρων ιππέων.

Η όαση του Σιβά μας περιμένει ... Αύριο χαράματα ξεκινάμε! ... Όσοι πιστοί θέλουν να μας ακολουθήσουν ... μπορούν να μας ακολουθήσουν!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΥΤΗ ΕΡΗΜΟ

Ο Αλέξανδρος με μικρή στρατιωτική δύναμη, το επόμενο πρωινό ξεκίνησε από την Μέμφιδα, διέσχισε τον Κανωβικό βραχίονα και την Μαρεώτισα λίμνη και εξόρμησε προς την καυτή Λιβυκή έρημο. Η πορεία των στρατιωτών προσκυνητών κατά μήκος των ακτών της Μαρεώτιδος, μέχρι του Παραιτωνίου ήταν σχεδόν απρόσκοπτη.

Τα προβλήματα άρχισαν όταν εισήλθαν στην απέραντη άμμοθάλασσα της ερήμου.

Ο Καλλισθένης, ο Πτολεμαίος και ο Αριστόβουλος των οποίων οι αφηγήσεις έχουν διασωθεί, περιγράφουν με τρόπο παραστατικότατο την πορεία της θρησκευτικής πομπής, της οποίας ηγείτο ο Αλέξανδρος, μέσα στην αστραφτερή άμμο της Λυβικής ερήμου.

Τις πρώτες τέσσερις ημέρες βάδιζαν προς νότον, ενώ η καταιγιστικοί άνεμοι της ερήμου χτυπούσαν αλύπητα τα κορμιά των προσκυνητών και των ζώων.

Σε πολλές περιπτώσεις η μοναδική οδός την οποία ακολουθούσαν εξαφανιζόταν κάτω από το παχύ στρώμα της άμμου που μετέφεραν οι σφοδροί νότιοι άνεμοι, οι οδοιπόροι έχαναν τα ίχνη της, και τους ήταν αδύνατο να καταλάβουν ποιο από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα έδειχνε το σωστό σημείο της πορείας τους.

Μέσα στην απέραντη άμμώδη επιφάνεια που ανακλούσε τις καυτές ακτίνες του ήλιου και νέκρωνε τις αισθήσεις, ούτε δέντρο, ούτε λόφοι, ούτε κάποιο άλλο διακριτικό στοιχείο υπήρχε που θα μπορούσε να βοηθήσει σαν στοιχείο προσανατολισμού, τους περιπλανώμενους οδοιπόρους.

Μέσα στον χαοτικό ωκεανό του αμμοπελάγους, με τον αφόρητο καύσωνα αλλά και την έλλειψη νερού από τούς άδειους πλέον ασκούς που μετέφεραν οι καμήλες, οι σύντροφοι του Αλέξανδρου ένοιωθαν από την εξάντληση να τους εγκαταλείπουν οι δυνάμεις τους.

Όμως ο Αλέξανδρος προχωρούσε ακάθεκτος, χωρίς ποτέ να δηλώση σημεία κοπώσεως η αγανακτήσεως για τα δεινά που τους είχε επιφυλάξει η φύση της ερήμου.

Τίποτα δεν μπορούσε να του φράξη τον δρόμο που τον οδηγούσαν οι μορφές της ψυχής του και οι Ιδέες του. Ο Αριστοτέλης τον είχε πείσει πως, αν αισθάνεται μέσα του την λειτουργία της θεότητας, θα μπορεί σε κάθε στιγμή να γνωρίζει τις απολαβές της.

Κι αυτό έκανε.

Ο Ηρακλής και ο Περσέας ζωντάνευαν στα οράματα που γεννούσε η καυτή άμμος της ερήμου, θαρρείς οδηγοί ψυχής που του δείχναν τον δρόμο προς τον τελικό σκοπό του προορισμού του.

Μέσα από αυτές τις οπτασίες και τα στιλπνά οράματα που παιχνιδιζαν στα μάτια του βασιλιά, ξαφνικά, στο βάθος του ορίζοντα, εκεί που έσμιγε η αχλή της καυτής άμμου με τον ορίζοντα του ουρανού, φάνηκε ένα συννεφάκι, που λίγο λίγο θέρριευε κι άρχισε να απλώνει λυτρωτικά την γκριζα άχνα του στον βαθυγάλαξο ουρανό!

Η προσοχή του Αλέξανδρου στους γίγαντες των ονείρων του, είχε κάνει το θαύμα της. Την απελπισία και την απόγνωση των προσκυνητών που πίστευαν ότι έφτανε το τέλος τους, την διαδέχτηκε ο ενθουσιασμός και ανακούφιση όταν είδαν τον ήλιο να χάνεται πίσω από τα σύννεφα και σε λίγο να πέφτουν οι πρώτες σταγόνες της βροχής.

Αλαλάζοντας από χαρά, χοροπηδώντας στην υγρή άμμο, σήκωναν το κεφάλι ψηλά και άνοιγαν το στόμα για να ποτίση ο ουρανός την φλογισμένη σάρκα τους.

Ο Αλέξανδρος με το αδρό κεφάλι του σηκωμένο ψηλά, με τα μάτια κλειστά, άφηνε τις χοντρές σταγόνες της βροχής να του χτυπούν το πρόσωπο, ενώ η ψυχή του ριγούσε απ' το σκίρτημα της επαφής του με τους λατρεμένους θεούς του. Τώρα, ήταν σίγουρος για το δρόμο που είχε επιλέξει και έπρεπε να τον διαβή χωρίς ποτέ, έστω κι ένα ψεγάδι αμφισβήτησης, να κλονίση την πίστη του.

Ο Διόδωρος μας πληροφορεί στη συνέχεια της αφηγήσεώς του για την δραματική πορεία των ανδρών και του ιδίου του βασιλέως, ότι, λίγο αργότερα, έφθασαν σε μία γραφική κοιλάδα, γέμισαν τους ασκούς με νερό, πότισαν τα ζώα και με ηρεμία και άνεση συνέχισαν το υπόλοιπο ταξίδι τους στην άνυδρη περιοχή της ερήμου.

Μετά από πορεία 100 σταδίων, πέρασαν την καλούμενη “πικράν” λίμνη, έφθασαν στις πόλεις του Αμμωνος, τις διήλθαν και, μετά από οδοιπορία μιας ημέρας, είδαν από μακριά τον χώρο που ορθωνόταν μεγαλοπρεπές και επιβλητικό το Ιερόν του θεού.

Ο Αλέξανδρος έβαλε την παλάμη του στο μέτωπο για να σκιάση τα μάτια του από τον καυτό ήλιο και κοίταζε με δέος ψυχής από μακριά την όαση του Σιβά πούχε στο μέσον της το Ιερό. Η συνοδοιπόροι στάθηκαν ακίνητοι, πίσω του, με απέραντο σεβασμό.

Αυτή η ακινησία των προσκυνητών, σε ένα απροσδιόριστο χρόνο που τον μέτραγε μόνον ο χτύπος της καρδιάς τους, ήταν στάση προσευχής, όχι για ένα αίσιο τέλος ταξιδιού, αλλά για μια καινούργια αρχή που την καθόριζε η θέληση του βασιλιά τους στη σχέση του με τους θεούς.

Όλοι ήξεραν το βαθύτερο νόημα αυτού του ταξιδιού, όμως κανείς δεν μιλούσε γι αυτό. Η σιωπή τους σφάγιζε την κατανόησή τους για το χρίσμα των θεών στο μέτωπο του Αλέξανδρου. Όμως το βαθύτερο νόημα του ταξιδιού δεν αφορούσε μόνο τον Αλέξανδρο. Ήξεραν ότι ο προορισμός της θείας ψυχής ήταν και δικός τους προορισμός.

Η διαφορά τους με τον Αλέξανδρο ήταν το μέγεθος της πίστης τους.

Ο Βασιλιάς τους μέσα από τα νάματα της Ιερής Φιλοσοφίας που του είχε διδάξει ο Αριστοτέλης, μέσα από την αποκάλυψη των νόμων της φύσεως που συνδέουν το θνητό με το αθάνατο, το πεπερασμένο με το Αιώνιο, την ανθρώπινη μετοχή με το σύνολο του κόσμου, είχε κάνει ακλόνητη πίστη του, ότι ήταν μέρος των θεών, ότι η ατομική ψυχή του ήταν μέρος της ψυχής του Όλου.

Σε σύντομο χρόνο οι οδοιπόροι κατηφόρησαν την πλαγιά και εισήλθαν στον μαγικό κόσμο της οάσεως του Σίβα.

Το καταπράσινο βασίλειο του θεού της ερήμου, μέσα σε μία έκταση πενήντα περίπου σταδίων ήταν κατάφυτο από μεγαλοπρεπή γιγάντια δένδρα, φοινικόδενδρα και χουρμαδιές, αναρριχητικά φυτά, λουλούδια και πλούσιους θάμνους.

Τα καρποφόρα τριγύρω ήταν κατάφορτα από γλυκόχυμα φρούτα.

Ρυάκια με ιαματικά νερά διέσχιζαν την πλούσια βλάστηση και το μουρμούρισμα τους καθώς κυλούσαν από τους βράχους, ανάμικτα με τα τραγούδια των εξωτικών πτηνών που φτεροκοπούσαν τριγύρω, δημιουργούσαν μία αρμονική πανδαισία, αντάξια του χώρου διαβίωσης θεών.

Οι κουρασμένοι οδοιπόροι της ερήμου έμειναν εκστατικοί από τον απέραντο φυσικό πλούτο της οάσεως του Σιβά, στο μέσον της οποίας ορθωνόταν το Χρηστήριον του Θεού.

Η φύσις γύρω μοσχοβολούσε και οι ευωδιές των λουλουδιών γοήτευαν τον νου και ξεσέκωναν αισθήσεις.

Η έντονη διαφορά του καταπράσινου αυτού κόσμου, με τον πύρινο αφιλόξενο κόσμο της ερήμου, απεικόνιζε με ιδιαιτερότητα στον επισκέπτη την θέαση ενός κατοικητηρίου θεών, που μόνον μέσα από την υπέρτατη αγαλλίαση των αισθήσεων μπορούσες να τον αντιληφθείς.

Εις το μέσον του άλσους, περιτριγυρισμένη από τριπλά τείχη, δέσποζε η ακρόπολις, με μόνιμους κατοίκους στους πέριξ πρόποδες της, τους Αμμώνιους.

Μέσα στον πρώτο περίβολο υπήρχαν τα ανάκτορα των αρχαίων δυναστών.

Ο δεύτερος περίβολος περιελάμβανε τα σπίτια των γυναικών, των τέκνων και συγγενών, τα φυλακτήρια των φρουρών και τον ναό του Αμμωνος με την Ιερά κρίνη.

Στόν τρίτο περίβολο υπήρχαν τα κελιά, τα φυλακτήρια των σωματοφυλάκων και των ακολούθων της αυλής του ηγεμόνος.

Λίγο μακρύτερα από την Ακρόπολη, περιτριγυρισμένος από εξωτικά δένδρα και λουλούδια βρισκόταν ένας δεύτερος ναός του Αμμωνος, με πηγή ύδατος στον περιβόλό του, καλούμενη “ηλίου κρίνη”.

Ο Αριανός αφηγείται και συμφωνεί ο Διόδωρος με την περιεργη συμπεριφορά των υδάτων αυτής της πηγής. Στις μεσημβρινές ώρες το ύδωρ είναι δροσερό και σε πολλές περιπτώσεις παγωμένο.

Στη δύση του ηλίου το ύδωρ είναι θερμότερο και στο πέρασμα των νυχτερινών ωρών, γίνεται ακόμα θερμότερο. Από το μέσο της νύκτας αρχίζει και πάλι το ύδωρ ολίγον κατ’ ολίγον να ψύχεται. Περισσότερες από 200 τέτοιες πηγές κοσμούσαν την μαγευτική οάση του Σιβά, βεβαιώνει ο Αρριανός.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΟΝ ΝΑΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΜΜΩΝΟΣ

 Ο Αλέξανδρος, γοπτευμένος από το φυσικό κάλλος της οάσεως του Σιβιά, προχώρησε, σχεδόν μηχανικά προς τον ναό του θεού Αμμωνος. Μια ακατανίκητη έλξη ωθούσε προς το χρηστήριο τον Έλληνα Μακεδόνα, ο οποίος, μετά τις θριαμβευτικές προελάσεις και νίκες του, μέσα στη χώρα του Νείλου, εθεωρείτο συνεχιστής της εξουσίας των ηγεμόνων της Αιγύπτου, δηλαδή, γνήσιος διάδοχος της δυναστείας των Φαραώ.

Παρά τη σύγκρουση, μέσα στο νού του, της κοσμικής εξουσίας με την θρησκευτική, η συνείδησίς του περίμενε νηφάλια και ταυτόχρονα ενεργητική, βαθειά επηρεασμένη από τις επιδεξιότητες του τρόπου σκέψης και αίσθησης που διδάχθηκε από τον πνευματικό του μέντορα, τον Αριστοτέλη.

Ολόκληρο το ιερατείο του Άμμωνος διατελούσε σε πλήρη γνώση των τολμηρών κατακτήσεων, αλλά και των ψυχικών ικανοτήτων του Αλεξάνδρου ως μαχητού, ως ηγέτου και ως βασιλέως.

Η υποδοχή που του επεφύλαξαν, ανήκε σε ήρωα-Βασιλέα, σε θνητό ιδιαιτέρων αξιών, που, ανεβίβαζαν την φήμη του ως αθανάτου.

Σύμφωνα με τις θρησκευτικές αντιλήψεις της χώρας, σ' αυτή την εποχή, ο Αλέξανδρος είχε θεωρηθεί ως γυιός του Ηλίου-Θεού, ενσαρκωμένος στη Γη αυτή, μεσολαβητής της σύνδεσης των ανθρώπων με την θεότητα.

Όπως ήταν φυσικό, ο Αρχιερέυς, υποδέχθηκε αυτοπροσώπως τον Μακεδόνα προσκυνητή, χωρίς καμία μεσολάβηση από άλλο πρόσωπο του ιερατείου, όπως συνήθιζαν να κάνουν στον ναό.

Προηγήθηκε από όλους τους ιερείς, μόλις αντίκρουσε τον Αλέξανδρο στην είσοδο του Ιερού, τον πλησίασε και τον ασπάσθηκε, επιδεικνύοντας ιδιαίτερη προτίμηση στο πρόσωπό του, αντίθετα με την Πυθία, του ιερού των Δελφών, η οποία δεν επέτρεψε παραβίαση των αυστηρών κανόνων του Χρηστηρίου κατά την εκεί επίσκεψη του Αλέξανδρου.

Όμως, κατόπιν άνωθεν εντολών, η Πυθία υπεχώρησε.

Βαθειά συγκινημένος από την θερμή υποδοχή του Αρχιερέα, ο Αλέξανδρος, δέχθηκε με ψυχική ανάταση τους λόγους του προφητεύοντος Ιερέως και η συγκίνηση ήταν ζωγραφισμένη στα υγρά του μάτια.

Όμως, ο κύριος σκοπός του μεγάλου ταξιδιού του στη Λιβυκή έρημο ως το Χρηστήριο του Άμμωνος ήταν χαραγμένος βαθειά, μέσα στις κρύπτες του εγκεφάλου του:

Ανέμενε εναγωνίως να ακούση την πρόρρηση του Αρχιερέα που αφορούσε στην περαιτέρω πορεία αυτού, κάτι που επεβάλλετο ως αδίρητη ανάγκη κάλυψης της βαθειάς θρησκευτικότητάς του.

Μετά την προσφώνηση του Αρχιερέως-Προφήτου, η οποία εξόχως ικανοποίησε τον νεαρό βασιλέα, ο Αλέξανδρος υπέβαλε σειράν ερωτημάτων, περιμένοντας περιπαθώς τις απαντήσεις του Αρχιερέως, οι οποίες, δέοντως, του δόθηκαν.

Σε συνέχεια, οι ιερείς τον οδήγησαν στο άδυτο του ναού για να παραμείνει μόνος με τον Προφήτη, τον οποίο, μεταξύ άλλων, με θάρρος ερώτησε: «μη τις αυτόν είν διαπεφευγώς των του πατρός φονέων;».

Ο Προφήτης, ήδη προετοιμασμένος, κάλυψε την ερώτησή του: «ου γάρ είναι πατέρα θνητόν αυτώ και ως προς τους φονείς του Φιλιππου, πάντες ετιμωρήθησαν.»

Ικανοποιημένος από την απάντηση ο Αλέξανδρος, προέβη σε ύστατο ερώτημα: «ει πάντων αυτώ, δίδωσιν ανθρώπων κυρίω γενέσθαι;».

Ο Προφήτης, άκαμπτος, μεγαλοπρεπής, του απάντησε: «Χρήσαντος δε του θεού και τούτο δίδοναι.»

Σύμφωνα με τον Κούρτιο, ο Αλέξανδρος, αναφερόμενος στον προφήτη, επιθυμεί να γνωρίσει αν έχει από την θεία Πρόνοια προκαθορισθεί η κυριαρχία του στα πλάτη του κόσμου.

Ο Προφήτης, στο δεύτερο ερώτημα του Αλέξανδρου, περί τον θάνατον και των φονέων του πατρός του, έρχεται αφ'εαυτού να προσθέσει χωρίς να υπάρξει σχετικό ερώτημα- ότι: *«ο βασιλεύς θα παραμείνη αίτητος επί της Γης, μέχρις ότου ανέλθη εις τους θεούς...»*

Ο Πλούταρχος μας πληροφορεί ότι, ο Αλέξανδρος αποφάσισε να μεταβί στην Λιβυκή έρημο υπακούοντας στις μυστικές φωνές των οραμάτων του, που του υπαγόρευαν την απόκρυψη των όσων διεμείφθησαν μεταξύ αυτού και του Προφήτου, στο άδυτο του Άμμωνος Διός.

Παράλληλα, ο Αρριανός αναφέρει, ως αποχρώντα λόγο, ο οποίος ανάγκασε τον Αλέξανδρο να τηρήσει «άκραν εχεμύθειαν» εις τα διατρέξαντα εντός του ναού, ότι εσεβάσθη ό,τι ο Προφήτης του ενεπιστεύθη ως «απορρήτου μυστικού», αρκούμενος μόνον εις το να εκφράσει την ικανοποίησιν αυτού, «άκούσας όσα αυτώ προς θυμού ήν, ως έλεγον».

Όμως, οι σύγχρονοι ιστορικοί συσχετισμοί, γύρω από την σθεναρά απόφαση του Αλεξάνδρου να επιμείνη στην άκρα μυστικότητα των όσων διεμείφθησαν εντός του ναού, θέτουν και μία, εισέτι, εκδοχή:

«Η Παιδεία, την οποία αγάλιασε και ασπάσθηκε ο Μεγάλος, του σεβασμού, της τήρησης των κανόνων Διακαίου, της τήρησης του υποσχόμενου απορρήτου που οριοθετεί μέγεθος ψυχής σπουδαίου ανδρός...» πόσο βαθειά είχε επηρεάσει την ψυχή του μαθητευόμενου Αλέξανδρου, ώστε να φανή τόσο αντάξιος της εμπιστοσύνης του Προφήτου προς αυτόν.

Αφήνοντας πίσω του τον ναό του Άμμωνος Διός, πλημμυρισμένος από μεταφυσικά οράματα, αποφασισμένος ως το τέλος του βίου του να εκπληρώσει τον σκοπό για τον οποίο πίστευε ότι ήρθε να υπηρετήσει στην ανθρωπότητα, ο Αλέξανδρος, τριγυρισμένος από τους πιστούς ακολούθους του, διέσχισε την όαση Σιβά και εισήλθε στην καυτή άμμο της Λιβυκής ερήμου, ακολουθώντας την πορεία του γυρισμού, χωρίς ποτέ, σε κανένα πρόσωπο, να εμπιστευθή το μυστικό διάλογο, στο ναό του Άμμωνα

Θυμήθηκε τα λόγια του Αριστοτέλη, την τελευταία ημέρα της εκπαίδευσής του: «Μάθε να τηρής τις υποσχέσεις σου ... και ποτέ μην ξεχνάς: Όταν ένα μυστικό το ξέρουν δύο, παύει να είναι μυστικό! ... ».

Θυμήθηκε τον υπέροχο, στοργικό και ταυτόχρονα αυστηρό Δάσκαλό του, που εργάστηκε στην Αυλή του Φιλίππου επί τρία ολόκληρα χρόνια, για να μεταλαμπαδεύσει στη σκέψη και την ψυχή του τον «τρόπο του σκέπτεσθαι», τον τρόπο του «αποφασίζειν και πράττειν», τον τρόπο του «μάχεσθαι υπέρ βωμών και εστιών»! ...

Θυμήθηκε το τέθριππο άρμα, το οποίο, κατόπιν εντολής του Φιλίππου, ήρθε και στάθηκε μπροστά στην είσοδο του ανακτόρου της Πέλλας, για να μεταφέρει στην παλαιά του έδρα τον Αριστοτέλη, μετά την ολοκλήρωση της σπουδής του υιού του Αλέξανδρου ...

Θυμάται την ψυχική του ανάταση, εκείνων των στιγμών του αποχαιρετισμού ... τους σιωπηλούς νέους που μαθήτευσαν δίπλα στον κορυφαίο επιστήμονα ... όλοι δακρυσμένοι, συγκινημένοι και αμίλητοι ...

Θυμάται το βλέμμα του μέντορα του Νού του, όταν διασταυρώθηκε υγρό, αστραφτερό και εξώκοσμο με το δικό του βλέμμα ... που βυθίστηκε ως τα ύστατα άκρα της ψυχής του ... εκεί που το πεπρωμένο το δικό του και το πεπρωμένο του Δασκάλου του σφιχταγκαλιάστηκαν σ' ένα τελευταίο ασπασμό, κάτω απ' την αδήριτη εντολή που το ίδιο το Σύμπαν είχε προγραμματίσει:

«Την αρραγή σχέση τους, για λογαριασμό της Ανθρωπότητας! ... »

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ήταν ένας ζεστός Μάιος, του 323 π.Χ., στη Βαβυλώνα. Ο Αλέξανδρος, σύμφωνα με το έθιμο, έκανε θυσίες στους θεούς και μοίρασε τα κομμάτια από το κρέας στους στρατιώτες του, σε όλες τις μονάδες.

Ύστερα με τους φίλους του, διασκέδασε σε συμπόσιο, ως αργά τη νύχτα. Σε συνέχεια επισκέφθηκε το σπίτι του Μήδιου, όπου ήταν καλεσμένος με λίγους ακόμα φίλους και ήπιαν άφθονο κρασί.

Ολόκληρη την επόμενη μέρα, καθώς και τη νύχτα, ο Αλέξανδρος κοιμόταν βαθειά, ενώ ένας υψηλός πυρετός άρχισε να πυρώνει το κορμί του. Την τρίτη ημέρα, παρά τον υψηλό πυρετό που θόλωνε τα μάτια του κι έκανε τον κόσμο να στροβιλίζεται γύρω του, ο Αλέξανδρος ζήτησε να τον μεταφέρουν, μαζί με το κρεβάτι του, στο βωμό, για να θυσιάσει.

Η βαθειά του πίστη να προσεγγίσει το θείον, ήταν ισχυρότερη από κάθε φυσική αδυναμία που μάστιζε το κορμί του.

Καθώς η νύχτα έπεφτε, κι ενώ ο πυρετός βρισκόταν στο ζενίθ της αντοχής του, ο Αλέξανδρος με μισόσβηστη φωνή, έδωσε εντολές στους διοικητές του, για την πορεία τους στην Αραβική εκστρατεία, που ήδη είχαν οργανώσει.

Ο Πλούταρχος μας πληροφορεί, ότι ο Αλέξανδρος ενεργούσε έτσι, μέρα με τη μέρα, ενώ οι δυνάμεις του λίγο λίγο, τον εγκατέλειπαν.

Οι Μακεδόνες στρατιώτες, βουβοί από θλίψη και πόνο, περνούσαν σιωπηλά, ένας ένας στο δωμάτιο του, για να δουν τον αγαπημένο τους βασιλιά.

Ο Αλέξανδρος, με μισόσβηστο βλέμμα, μέσα στο παραλήρημα του πυρετού, σήκωνε με δυσκολία, το χέρι του, σε ένα ύστατο χαιρετισμό, κινώντας με δυσκολία ελαφρά το κεφάλι του.

Όσο περνούσαν οι μέρες, ο θάνατος πλησίαζε τον Αλέξανδρο.

Κι όμως! Ως την τελευταία στιγμή ο περήφανος Μακεδόνας, λίγο πριν πέσει σε αφασία, καλούσε τους συμβούλους του, συζητούσε μαζί τους, έκανε σχέδια, έδινε εντολές.

Σε στάση ύστατου σεβασμού, έξω από τα θάλαμό που έσβηνε ο βασιλιάς τους, οι στρατιώτες του, που τον λάτρευαν σαν θεό, μετρούσαν αντίστροφα το χρόνο ζωής, του ανθρώπου που τους οδηγούσε επί δεκαετία ολόκληρα χρόνια, από νίκη σε νίκη.

Στις 10 Ιουνίου του έτους 323 π.Χ., ο Αλέξανδρος ο Μέγας, σε ηλικία 32 ετών, έκλεισε για πάντα τα μάτια του.

Ο άνθρωπος που, μέσα σε 13 χρόνια, μπόρεσε να αλλάξει το χάρτη στο φλοιό του πλανήτη, αλλά και τη γενικότερη ιστορία του κόσμου, ακίνητος, παγωμένος, άφηνε τα δάκρυα των φίλων του, να ραίνουν το άψυχο κορμί του.

Η πρώτη φλόγα με το μήνυμα, ότι ο Αλέξανδρος πέθανε, φάνηκε πίσω απ' τα τείχη της Βαβυλώνας, κι ύστερα δεύτερη ... και τρίτη ... και τέταρτη ... και γέμισαν οι βουνοκορφές απ' τη Βαβυλώνα ως τις Ινδίες ... κι ως τη Μακεδονία ... κι ως τον Τάραντα της Σικελίας με θρήνους από ουράνιες κραυγές, με φλόγες και καπνούς π' ανέβαιναν πένθιμα, ως ψηλά στο λίκνο του αιθέρα, ενώ ανάμεσά τους, η ψυχή του Αλέξανδρου, φτερούγιζε κι αυτή μαζί τους ... πετώντας στις ουράνιες σφαίρες ... στο λίκνο των Ολύμπιων θεών!

Ο θάνατος του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Πίνακας του Karl von Piloty.

Γράμμα του Αριστοτέλη προς τον Αλέξανδρο

ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

Με πιθανή ημερομηνία τον χειμώνα του 328-327, περίοδο κατά την οποία ο Αλέξανδρος προετοίμαζε την τολμηρή εκστρατεία του κατά της Ινδίας, φτάνει στα χέρια του μία επιστολή από 25 σελίδες, σταλμένη από τον διδάσκαλό του Αριστοτέλη.

Το κείμενο της αυθεντικής αυτής επιστολής καταδεικνύει το αμέριστο ενδιαφέρον του Αριστοτέλη για την πορεία των αγώνων του νεαρού Αλέξανδρου, αλλά και τον διακαή πόθο του ο βασιλεύς – μαθητής του να είναι κάτοχος της πραγματικότητας, όπως του την είχε διδάξει πριν λίγα χρόνια μέσα στους καταπράσινους κάμπους της μαγευτικής Μίεζα.

Το Ελληνιστικό κείμενο της επιστολής αυτής, σχολιασμένο από Αραβολόγους αλλά και Ελληνιστές όπως ο J.Bielswski, η Marian Plezia, ο S.M.Stern, και ο P.Thillet, με τίτλο: “Επιστολή Αριστοτέλη προς Αλέξανδρο επί της διακυβερνήσεως των Κρατών” αποτελεί ένα πολιτικό πρόγραμμα, υπό την πνευματική σκέψη του φιλοσόφου και όχι του πολιτικού Αριστοτέλη, με βασικό στοιχείο τους κανόνες της Ηθικής που πρέπει να ακολουθήσει ο Αλέξανδρος στη συνέχιση του αγώνα του.

Από την επιστολή αυτή παραθέτουμε μερικά αποσπάσματα καθώς και παρατηρήσεις του Αριστοτέλη, οι οποίες απαντούν ευθέως στις ανησυχίες των Ελλήνων και των Μακεδόνων μισθοφόρων οι οποίοι συμμετέχουν στις εκστρατείες και τώρα ετοιμάζονται να διαβούν το Ινδό Κούσ.

“Φυλάξου από τον καταδότη που καταγγέλλει τους Έλληνες, γιατί θέλει και επιθυμεί να καταρρεύσουν μπρος στα μάτια σου. Αν πληροφορηθείς ότι προσπαθούν μερικοί να σε ανταγωνισθούν ή έχουν σκοπό να φανούν ίσης αξίας με σένα και με τα τολμηρά σχέδια σου, μην παρασύρεις σε θλιβερές σκέψεις γι’ αυτούς και μη θυμώνεις.”

“Δύο είναι οι βασικές, και πλέον σημαντικές ιδιότητες που πρέπει να επιδιώκη ένας αντιβασιλεύς:

Πρέπει να τον αγαπάει ο λαός του και να τον θαυμάζει για τις πράξεις και τους σκοπούς του έργου του.”

“Μην δίνεις διαταγές προσβλητικές σε κάποιον, με αποτέλεσμα να καταστής δεσπότης, μισητός τύραννος, και όχι βασιλεύς ή αντιβασιλεύς. Πιστεύουν μερικοί ότι δεν είναι σημαντικό το γεγονός να μισούν τον βασιλιά κι ότι ο βασιλεύς δεν πρέπει να υποτάσσεται στο νόμο.

Όμως, τελικά, αυτό είναι που θα τον φθείρει.”

“Γνωρίζω ότι το πνεύμα σου σε ωθεί σε στρατιωτικές εκστρατείες και κατακτήσεις, οι οποίες έχουν γίνει μόνιμη σκέψη σου και για τις οποίες έχεις κάνει καλή προετοιμασία.

Μην ξεχνάς όμως, ότι η δυστυχία που μπορεί να δημιουργήσει μία κατάρκτηση στα γένη των ανθρώπων από τις αναποδιές της τύχης και την κακοδαιμονία, θα είναι πολύ μεγάλη.

“Μην ξεχνάς ότι, κατά τη γνώμη μου, θα είναι χρήσιμο για το κύρος σου και την εδραίωση της υπόληψής σου και του μεγαλείου σου, αν μετέφερεις τον επιλεγμένο πληθυσμό της Περσίας στην Ελλάδα και την Ευρώπη (όσους κατέχουν αξιώματα και δύναμη).”

“Θα μπορής να απολαύσεις την ανώτατη εξουσία σου και να καταστής περισσότερο αξιολάτρευτος, αν στρίψης την προσοχή σου στην ευημερία των πολλών ανθρώπων.

Να ασκείς και να επιβάλλεις την εξουσία σου σε ανθρώπους, ελεύθερους και αξιοπρεπείς και όχι σε σκλάβους, όσο πολλοί κι αν είναι αυτοί.”

“Γνώριζε ότι, τρεις είναι οι αξίες που εδραιώνουν την καλή ανάμνηση αλλά και την δόξα. Πρώτη, είναι η ορθή νομοθεσία, όπως τη θέσπισαν ο Σόλων και ο Λυκούργος.

Δεύτερη, είναι η τέχνη του πολέμου και των μαχών, όπως αυτή που έκανε διάσημους τον Θεμιστοκλή και τον Βρασίδα.

Τρίτη και, πολύ σπουδαία, η ίδρυση πόλεων.

Μη ξεχνάς ότι, όσοι έκτισαν πόλεις, απέκτησαν μεγάλη δόξα και τιμήθηκαν στα πέρατα του κόσμου.

Είναι σίγουρο ότι απέκτησες καλή και χρήσιμη στρατιωτική πείρα. Απομένει να προσπαθήσεις να κατακτήσεις και τις άλλες δύο ιδιότητες

και ιδιαιτέρως να σκεφτής τη νομοθεσία και την ίδρυση πόλεων, με βάση την ευημερία των πολιτών τους.”

“Η προσβολή της αξιοπρέπειας, είναι για κάθε ελεύθερο άνθρωπο, περισσότερο σκληρή από την απώλεια της περιουσίας του ή της υγείας του. Γιατί ο ελεύθερος άνθρωπος δίνει με τη θέλησή του, την περιουσία του αλλά και το σώμα του, προκειμένου να διατηρήσει την αξιοπρέπειά του και τη σεμνότητά του στο μέτρο που εκείνος επιδιώκει.”

“Μην ξεχνάς ότι οι μέρες κυλούν, οι πράξεις χρωματίζονται και τα έργα σβήνονται, με αποτέλεσμα να πεθαίνει η ανάμνηση.

Αυτό που μένει αιώνιο είναι τα έργα αγάπης που χαράσσονται στην καρδιά για να μεταφερθούν από γεννά σε γεννά!”

Θα πρέπει να τονιστή ιδιαιτέρως, ότι τόσο ο Αλέξανδρος, όσο και η προσωπική ακολουθία του και οι πολλοί στενοί του φίλοι έδωσαν μεγάλη προσοχή αλλά και κριτική διάθεση στο ακόλουθο μήνυμα της επιστολής του Αριστοτέλη:

Η θηλυπρέπεια και η μαλθακότητα ωθούν τον άνθρωπο προς την τεμπελιά. Οι πόλεις, μέσα στις οποίες έχει εισβάλλει η αταξία, η χαλάρωση και τελικά η σήψη, τα απέκτησαν από το κακό παράδειγμα των αρχηγών τους και τον τρόπο χρήσης της εξουσίας.

“Δεν είναι επιτρεπτό σε ένα αντιβασιλέα να θεωρή σαν ιδιοκτησία του και να μεταχειρίζεται σαν κοπάδι ζώων τους υπηκόους του.”

“Δεν είναι πρόπον, ούτε αρμόζον, να επιτηρής έναν άνθρωπο που αντιτάσσεται σε σένα, γιατί θέλησες να τον νουθετήσεις με μία προσβλητική διαταγή σου, διαταγή δεσπότη και όχι βασιλιά, διαταγή τυράννου, και όχι ευγενούς αρχηγού.”

“Προσοχή στους κόλακες που σε περικυκλώνουν. Πρέπει να τους απομακρύνεις.”

“Τίποτα δεν είναι πιο θλιβερό, από την τυραννία!”

“Ο τύραννος έχει τη μορφή του δεσπότη, ο πραγματικός βασιλιάς έχει τη μορφή του πατέρα.”

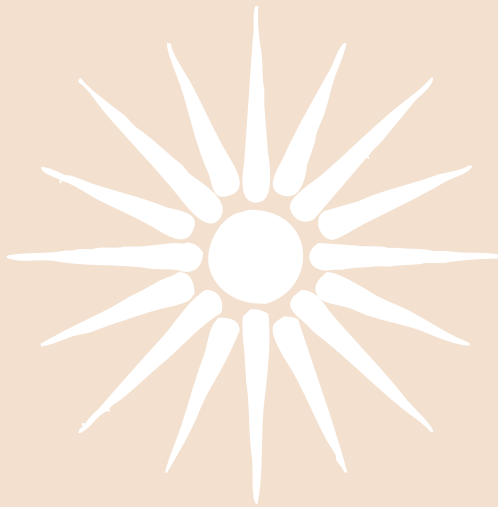
“Μην ξεχνάς: Ο Όμηρος αποκάλεσε Δία “τον πατέρα των ανθρώπων.”

“Ο γενναίος άνδρας πρέπει να δέχεται την κριτική των άλλων στις περιπτώσεις που οργίζεται.”

“Να συνταιριάζεις τη μετριοφροσύνη με την ηπιότητα, την αγάπη με το θανασμό του ανθρώπινου γένους.”

Στο σύνολό της, η γνωστή αυτή επιστολή του Αριστοτέλη προς τον Αλέξανδρο καταδεικνύει τη στοργή και την πατρική αγάπη του μεγαλύτερου Δασκάλου-Επιστήμονα όλων των εποχών, στον σπουδαιότερο Μαθητή-Κοσμοκράτορα στην ιστορία του κόσμου.

Ο τρόπος έκφρασης των παραινέσεων του Αριστοτέλη αποτελεί μαρτυρία ότι, παρά τα χρόνια που πέρασαν από την εποχή που δάσκαλος και μαθητής, μέσα στο φυσικό παράδεισο της Μίεζα, συζητούσαν και αντάλλασσαν απόψεις για το Σύμπαν, τη Γη, τη Φύση και τον Κόσμο, για την Πολιτεία, το Κράτος, την Πολιτική και την Θρησκεία, η ανάμνηση των στιγμών εκείνων παρέμεινε ανεξίτηλη στη μνήμη και το νού των δύο αυτών σπουδαίων ανθρώπων, που η μοίρα τους έταξε να παίξουν το σημαντικότερο ρόλο στην ιστορία των κοινωνικών και πολιτιστικών κατακτήσεων όλης της ανθρωπότητας, από πάντα για πάντα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ	15
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	21
Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	24
Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ	31
ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ	35
ΟΙ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ	39
ΘΑ ΣΕ ΜΑΘΩ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ!	45
Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ	55
Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ, Ο ΑΙΩΝΙΟΣ!	61
ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ	65
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΜΗΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ	71
«ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ Διάλογος»	83
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ & ΦΙΛΙΠΠΟΣ	98
ΠΛΑΤΩΝ ΔΙ' ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ. Ο Μύθος του Σπινλαίου	104
ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ	110
Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ	120
ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ “ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ” ΚΑΙ ΤΗΣ “ΤΑΚΤΙΚΗΣ”	126
Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ	127

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΥ	129
“ΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ”	135
ΤΑ ΔΕΛΦΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ	145
ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΑ ΔΕΛΦΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ	167
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ	173
Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ	178
Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ	188
Οι Αρχές του Αιθέρα	194
• Το Όλον	195
• Ακινησία & Κίνησης	195
• Περί της Ακινησίας	195
• Περί της Κινήσεως	196
• Οι Νόμοι & οι Αντινόμοι	197
• Επί τω ταύτώ, Εν το Παν!	198
Οι Ιδιότητες του Ταυτόν	201
Είμαστε Πρωτότυπα; ή Αντίγραφα;	205
Περί της Ταυτότητος των Όντων	210
Περί της Ψυχής της Γης	211
Η Μνήμη του Σύμπαντος	212
Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ	215
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ & ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ	222
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΥΤΗ ΕΡΗΜΟ	226
Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΟΝ ΝΑΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΜΜΩΝΟΣ	232
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	236
<i>Γράμμα του Αριστοτέλη προς τον Αλέξανδρο</i>	
ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ	240

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Παύλος Πισσάνος γεννήθηκε στην Αθήνα τα δύσκολα χρόνια της Κατοχής.

Σε νεαρή ηλικία ίδρυσε τον Οργανισμό Πισσάνος και ως ιδιοκτήτης διαφημιστικής Εταιρείας και παραγωγής Ελληνικών και Διεθνών προγραμμάτων, έγινε ευρύτατα γνωστός στην Ελλάδα και σ' όλον τον κόσμο.

Ως συγγραφέας έγραψε μεγάλο αριθμό βιβλίων και σεναρίων με έργα Αρχαιολογικά, Ιστορικά, Θεολογικά Επιστημονικά τα οποία γύριζε σε ντοκυμαντέρ που προβλήθηκαν διεθνώς στην Τηλεόραση καθώς και στα Πανεπιστήμια, στα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα και στα Σχολεία.

Παρουσίασε για πολλά χρόνια στην Ελληνική Τηλεόραση την Φιλοσοφική Εκπομπή «Απόκρυφη Αρμονία» με την συμμετοχή Ακαδημαϊκών, Καθηγητών, Ερευνητών και Διανοπτών από την Ελλάδα και τον Κόσμο.

Συμμετείχε ως παραγωγός επιστημονικών ντοκυμαντέρ από το 1988 και για 22 χρόνια στις Διεθνείς συναντήσεις των Καννών και τα έργα προβλήθηκαν σε πολλές γλώσσες, σε όλες τις Ηπείρους.

Το έργο του από τον «ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΣΤΟΝ HAWKING» κυκλοφόρησε σαν βιβλίο και σαν τηλεοπτική σειρά, σε πολλές χώρες, και προτάθηκε από 10 ακαδημαϊκούς Καθηγητές για το βραβείο TEMPLETON 2011-2012.

Το 2013 το βιβλίο του «ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΖΩΗ», με Ακαδημαϊκή πρωτοβουλία, προτάθηκε για το Νόμπελ Λογοτεχνίας.

Δημοσίευσε μέχρι σήμερα περισσότερα από 250 άρθρα, φιλοσοφικού περιεχομένου σε έγκριτες εφημερίδες.

Από το 1984 και μέχρι σήμερα είναι πρόεδρος στο Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο ΟΛΥΜΠΟΣ, το οποίο ιδρύθηκε από 185 μέλη, Ακαδημαϊκούς, Καθηγητές, Επιστήμονες, Αρχηγούς πολιτικών κομμάτων, Καλλιτέχνες και Διανοούμενους από 40 κράτη του κόσμου, με σκοπό την δημιουργία της «HEPTAPOLIS», Οικουμενικού Κέντρου Γραμμάτων, Τεχνών και Επιστημών, που θα οικοδομηθεί στην Ελλάδα.

Τιμητικές διακρίσεις και μετάλλια για τη δημιουργία της «HEPTAPOLIS», δόθηκαν στον Π. Πισσάνο από τη «Διεθνή Ένωση Ολυμπιάδων», από το «Ίδρυμα Ζίβκοβα», από το Ίδρυμα «Albert Schweitzer», από το Πανεπιστήμιο του Göttingen και πολλά άλλα Πανεπιστήμια και Ιδρύματα, της Ευρώπης, της Αμερικής και της Ασίας.

